

ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΧΤΗΣΤΕ

Πώς θα διορθώσετε τις ατέλειες τους

Η σημερινή μόδα απαιτεί από τις γυναίκες να δείχνουν τα γόνατά τους. Άλλα πόσο λίγες είναι εκείνες που έχουν όμορφα και καλοφτιαγμένα γόνατα! Στις περισσότερες, τα γόνατα είναι άλλοτε χοντρά, άλλοτε λεπτά, άλλοτε σκληρά και δυσκαμπτα κλπ. Άς δούμε, λοιπόν, ποιές είναι οι κυριώτερες ατέλειες που παρουσιάζουν τα γόνατα και πώς μπορείτε να διορθώσετε κάθε μία απ' αυτές.

Χοντρά γόνατα: Δεν υπάρχει κανείς τρόπος να λεπτύνετε μια άρθρωση, που αποτελείται από χοντρά κόκκαλα. Γιατί, φυσικά, θαπρεπε να... προιόνιστε τα κόκκαλα! αυτό είναι αδύνατο να γίνει. Μπορείτε, όμως, να την κάμπετε περισσότερο εύλογιστη, πράγμα που θα μειώσει οπτικά τη χοντρού κατασκευή της.

Να δυο ασκήσεις, που θα σας βοηθήσουν σ' αυτό:

1η άσκηση: Όρθια. Τα πόδια ένωμένα. Σηκωθείτε στο ένα πόδι και σηκώστε το άλλο λυγισμένο ώσπου το γόνατό σας ν' ακουμπήσει στο στήθος. Τινάζετε το κατόπιν προς τα εμπρός, προσπαθώντας να το διατηρήσετε στο ίδιο ύψος. Ξαναγυρίστε κατόπιν στην άρχικη θέση. Θά επαναλάβετε αυτή την άσκηση δέκα φορές στη σειρά. Το ίδιο θα κάμπετε και με το άλλο πόδι.

2η άσκηση: Ξαπλωθείτε ανάσκελα, με ένωμένα τα πόδια. Σηκώστε το δεξί πόδι ώσπου να σχηματίσετε γωνία 45ο με το έδαφος. Αρχίστε τότε να διαγράφετε κύκλους στον αέρα, κινώντας το πόδι σας από το γόνατο και κάτω. (Η άσκηση αυτή θα ωφέληση επίσης τους άστραγάλους σας). Θά κάμπετε αυτή την άσκηση εξη φορές με το κάθε πόδι.

Πολύ θα σας ωφέληση το τοπικό μασάζ στο γόνατο. Θά πιέσετε το δέρμα με τόν αντίχειρα και το δείκτη και θα το τραβήξετε προς τα επάνω σαν να θέλατε να το ξεκολλήσετε από το κόκκαλο.

Σηκώστε το πόδι λυγισμένο και τινάζετε το προς τα εμπρός...

Αδύνατα γόνατα: Το γόνατο, λόγω της φυσικής κατασκευής του, δεν είναι ποτέ πολύ λεπτό. Με ικές γυναίκες, όμως, που είναι πολύ ισχνές, έχουν και αδύνατα γόνατα. Πρό πάντως, λοιπόν, πρέπει να θεραπεύσετε τη γενική αδυναμία του σώματός σας. Ειδικότερα για τα γόνατα, θα σας ωφέληση η πεζοπορία, το ανέβασμα σε σκάλες, ή ορειβασία, το σκονιάκι και το ποδήλατο. Επίσης οι γενικές ασκήσεις των ποδιών.

Γόνατα που γυρίζουν προς τα μέσα: Κάθε πρωί επί 10 λεπτά και κάθε βράδυ επί 20 λεπτά, θα περπατάτε μέσα στο δωμάτιό σας εμπρός-πίσω, χωρίς παπούτσια και με το κάτω μέρος των ποδιών γυρισμένο προς τα έξω.

Γόνατα που απέχουν το ένα από το άλλο: Σ' ένα σώμα με κανονική διαπλαση, τα γόνατα πρέπει να έγγιζουν το ένα το άλλο. Στά στρεβλά πόδια, όμως, αυτό δεν είναι

ΟΡΑΙΑ ΤΟΝΑΤΑ!

δυνατό, γιατί τα γόνατα ξεφεύγουν προς τα έξω. Έτσι, υπάχει ένα κενό ανάμεσά τους.

Στην περίπτωση αυτή, θα καταφύγετε και πάλι στη γυμναστική. Νά μερικές ασκήσεις που θα σας ωφέλησουν.

1η άσκηση: Όρθια. Σφίξτε όσο περισσότερο μπορείτε το ένα πόδι σας κοντά στο άλλο. Άνασκηώθητε στις μύτες και λυγίστε τα γόνατα, χωρίς να ξεσφίξετε τα πόδια σας. Είκοσι φορές στη σειρά.

2η άσκηση: Βάλτε ένα φύλλο χαρτί ανάμεσα στα πόδια σας κι' αρχίστε να περπατάτε. Για να μην πέση αυτό το χαρτί, πρέπει να σφίγγετε τα πόδια στο ένα κοντά στο άλλο, όσο περισσότερο μπορείτε. Στην περίπτωση αυτή επίσης θα σας ωφέληση το ποδήλατο.

Όταν το δέρμα στα γόνατα είναι «αγριο»: Πολλές γυναίκες παραπονούνται ότι έχουν «αγριο» δέρμα στα γόνατα. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να τα περνάτε κάθε μέρα με μια σκληρή βούρσα. Μία φορά τη βδομάδα μπορείτε να τα περνάτε επίσης με έλαφρόπετρα. Είτε για τη βούρσα πρόκειται, είτε για την έλαφρόπετρα, να κάμπετε προηγουμένως μια καλή σαπουνόδα. Μετά το βούρτσισμα ή το τρίψιμο, θα αλείψετε τα γόνατά σας με μια λιπαρή κρέμα ή με λίγο λάδι.

Αν το δέρμα είναι λιπαρό και γεμάτο με μαύρα στίγματα, θα καταφύγετε στο νηματοειδές ντούσι, που θα καθαρίσει το δέρμα καλά και σε βάθος και θα κλείση τους πόρους.

Αν το δέρμα του γόνατος κοκκινίζει εύκολα, θα σας ωφέληση μια κρέμα με γλυκερίνη ή με χυμό λεμονιού. Μπορείτε επίσης να περνάτε τα γόνατά σας με τάλκ, προτού φορέσετε τις κάλτσες σας.

Κυψελίτις στην περιοχή του γόνατος: Θά την καταπολεμήσετε με τη γυμναστική και το ειδικό μασάζ. Κάνουν καλό επίσης σ' αυτή την περίπτωση διάφορες κρέμες εναντίον της κυψελίτιδος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μ... ήταν τόσο βιαστική ανάγκη: άνευθυνα, κατάληκτος, ο φρενερικ Μίρ, όταν, άνοιγοντας, ή ώρα δέκα το βράδυ, την πόρτα του διαμερίσματος του, είδε μπροστά του το συνταίρι του Πάλ Μπαρέ, με τη μεγάλη του τσάντα στο χέρι. Έτοιμαζόταν να πλυνθεί...

Θα σου εξηγήσω άμεσα γιατί σ' άνησχυσα τέτοια ώρα, άποκρίθηκε ο Μπαρέ. Αύριο, πρωί-πρωί, πριν έρθω εδώ, πρέπει να περάσω από τους Ντουκ και Σία, για τη μεγάλη παραγγελία που ξέρεις. Λημονήσαμε, όμως, σήμερα να συζητήσουμε άρισμένες λεπτομέρειες.

Ο Μίρ, — ένας πενηντάρης με άτανα μάτια και μαρμένο πρόσωπο, — άφαισε άφαισε τριάντα χρονών με σκληρά χαρακτηριστικά, — είχαν συνταίρικώς έναν έμπορικό κίκο. Το γραφείο τους ήταν εγκαταστημένο στο διαμέρισμα του Μίρ, στο δεύτερο πάτωμα μιας πολυκατοικίας, με μια μεταλλική επιγραφή κορφωμένη στην πόρτα: «ΜΙΡ-ΜΠΑΡΕ. Εισαγωγαί-Εξαγωγαί».

Σε άκούω, είπε ο Μίρ, κουρασμένος.

Και κάθισε στο γραφείο του. Μπροστά του είχε ένα ποτήρι νερό με μια καράφα δίπλα.

Ο Μπαρέ στάθηκε όρθιος από πίσω του, έβγαλε από την τσάντα του μερικά έγγραφα, τ' άράδιασε στο τραπέζι και άρχισε να το ξηγλή άρισμένα πράγματα.

...Τί άλλο, όμως, λόγο είχε πεί να δή το συνταίρι του σε ώρα τόσο ακατάλληλη, φροντίζοντας ν' άνεθε από τη σκάλα της υπηρεσίας, για να μην τόν δή ο θυρωρός.

Οι γυναίκες και ο ίππεδρος τόν είχαν κάνει να πλαστογραφήση την ύπογραφή του συνταίριου του για το ποσόν των εξη εκατομμυρίων φράγκων. Σε μια βρομάδα το πολύ, θ' άνεκαλύπτετο η άπάτη. Και ο Μπαρέ άποφάσισε να σκετάση το Μίρ, να τόν λιτόψη, — ήξερε πώς είχε στο χρηματοκιβώτιό πέντε εκατομμύρια σε τραπεζογραμμάτια των δέκα χιλιάδων φράγκων, — και να φύγη για το έξωτερικό, όπου θ' άρχιζε καινούργια ζωή.

Φροντίζε να έφοδιασθί με τρεις πλαστές ταυτότητες με διαφορετικά όνόματα. Μόλις τελείωνε ή «δουλειά», θά έπαιρνε το τράνιο τών 11 για τη Μασσαλία. Θάμεινε λίγες μέρες κρυμμένος σε κανένα χωριό, ώσπου να μεγαλώσουν τα γένεια του και τα μουστάκια του, και ύστερα θά έφευγε για την Ίνδοκίνα. Όλα τα είχε μελετήσει καλά και στις τελευταίες τους λεπτομέρειες.

Ενώ ο συνταίριος του ήταν σκυμμένος στα έγγραφα, πήρε από το γραφείο, για να παίξη όθθεν, ένα μυτερό στίλετο, που χρησίμευε για χαρτοκοπή. Σε μια στιγμή, το στίλετο αυτό κορφώθηκε στην πλάτη του Μίρ, στο μέρος της καρδιάς. Έκείνος έπεσε άδοκλήρως άπάνω στο γραφείο του, χωρίς να προλάβη να βγάλη λέξη.

Σε λίγο, τα πέντε εκατομμύρια βρισκόντανε από το χρηματοκιβώτιο στην τσάντα του Μπαρέ. Είχε και αυτός δικό του κλειδί. Όλα είχαν τελειώσει.

Κατέβηκε κάτω με τις ίδιες προφυλάξεις, πήγε στην κούρσα του, που την είχε άφησει σ' άλλο όρμιο, έκρυψε την τσάντα με τα χαρτονομίσματα κάτω από τη βαλίτσα του, στο «πορτ-μπγαγκά», και ξεκίνησε για το σιδηροδρομικό σταθμό.

Μά, ενώ περνούσε από το δάσος της Βουλώνης, έννοιωσε τα χέρια του που κρατούσαν το τιμόνι να παραλύουν, τα μάτια του να βαρβαίνουν, το μυαλό του να βολώνη. Κατέπεσε άπεγνωσμένη προστάθεια ν' άντισταθί στη ύστατα... Έπρεπε να βρσκειται έγκαιρως στο σταθμό, για να μη χάση το τράνιο τών 11 για τη Μασσαλία... Δυσχερεια...

Ξαφνικά, έχασε κάθε συνείδηση τί του γινότανε κι' έπεσε με το κεφάλι στο βολάν.

Ένα ποτήρι νερό

Όταν συνήλθε, βρέθηκε ξαπλωμένος στον καναπέ ενός γραφείου άστυν-λικά επιφυλάκτου. Πρώτη φορά στη ζωή του άντίκρισε το περιβάλλον αυτό. Ένας μεσοκόπος άγνωστος, με πυκνά φρύδια και βλοσυρή όψη, καθότανε σ' ένα τραπέζι, με μια σθεσμένη πίπα στο στόμα. Φαινότανε σά να περιμένε νά έλθην ή Πάλ.

Ο Μπαρέ έτριψε τα μάτια του και τινάχτηκε όρθιος. Ένα ρολόι τού τοίχου, άπέναντί του, έδειχνε ή ώρα 2. Δύο μετά τα μεσάδυκα!... Τέτοια ώρα έπρεπε να ταξιδεύη για τη Μασσαλία. Πώς τόν πήρε ο ύπνος στο αυτοκίνητο;

— Παύ βρίσκουμαι; τραύισε.

— Στην Ασφάλεια, τού άποκρίθηκε ο μεσοκόπος με το βλοσυρό ύφος. Έπιτοέωπάτ μου να σας παρουσιάσω: Ντουαρέλ, άστυνομικός επιθεωρητής: Μία περίπολος σας βρήκε πριν από εξη άρες να κοιμάστε πεμμένος στο βολάν τού αυτοκινήτου σας, σε μια άποκεντρη δενδροστοιχία τού δάσους της Βουλώνης. Τα όργανα έδειξαν ένδιαφέρον για σας, όπως ήταν έ-πόμμενο και σας έψαξαν — χωρίς να σας ζητήσουν την άδεια, άφου κοιμώ-σαστε βαθεία, — για να μάθουν από την ταυτότητά σας ποιος είστε και πού μένετε... Έπρεπε, φυσικά, να σας πάνε στο σπίτι σας...

Άναψε σιγά-σιγά την πίπα του, δίχως να βράζειται διόλου, ενώ ο Πάλ τόν κούταζε με δυνατό χτυποκάρδι.

...Μάθαμε, λοιπόν, από την ταυτότητά σας και κάτι χαριτιά που βρε-θήκανε στο πορτοφόλι σας πώς λέγεστε, πού μένετε και ότι είστε έμπορος, συνταίριος ενός Φρεντερικ Μίρ.

Ο Πάλ έννοιωσε έναν κόμπο ν' άνανεύεται στο λαιμό του. Τ' αυτιά του άρχιζαν να βούζουν.

...Καθόταν, κύριε Μπαρέ... Γιατί στέκεστε όρθιος; Φαίνεται σαν να μη συνήβατε άκόμα από τόν ύπνο, λημονήσα, αλήθεια, να σας πώ κάτι που θα σας ένδιαφέρει ασφαλώς. Ο συνταίριος σας, ο Φρεντερικ Μίρ, βρέ-θηκε άποψε σκυτομένος στο σπίτι του, πού σας χρησίμευε και για γραφείο, με μια μαχαίρια στις πλάτες...

— Άδύνατο! τραύισε ο Πάλ.

Τα γόνατά του λυγίσαν και έπεσε στον καναπέ, χωρίς να το καταλάβη.

— Δεν τ' έχετε; τόν ρώτησε ο Ντουαρέλ.

— Όχι... πώς ήταν δυνατό να τ' έχω;...

Πολύ προβλεπτικός άνθρωπος, ο Μίρ, συνέχισε ο επιθεωρητής, με την ίδια απάθεια. Όχι, όμως, και όσο έπρεπε, άφου άφησε το δολοφόνο τού να μη σπύ στο σπίτι του. Όπωδότησε, είχε την πρόνοια να σημειώση τούς άρι-θμούς των τραπεζογραμμάτιων των δέκα χιλιάδων φράγκων που φύλαγε στο χρηματοκιβώτιό του... Τους βρήκαμε στο καρνέ του.

Σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε και κάθισε δίπλα στον Πάλ.

Το στίλετο κορφώθηκε στην πλάτη του Μίρ, στο μέρος της καρδιάς...

— ...Μπορείτε τώρα να μές εξηγήσετε πώς βρέθη-καν τα χαρτονομίσματα αυτά στην τσάντα σας, στο «πορτ-μπγαγκά» τού αυτοκινήτου σας, κάτω από μια βαλίτσα;

Ο Πάλ τόν κούταζε με όρθάνοιχα, γυαλένια μά-τια, χωρίς να λήη τίποτα. Όλα στρόβιλιζόνταν γύ-ρω του.

— ...Και με την ευκαιρία αυτή, θά ήθελα να με πληροφορήσετε τί τις θέλετε τις τρεις ταυτότητες με διαφορετικό όνομα, που βρήκαμε στις τσέπες σας... Δέ λέτε τίποτα; Φυσικά... τί μπορείτε να πείτε; Τα στοιχεία που σας βαρύνουν, θα μπορούσαν να ίκαν νομιμίζουν και τόν πιο άπαιχτηκό άνακριτή... Όμο-λογείτε, λοιπόν;

Ο Πάλ άφησε το κεφάλι τού να πέση στο στήθος του.

— Ναί! ψιθύρισε με άπόκωφον φωνή.

Ο Ντουαρέλ σηκώθηκε και χτύπησε ένα κουδούνι. Ένας γραμματέας παρουσιάστηκε άμεσα, σά να περιμένα από ώρα πίσω από την πόρτα.

— Πάρε την κατάθεσή του, τού είπε δειγνόντας τόν Μπαρέ.

Σε λίγο, ο Πάλ, πραγματικό ράκος, έπνευσε την άολογία τού έγκλη-ματός του. Ο επιθεωρητής έκανε νόημα τού γραμματέως ότι μπορούσε να πάρη τόν κατηγορούμενο.

Μόλις ο Πάλ έννοιωσε ένα βαρύ χέρι ν' άκουμπά στον ώμο του, — όταν κατάλαβε ότι από τη στιγμή εκείνη όλα είχαν τελειώσει γι' αυτόν, — τί-νεζε πίσω το κεφάλι του. Τα χείλη του μισάνοιξαν σε ασραστικό χα-μόγελο.

Και όμως, δε θα με πιάνετε ποτέ! βρυχήθηκε. Τα είχε κανονίσει όλα έτσι, ώστε να μένω άόκλητος. Κι' έτσι πού θα πηγαινα, θα μπορούσα να κυκλοφορώ τα τραπεζογραμμάτια, χωρίς να ύποπτευθί κανείς το πα-ραγκάρι. Άν δεν μ' έπιανε, ίαφνικά στο αυτοκίνητο εκείνη ή άδιάθεσία...

Κάτι σαν λιποθυμία...

Ο Ντουαρέλ έθελε τα γέλια.

— Μά, δεν ήταν άδιόθεσία, ούτε λιποθυμία! είπε.

— Τί ήταν, λοιπόν; ρώτησε, παραξενεμένος, ο Μπαρέ.

— Ήταν, άπλοάστα, βαθύς ύπνος... Τί με κυτάς έτσι; Δέ με πι-στεύετε; Μόλις έφτασα στο γραφείο τού συνταίριου σου, και άφου έπέ-στασα το θάνατό του, μού κίνησε την περιέργεια μια κορφάκη ν' άνα άδειε ποτήρι δίπλα. Στη δουλειά μας, δεν πρέπει να παραμελούμε καμμία λε-πτομέρεια. Ζήτησα πληροφορίες από τη θυρωρή κι' έμαθα κάτι που τ' ά-γνοούσατε.

Ο Μίρ υπέφερε από τρουμερές άπνιες. Μονάχα με όπνηστικά μπορούσε να κοιμηθί λίγο. Έννοιόται ότι, άπου σιμειώνει σ' όλες αυτές τις περιπτώ-σεις, ήταν ύποχρεωμένος ν' αθένη κάθε μέρα τη δόση, για να τόν πιάνη ύπνο. Πριν τόν έπισκεφθίς, είχε έτοιμάσει το όπνηστικό τού πού... δεν πρό-φτασε να τ' άπρη. Το πήρε, όμως, έού, με τα γύστα άποτελεσμάτων!...

Τότε μονάχα ο Πάλ ξαναθυμήθηκε ότι, πραγματι, πριν φύγη από τού Μίρ, άδειασε ένα ποτήρι νερό, πού βρήκε στο τραπέζι, έπειδή έννοιωσε στα-γύ το λαιμό του. Και αυτό το άόνηματο κάτι, τόν είχε καταστήσει!

Έσπείρε τις γροθίες του με άντοχρη λύσσα.

Ο άστυνομικός επιθεωρητής τόν χτύπησε έλαφρά στους ώμους.

Ο Μίρ, πρσέθηκε, το θεώρησε περίττο να σου κλην λόγο για την όδυνία τού και για τόν τρόπο πού την καταπολέμους. Και το συμπέρα-σμα της ιστορίας αυτής είναι ότι και το τελευταίο έγκλημα έξιχνιάζεται πτό τέλος από μια άόνημη λεπτομέρεια.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

για τις γυναίκες

Το καθημερινό ποδόλουτρο

Όπως όλο το σώμα σας, και τα πόδια σας θέλουν κι' αυτά την περιποίησή τους. Άλλωστε, καθώς θα δούμε πιο κάτω, έχουν άμεση σχέση με την όμορφιά τού προσώπου σας.

Κάνετε λοιπόν κάθε μέ-ρα ένα ποδόλουτρο δια-ρκείας 5 λεπτών της ώρας με χλιαρό νερό, μέσα σε μια βαθεία λεκάνη ή μ' ένα σφουγγάρι. Άν όμως κάνετε κάθε μέρα ντους, είναι περίττο τότε αυτό το ποδόλουτρο.

Οι έντριβες με κολώνια δυναμώνουν πολύ το δερ-μα τών ποδιών.

Άν τα πόδια σας είναι κουρασμένα, θα σας άνα-κουφίση, ένα ποδόλουτρο με χλιαρό νερό κι' άλάτι.

Για ν' άσπρίση και να μαλακώση το δέρμα τών ποδιών σας, κάνετε πο-δόλουτρο με χλιαρό πιτυρόνερο.

Άν το δέρμα τών ποδιών σας είναι άνώμαλο, με μπιμπικία, θα σας ωφέληση το ποδόλουτρο με άραιή διάλυση σόδας.

Θέλετε ν' άρωματίσετε το νερό για το ποδό-λουτρο σας; Προσθέστε το έξης ύγρο, πού δυ-ναμώνει συγχρόνως και άσπρίζει το δέρμα τών ποδιών:

*Αλκοόλ..... 50 γραμ.

*Αλκοόλ ντέ ρομπερν..... 5 »

*Βάμμα βενλόης..... 10 »

Άν ιδρώνουν τα πόδια σας, να τα πουντράρε-τε συχνά με τάλκ.

Για την καλή κυκλοφορία τού αίματος, κάνετε ένα καλό και ταχτικό μασάζ, άπ' τα δάχτυλα κά-τω ως τα γόνατα.

Όταν περιποιησθε έτσι τα πόδια σας, θα δια-τηρήται και το δέρμα τού προσώπου σας καθαρό και άνθηρό. Γιατί, όταν είναι κλειστοί οι πόροι τού σώματος, εργάζονται υπερβολικά οι πόροι τού προσώπου, διαστέλλονται και προκαλούν ρυ-τίδες.

Οι καλοί τρόποι

Σε μια συναναστροφή, μη μιλάτε πάρα πολύ,

άλλ' ούτε και πολύ λίγο. Πάν μέτρον άριστον!

Μη μιλάτε διαρκώς για τόν έαυτό σας.

Μη κουθεντάξετε άκρίतरως με κάποιον, όταν βρίσκονται κι' άλλα άτομα σ' ένα σαλόνι.

Μη ρίχνετε λοξές κρυφές ματιές και μη χαμο-γελάτε ειρωνικά όταν μιλάει κάποιος.

Μη δείχνετε μεγάλη προσοχή στο ντύσιμο τών κυριών και μην έξετάζετε με περίεργη ματιά τις λεπτομέρειες της τουαλέτας τους. Άν ώστόσο έ-χετε πολλή οικειότητα με κάποιον άπ' αυτές και βρίσκετε πώς δεν της πηγαίνει κάτι που φοράει, μπορείτε να της τ' πείτε ίδιαίτερως, μ' ένδια-φέρον και με λεπτότητα.

Άν πάλι νομίζετε πως πηγαίνει θαυμάσια στη φίλη σας το καινούργιο φορέμά της, θά είσαστε ζηλιάρα και άγενής άν δεν της τ' πείτε.

Μία Ιταλική παροιμία λέει: «Θέλεις να κατα-λάβης άν ή φίλη σου είναι καλόκαρδη; Φόρεσε κάτι καινούργιο και πηγαίνε στο σπίτι της. Άν δε σου πη τίποτα άπολύτως για τ'ό νέο σου στο-λισμα, αυτό σημαίνει πώς ή φίλη σου είναι... κρυφή έχθρά σου!»

Οικονομική σαμπάνια

Θέλετε να φτιάσετε μια πολύ καλή και οίκο-νομική σαμπάνια;

Πάρτε 300 δράμια καλό άσπρο κρασί άρεσι-νυατο, 30 δράμια ζάχαρη, 6 γραμμάρια σόδα και 5 γραμμάρια ένυδρ' όξος φαρμακείου.

Λιώνετε τη ζάχαρη και το ένυδρ' όξος στο κρασί και προσθέτετε ύστερα τη σό-δα. Βουλώνετε άμέσως κα-λά το μπουκάλι, τ'ό γυ-ρίζετε άνάποδα και τ' ά-φινετε έτοιμ 2 ώρες.

Όταν τ' άνοίξετε ύστερα, για να σερβίρετε το κρασί, αυτό θ' άφρίση και θα ξεχυθί σαν γνήσια σαμπάνια.

Θα ή άλλωστε και τη γεύ-ση της σαμπάνιας.

Προτιμάτε να μετα-χειρισθίτε μπουτίλια της σαμπάνιας, άφ' ενός για νάμνη πιο γερά και άφ' έ-τέρου για μεγαλύτερη ό-μοιότητα.

Λεκέδες στα πλακάκια

Οι λεκέδες από λίπος στα πλακάκια βγαίνουν, άν τούς τρίψετε με άσπρο σαπούνι πρώτης ποιό-τητας, χωρίς νερό. Ύστερα χύνετε άπάνω νετί και τρίβετε τούς λεκέδες με μια βούρσα. Τέλος, ξεθωάζετε τα πλακάκια με πολύ ζεστό νερό.

Μπορείτε άκόμα να δο-κιμάσετε και το μαύρο σα-πούνι. Το ξεθωάσμα θα γί-νη ύστερα με νερό ζεματι-στό.

Καθάρισμα τών γαλιών

Τα χαλιά καθαρίζουν πολύ καλά, άν τα πλύνε-τε με νερό όπου έχετε λυώσει χολή βουδιού. Το νερό αυτό πρέπει νάμνη χλιαρό, όχι πολύ ζεστό, και διπλάσιο σε ποσότητα από τη χολή. Ύστερα ξεθωάζετε τα χαλιά, με νερό χλιαρό και πάλι.

Γύρω άπ' την κουζίνα

Γιά να βράσουν εύκολα τα όσπρια, βράζετε με-σα στην κατασάρα ένα σκευοκάλκι από καθαρό άσπρο πανί, γεμάτο σόδα τού φαρμακείου — όχι σάχη, όπως συνήθίζουν πολλές νοικοκυρές, για-τί μαυρίζει τα όσπρια. Άλατίζετε δε στο τέλος, όταν θα έχουν βράσει πιά, για να μην τα πε-τρώση το άλάτι.

★

Γιά να μην κόψη το γάλα, μόλις το βράσετε θουτήχτε την κατασάρα μέσα σ' ένα μεγάλο δο-χείο με κρύο νερό.

Άνριόχρητα στο περιβάλλι

Γιά να ξελαλιέψετε άπ' το περιβάλλι σας τα πε-ριττά άγριόχρητα, πού φυτρώνουν μόνα τους, να τα ποτίσετε με νερό όπου έχετε λυώσει χλωρίκον νάτριο (200 γραμμάρια σε 5 λίτρα νερό). Θα βρήςτε την ουσία αυτή στα καταστήματα χημι-κών ειδών. Προσέξτε όμως κατά τη χρήση της, γιατί είναι έκρηκτική και εύφλεκτη.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο τραγουδιστής του ΠΟΝΟΥ

Δέκα χρόνια είχε που γύριζε ο Γιώργος Βλάχης στα χωριά της Πελοποννήσου, σκροπώντας τη χώρα και τη διασκεδάζει, με το μουζούκι του.

Όπου πανηγύρι και γλέντι, όπου χαρά και γάμος, το Βλάχη ζητούσαν να ζωντανεύει το κέρι.

Ήταν όμορφος άντρας. Τα μεγάλα μαύρα μάτια του δεν τα σήκωνε από το μουζούκι του, όταν έπαιζε. Αν τύχαινε όμως να κυττάει άλλο, η ματιά του προσελκωνόταν σε κάποιο σημείο σαν να δρασκελιόταν και να φερενόταν προς τον σκηνή από κάποιο θλιβερό παρελθόν.

Γυάλιζαν τότε τα μάτια του για μια στιγμή, κι έπειτα δάκρυων από κάποιο συγκινητικό δάκρυ.

Οι νέοι και οι κοπέλλες του χωριού ακολουθούσαν το ρυθμό, που γινόταν ολόγεια και πιό ζωηρός, παίρνοντας αιγασί-α, όλο το πάθος του τραγουδιού, που έβγαζε μέσα από τα πονεμένα στη-θή του Βλάχη, για να το κάνουν δικό τους. Ένα τραγούδι καμιά κι έρωτα.

Τραγουδούσε ώραια ο Βλάχης, με τη βελούδινη, απαλή φωνή του. Δέκα χρό-νια, τώρα, δεν τον είδαν ποτέ συντρο-φιά με κανέναν. Μόνος, κρατώντας το μουζούκι του, κατέβαινε από το λεω-φορείο, καθόταν στο μαγαζί της πλα-τείας, παράγλυτο ένα-δύο ούζα και έ-πειτα, παίρνοντας την κορέλεια, πήγα-νε στη μέση της πλατείας κι άρχιζε να παίζει και να τραγουδάει παθητικά. "Ε-δινε το σύνθημα του γλεντιού, για να μαζεψεί ο κόσμος γύρω του και ν' άρ-χιζε ο χορός.

Ήταν μια ζεστή Κυριακή του Αυγού-στου. Το χωριό πανηγύριζε τη γιορτή του Σωτήρος. Το πανηγύρι αυτό ήταν εαυτοστό και μάζευε πολύ κόσμο, γι' αυτό και συγκέντρωνε πολλούς οργανο-παίχτες και πολλές τραγουδίστριες.

Ο Βλάχης, διασημότητα για όλους αυτούς, έπαινε μια θέσι στην πλατεία και ασημάτιζε δικό του κύκλο.

Πριν άρχισι, όμως, παρατούσε το μουζούκι έξω από την πόρτα κι έμπαι-νε στην εκκλησία για να προσκυνήσει.

Αναβέ δυο κεράκια το ένα πλάι στο άλ-λο, έκανε το σταυρό του, κάτι μουρμού-ριζε, τα κύτταζε για κάμποση ώρα κι έπειτα, βγάζοντας ένα βαθύ αναστενα-γμό, έφευγε για να πάει να παίζει το μουζούκι όργανό του.

"Ετσι κι' αυτή τη χρονιά δεν παρέ-λειψε ο Βλάχης να πάει πρώτα να προσ-κυνήσει.

Το γλέντι, λοιπόν, είχε ανάψει στην πλατεία και τα λεωφορεία κι' οι κούρ-σες όλο κι' έφεραν κόσμο από τα κον-τινά χωριά. Μά και πολλά αυτοκίνητα, περαστικά από το δημόσιο δρόμο, στα-ματούσαν να διασκεδάσουν λίγο οι έπι-βάτες τους με το πανηγύρι.

Την ημέρα εκείνη, όσοι γνώριζαν το Βλάχη, δε μπόρεσαν να μη παραε-νευτούν, όταν παρατήρησαν πως η φωνή του ήταν πιό πονεμένη κι' ότι δυο φορές που σήκωσε τα μάτια του, ήταν δακρυ-σμένα.

— Άναιμεις θα έχη ο Βλάχης! εί-πε κάποιος.

Και δεν είχε άδικο. "Όλη η ζωή του τριγυρνούσε γύρω από μια γλυκιά ανά-μνησι, από τη νοσταλγία ενός μεθόλου έρωτα για μια νέα που γιόρταζε την ημέρα εκείνη τη Σωτηρία.

Καθώς και πόνοι, που όσο και αν πάλιναν, δεν ξεθώριαζαν. Ούτε θάθευ-σαν ποτέ, όσο το τραγουδί του τους ζωντανεύε κάθε μέρα και πιό πολύ.

Κάθε φορά, όμως, τέτοια μέρα, έκα-νε το προσκύνήμα του στην εκκλησία, στο χωριό που γιόρταζε, ανάβε τα κε-ράκια του και προσευχόταν γι' αυτήν, τη μόνη αγαπή του, τη Σωτηρία!

— Ένα ακόμη πολυτελές αυτοκίνητο έ-στριψε από το δημόσιο δρόμο κι' έφτα-σε στην άκρη της πλατείας.

Μια γυναίκα κατέβηκε από αυτό. Ή-ταν καμιά τριανταπενταριά ετών, ό-μορφη, λυγρή, άρχοντισσα. Έκανε με-ρικά βήματα, καμάρωσε τους χορευτές, άκουσε μια τραγουδίστρια και κάθισε κατόπιν σ' ένα τραπέζι.

Η συντροφιά με τους οργανοπαίχτες από τη μία μεριά, και η άλλη με την τραγουδίστρια αντίκρη, είχαν σταματή-σει για μια στιγμή να παίζουν και να δροσιστούν. Τη στιγμή όμως εκείνη ξε-γάρωσε η γλυκιά, η πονεμένη φωνή του Γιώργου του Βλάχη, που τραγουδούσε.

Η άγνωστη έσφιγσάντη, σαν να την κέντησε κάτι και σηκώθηκε. Μά άρα βήματα πλησίασε στον κύκλο του χορού όπου τραγουδούσε ο Βλάχης. Στάθηκε λίγο πιό πίσω και κύτταζε έκστατική τον άντρα με το σκυρό κεφάλι. Προχώ-ρησε κατόπιν πιό πολύ και πήγε και στά-θηκε μπροστά του. Οι νέοι και οι νέες, που χόρευαν, σταμάτησαν και την κύτ-ταζαν με περιέργεια.

Ο Βλάχης, σαν νάνοιωσε ότι κάτι παράξενο γινόταν γύρω του, σήκωσε τα μάτια του και κύτταξε τη γυναίκα, που στεκόταν μπροστά του. "Εβλεπε μπρο-στά του τη γυναίκα, που είχε αγαπήσει τόσο πολύ και που την είχε χάσει από ένα πείσμα!...

Την κύτταζε, ενώ εξακολουθούσε να παίζει, λες και δεν πίστευε στα μάτια του. Μά εφάνηκε, το μουζούκι του στα-μάτησε με μια δυνατή πενιά, και γλύ-στρησε από τα χείλια του στη γη.

— Σωτηρία! ψιθύρισε, ενώ τα δάκρυα κύλησαν καυτά στο μάγουλό του.

— Γιώργο! του είπε εκείνη και τον έπιασε από τους ώμους.

Τον κύτταζε βαθιά στα βουρκωμένα μάτια, σαν να μην πίστευε, πως ήταν η παλιά της αγάπη εδώ και δέκα χρόνια.

Του ήταν αδύνατο το Βλάχη να ση-κωθεί από το καθίσμά του. Ήταν τόσο άναπνέσιμο γι' αυτόν να δει έτσι εφάνη-κα μπροστά του, τη Σωτηρία!

— Γιώργο, έλα μαζί μου... του ψιθύ-ρισε εκείνη σκύδοντας κοντά του.

Και τον βόηθσε να σηκωθεί στο μπράτσο της. "Ενα παιδάκι πήρε το μουζούκι από χέρι, τ' άγκάλιασε και τους ακολούθησε. Τα δάκρυα του Γιώρ-γου έτρεχαν τώρα αδάσταχτα από χαρά κι' έσφιγγε απαλά το χέρι εκείνου που τον κρατούσε, το χέρι που είχε φιλήσει άλλοτε με τόση λατρεία.

— Άλλοτε, όταν έπαιζε πάλι μουζού-κι σε μια κοσμική ταβέρνα της "Αθή-νας. Το παιδί μου, το τραγουδί του είχε ξετρελλάνει τις κοσμικές κυρίες και το κέντρο γέμιζε κάθε βράδυ γι' αυτόν. "Εκείνος όμως, μια μόνον κύτ-ταζε: τη Σωτηρία! Μ' εκείνη βγήκε έ-να πρωινό περίπατο, με τ' αυτοκίνητό της, μ' εκείνη έπιασε δεινέρα τρις ή-νες, πριν έπεσουν οι γονείς της. Ή-ταν κι' οι δυο τους, είκοσι πέντε χρό-νων νέοι, γεμάτοι ερωτική φλόγα, τρελλά δεινέρα: Θά παρατούσε το μου-ζούκι του, θά έφευγαν μετά το γάμο τους για την "Ιταλία, και θα άφαισχαν την ζωή τους, όπως ήθελαν!

Οι γονείς της όμως δεν ήθελαν αυτό το γάμο. Και προσπάθησαν με κάθε τρόπο να τους χωρίσουν. Ή Σωτηρία χε μείνει δυο χρόνια στην "Ελβετία, Συμφώνησαν, λοιπόν με το γιστάρο τους, να την πείσουν πως έπρεπε να ανακα-νίσει την κόουρα της και να φύγει αμέ-ως για το Νταβός. "Ετσι, την έλαβε, ο Γιώργος, μα δεν άποναιρεύτηκε. Εί-πε την έλαβε πως θά την εναέλευσε. Έφυγε όμως από την "Αθήνα, γιατί δ-εν λα τού τη θυμίζαν. "Εκείνη πάλι δεν του έγραψε, για να μη του φανερώση την αοράστεια της...

Και νά, που η πόια, έπειτα από δέ-κα χρόνια, τους έφερε πάλι!

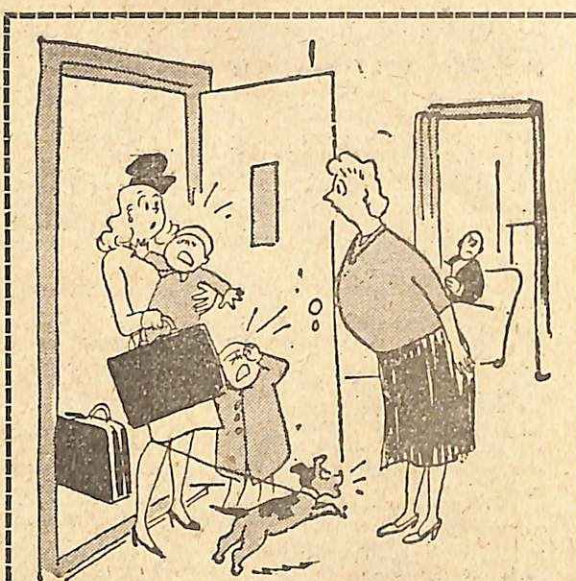
— Σε γύρενα όλον αυτό τον κόσμο, Γιώργο! του είπε, όταν εκείνος κάθισε πλάι της κι' εκείνη έπιασε το βολάν και ξεκίνησε.

— Κι' εγώ όλο και παρκαλοούσα να φανερωθής μπροστά μου!...

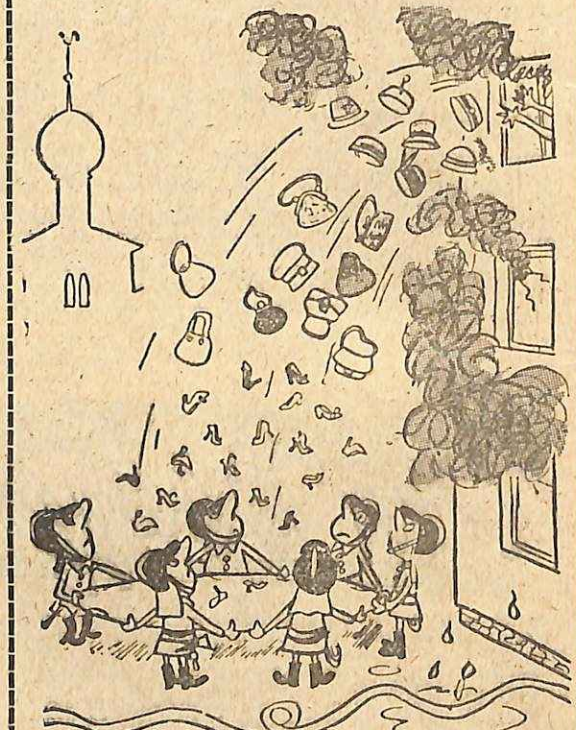
Είχαν απομακρυνθί τώρα, από το χωριό. Ή Σωτηρία σταμάτησε σε μια άκρη. "Εγινε το κεφάλι της στον όμο-τον κι' εκείνος την έσφιξε στην άγκα-λιά του. Κι' έτσι έφθσαν το πρώτο τους φιλή, έπειτα από δέκα χρόνια!

— Και τώρα θ' άκούσετε πως περάσαμε τις διακοπές μας στη Χαδάν!

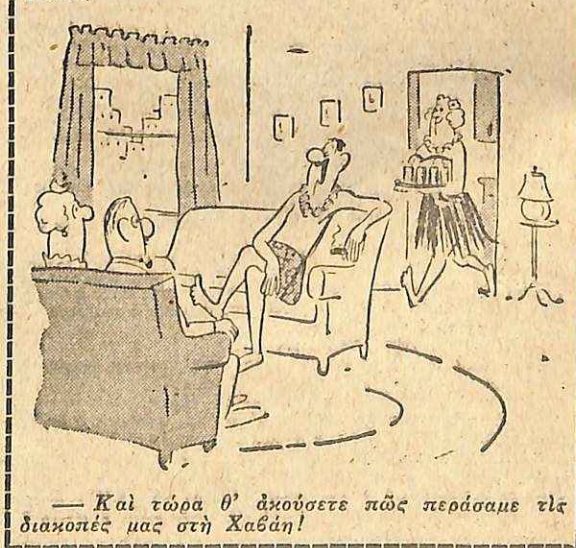
ΜΙΡΑΝΤΙΑ

— Γιατί έρχεσαι εδώ πάντα εδώ; Δε μπορεί να πάη κι' ο άντρας σου καμιά φορά στη μητέρα του, όταν μαλώνετε;

Το σπίτι της κυρίας Νεοφυλίδου έπιασε φω-τιά!...

— Και τώρα θ' άκούσετε πως περάσαμε τις διακοπές μας στη Χαδάν!

Ο ΦΟΝΙΑΣ με τα καναρίνια

Πως ένας Άμερικανός ισ-οίτης κατάδικος άπεδείχθη-γε ο μενχαλότερος ευεργέ-της των πουλιών

Η ΤΑΝ ένα συνεφισμένο φθινοπωρινό άπόγεμα του 1920. Στην αύλη των φυ-λακών του Λίβενγουορθ, στο Κάνσας της Άμερικής, μερικοί εργάτες είχαν μια μακάβρια ά-σχολία. "Εστηναν το Ικρίωμα, όπου την άλλη μέρα τα χαρά-ματα, θά άπαγχονιζόταν ένας κατάδικος. Ο κατάδικος αυτός, όνόματι Ρόμπερτ Στρόουντ, τους παρακολούθουσε με άπα-θές πρόσωπο από το σιδερό-φραχτο παράθυρο του κελιού του.

Ο Ρόμπερτ Στρόουντ βρι-σκόταν στη φυλακή εκείνη από το 1909 ύστερα από ένα φόνο που είχε κάνει για λόγους τι-μής. Το 1921 θά τελείωνε η ποινή του και θα άφαινε έλευθε-ρος στην κοινωνία. Άλλα στις άρχές του 1920 είχε σκετά-σει ένα δεσποφυλάκα, που άπο-τελούσε τον έφιάλτη όλων των κρατουμένων, και καταδικάστη-κε σε θάνατο.

Ώστόσο, ο Ρόμπερτ Στρό-ουντ δεν έκτελέστηκε. Οι εργα-τες δεν είχαν καλά καλά τελειώ-σει τη δουλειά τους, όταν δια-τάχθηκαν έαφνικά να εστιάσουν το Ικρίωμα. Ο πρόεδρος Ουίλ-σον, ύστερα από μια αίτηση χάριτος, που του είχε υποβάλει η υπέριστα του μελλοθανάτου, με-τέτρεψε την ποινή του σε Ισο-βία δεσμού. Ο Στρόουντ, ένας ψυχρός τύπος έγκληματίας, δε γάρηκε πολύ γι' αυτό. Το ότι θάμενε για πάντα πίσω από τα σίδηρα, ήταν γι' αυτόν κάτι που λίγο διέφερε από το θάνατο.

Οι Βρομάδες, οι μήνες, τα χρόνια πέρασαν. Άλλα μια κα-λοκαιριακή μέρα του 1926, κάτι άλλαξε στη ζωή του κατά-δικου αυτού. "Εκείνο το πρωί είχε σηκωθεί τρεμρός άέρας, που κόντευε να ξεριζώσει τα δεντράκια στην αύλη της φυλα-κής. Ο Στρόουντ περιμενε με άνυπομονησία την ώρα, που θά-τον έβγαζαν μαζί με τους άλ-λους κρατουμένους για να ξε-μολοιάσουν, κάνοντας το συνθη-σμένο λιγώρο καθημερινό πε-ρίπατο στην αύλη.

Τέλος, η πόρτα του κελιού του άνοιξε κι' ύστερα από λίγο ο Στρόουντ βρισκόταν στο ύ-παιθρο. Ο άέρας εξακολουθού-σε να φυσά με λύσσα, σηκά-νοντας σύννεφα σκόνης. Οι κα-τάδικοι κρατούσαν τις παλάμες τους πάνω στα μάτια τους. Σε μια στιγμή, ο Στρόουντ είδε γάμου μια φωλιά σπουργιτιών. "Εσκυψε, λοιπόν, και τη σήκω-σε. Μέσα βρισκόταν τέσσερα σπουργιτάκια. Το ένα ήταν φώ-φιο, άλλα τα άλλα δεν είχαν πάθει τίποτα κατά το πέσιμό τους. Τα τύλιζε στο μαντήλι του και μόλις γύρισε στο κελί του, τα έβαλε μέσα σε μια μάλλινη κάλτσα.

Για πρώτη φορά, ύστερα ά-πό τόσα χρόνια άδιαφορίας κι' άπρασίας, ο Στρόουντ άποφά-σισε ν' άπασχοληθί με κάτι. Ή σκληρή καρδιά του είχε νοή-σει έαφνικά συμπόνια για εκεί-να τα πλάσματα. Τους έ-φτιαξε μια πρόχειρη φωλιά σ' ένα χύστινο κουτί και τάρεφε με ψιγούλα.

Το φθινόπωρο, ο κατάδικος ζήτησε την άδεια από τη διέ-

ψυσι να άνατρέφει καναρίνια. Πραγματικά, κατώρωσε να προμηθευθί δύο, άλλα γρήγο-ρα κατάλαβε πως ήταν άρσενι-κά. "Ελπίζοντας πως θα άρρισκε κάποτε κι' ένα θηλυκό, άρχισε με ύπομονη να τους φτιάχνει έ-να κλουδάκι. Τέλος, ήρθε κι' η μέρα που άπόκτησε το θηλυκό καναρίνι. "Όταν έφτασε η άνοι-ξη, τα δυο άρσενικά άρχισαν να διεκδικούν το ένα από το άλλο την ώραία τους. Μετά από κάμ-ποσα άλληλοτσιμπήματα και ξεφτερουγίσματα, κρίθηκε η τύ-χη τους. Ο Στρόουντ πήρε το νικητή και τον έβαλε μαζί με την καναρίνα στο κλουδί, λέγον-τας στον ήπτημένο:

— Έσύ μέινε εδώ και κάνε ύπομονη. Θά προσπαθήσω να σου βρώ... σύζυγο!

Το ενδιαφέρον του γι' τα πουλιά, στο μεταξύ, είχε μεγα-λώσει πολύ και κατάληξε σε σωστό πάθος. Ο κατάδικος έδουε όλες τις οικονομίες του από τη δουλειά του στη φυλα-κή, προμηθεύοντας ζωολογικά βιβλία και διαβάσματα άπλη-στα κάθε τί, που είχε σχέση με τα πουλιά. Μέσα σε λίγους μή-νες, ο αριθμός των καναρινιών του άνέθηκε στα πενήντα. Το κελί του είχε τώρα μετα-βληθί σε σωστό πτηνοτροφείο.

Μια μέρα, ψόφησε κάποιο ά-πο τα καναρίνια του. Ο Στρό-ουντ τότε, χρησιμοποιώντας έ-να έυραφάκι, του άπέσπασε τα διάφορα όργανα τα άπλωσε πάνω σ' ένα χαρτί και τα σύγ-κρινε με τα ανατομικά σχέδια, που βρισκόταν στα βιβλία του. "Από κει και πέρα, από άπλως πτηνοτρόφος, εξέλιχθηκε σε έ-ρασιτέχνη είδικό έπιστήμονα. Το κελί του γέμιζε σιγά-σιγά με δοκιμαστικούς σωλήνες, φάρ-μακα κι' άλλα πρόχειρα έπι-σημονικά σκεύη. "Ετσι, μια μέρα, ο Στρόουντ έφτασε στο σημείο να άνακαλύψη κι' ένα δικό του φάρμακο, που είναι γνωστό στους πτηνολόγους ό-λου του κόσμου ως "παρασκευά-σμα Στρόουντ" και που υ' αυ-τό έχει σωθί ως τώρα η ζωή άναριθμητων καναρινιών. Τέ-λος, έγραψε κι' ένα ολόκληρο βιβλίο για τις άρρώστιες των πουλιών. Το βιβλίο αυτό, που έκδόθηκε, έπανειλημμένα στην "Άμερική, έκανε γνωστό το ό-νομά του στον πολύ κόσμο.

Κινηθόταν τότε σύλλογοι, όρ-γανώσεις κι' άταμα για να πε-τύχουν την άποφυλάκιση του "ευεργέτη των πουλιών". Άλλα "ευεργέτη των πουλιών" κι' οι εκκλη-δία τα διαδίδματα κι' οι εκκλη-δίες, που έγιναν, δεν έφταναν ά-ποτέλεσμα. Το υπουργείο Δι-πολιτισμού, βάλιστα, για να καιοσύνει αυτός το θόρυβο, έπιασε μια άπάνθρωπη άπόφασι. Την παραμονή των Χριστουγέν-νων του 1942, με άνεξήγητη σκληρότητα, ο Στρόουντ στε-ρήθηκε τα καναρίνια του και οήθηκε μεταφέρθηκε στην πιό τρομερή φυλακή των "Ηνωμένων Πολι-τειών": σ' εκείνη που βρίσκεται στο νησί "Άλκατράζ, λίγα μίλια πιό πέρα από τον Άγιο Φραγκίσκο.

Τώρα, ο Ρόμπερτ Στρόουντ είναι ήλικίας εξηταεννιά χρό-νων. "Απ' αυτά, πέρασε τα σα-ρανταεννιά μέσα στη φυλακή, Άλλα στο διάστημα που κύλη-σε από το 1942, άπομακρυ-σμένος πιό από τα αγαπημένα του πουλιά, είναι ένας άξιοθρη-σκός άνθρωπος. Ο νους του νηος άνθρωπος, σιγά-σιγά και έγι-σκοτίστηκε σιγά-σιγά και έγι-νε τρελλός. Τώρα τελευταία, δε, έπιασε μια σοβαρή άρρώστια στην κύστι και το τέλος του δε βρίσκεται μακριά.

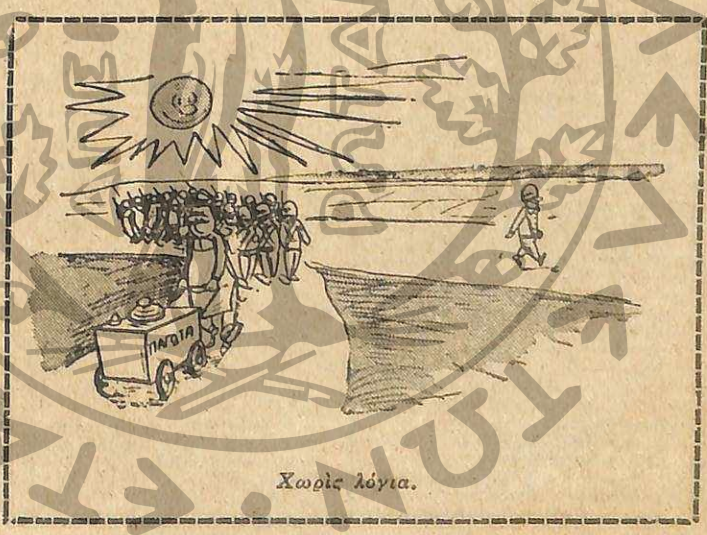
Είχα πραγματικώς μεγάλη ει-δικότητα στην εκτίμησι των ά-κινήτων. Τεράστιο ρόλο έπαιζε, φυσικά, η πολυετής πείρα μου, άλλα δε θά ήταν αρκετή αν δε διέθετα και κάποιο είδικό τα-λέντο. Μη σας φαίνεται περίε-ργο. Το ταλέντο δε χρειάζεται μόνο στο μουσικό, το ζωγράφο, στο συγγραφέα ή στον ήθοποιό. Σε κάθε επάγγελμα, για να δια-πρέψης, είναι άπαραίτητο νά-χης ταλέντο. Τι είν' αυτό που λέμε "εμπορικό δαιμόνιο"; Τα-λέντο! Ή "άριστος πολιτικός", "επίσημος πονηρολόγος", "ε-ξαιρετικός χειρουργός"; Όλα αυτά σημαίνουν "ταλέντο". Μη-πως για να είσαι κακοποιός, δε χρειάζεται και ελπίς και ιδιοφυία; "Εγώ, λοιπόν, είχα το ταλέν-το του εκτιμητού άκινήτων, σπιτιών και οικοπέδων. Άσος ήμουνα. Ποτέ οι προϊστάμενοί μου δε μου είχαν κάνει έλεγχο για να βρουν πως έπρεσε έ-ξω έσω και κατά δέκα δραχ-μές σε ολόκληρες περιουσίες.

Μια μέρα όμως κάποιος ύ-πουργός με διέταξε να βάλω λιγώτερα σε μια εκτίμησι μου. Αισθάνθηκα να θιγεται η ύπαλ-ληλκή μου άξιοπρέπεια και πρό-παντός να πληγνεται το φιλό-τιμο του ταλέντου μου. "Όχι" είπα "δε θά το δεχτής, Κω-στήκη θ' άρννηθής!". Και άρ-νήθηκα.

Ο ύπουργός έστειλε άλλον εκτιμητή κι' έκανε τη δουλειά του και μένα με τοποθέτησε στην Ευρωπαική με έδρα το Καρπενήσι. Μ' έλη την εκτίμη-σι που έτρεφα και τρέφω στο γραφικό μέρος και τους λεθέ-ρες κατοίκους του, το θεώρη-σα σαν έξορία και δήλωσα ότι δεν πάμ! ("Άρνησι ύποπρεσις" βρέθηκε στο πεζοδόριο).

Δεν είμαι από τους ανθρω-πους που άπογοτεύονται εύ-κολα. Άρχισα να ψάχνω για δουλειά και φυλλομετρώσα το σημειωματάριο της μνήμης μου προς άνευρέσι χρησίμων γνω-ριμιών.

Άξαφνα χτύπησε το μέτωπό μου με το χέρι, γεμάτος έλπί-δες! Θυμήθηκα πως ο Σπράτης ο Παπατρίκης, ο συμφοιτητής μου και παλιός μου φίλος ή-ταν τώρα διοικητής σε μια με-γάλη Τράπεζα. Την ίδια στιγ-μή πήρα το τρόλλεϋ και πήγα. "Άφρα τ' όνομά μου και το

Χωρίς λόγια.

78

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τα κόλλυβα

—ΒΡΕ Φταλία, τ' ήλεγε ο Νικολάκης, μία Κυριακή μου περιόρισε για να ξεκουραστώ, να ρεποζάρω και θα με τρέχες στο μνημόσυνο τ' αντ' ους τ' η καρδιάς μας να βέλω σκούρα γκερεμένα, ρεβεράντες, οδοστράσια. «Ζωή σε λόγου σας» δάκρυα και τ' αέστα!...

—Ντροπή σου να μιλάς έτσι! Κρίμα που κάνεις πως ξέρεις τον κόσμο... Φωνάζει άρροτι μπαρούτι η Έφταλία κι' ιότερ' ιστενέζ' τον πήρε και πήγανε στο μνημόσυνο.

Μέσα ή έκκλησία πήχτα. Ο ήλιος τούπωνε απ' τα κολλοράτα τζάμια κι' ήπεφε πάνω στα κερά, που λυνίζανε υπρός στο δίσκο με τα κόλλυβα, σαν να παρακαλούσανε το Θεό για το μακαρίτη. Ο δεσπότης με τα ολόχρυσά σαν βασιλεία ψέλνει: —«Αιώνια η μνήμη...»

Κι' η φωνή του, τρεμάμενη άντχει, λένε και κατεβάνει απ' τα έπουράνια. Μέσα σ' αυτή την άρμονία και επιδλητικότητα, με βουκαμμένες καρδιές ο Νικολάκης με την Έφταλία περάσανε υπρός απ' την χήρα και σφίξανε τ' χέρι της.

Τέλος, σκόρπισε ο κόσμος, σθήσανε οι πολυέλας και υπολούκι το σό κι' η γυναικογειτονία τραβήσανε στο σπίτι, για τον καφέ, τα παξιμαδάκια και προπαντός για τα σακκουλάκια με τα κόλλυβα.

Η Έφταλία πάντα συνταράχτα κι' αξία, σούστα φέрта έχει το γενικό πρόσταγμα. Ούλοι γύρω πέσανε με τα μούτρα στο στάρι με τη ζάχαρη και τα φρούτα και μασουλίζουνε και μουμουρίζουνε:

—Θεός στωρέσ' τονε...
—Η Έφταλία λυεζ' και λουγκρα τούει με δρεξί και τρατάει ένα γκερεμέ το Νικολάκη της.

Στο μεταξύ βγήκε ο δίσκος με το κονιάκ. Δυστυχώς, αυτή τη φορά κανένα χέρι δεν πρόλαβε να μουντάρε, για, τι με μια οδυνηρή άπορία γυναίκες κι' άντρες, ζουλιούνται, σφίγγονται και ζητούνε την κοινοτιτά.

—Προφτάστε, ένα ρεμέντιο, μουμουρίζει ο Νικολάκης γιατί με μαλάζει η κοιλιά μου! Θά με πάν τσιριπιτί!...

—Και έμένα, ένα τούβλο, ένα υπρίκι να βάλω στον άφαλό μου! Φώ,σας ή Έφταλία, Τελειώνω!... Θά με πάν ντυντούκι!

Και γίνεται μάχη, πολιορκούν την κοινοτιτά.

—Ηβ'οι για το Θεό θά μου γεμίστε το κόρ-κουγιού! Φωνάζει η χήρα. Βγήτε, καλέ, και στο περβολάκι μου.

—Νά βγής έσύ στο ταρλά, ξεφωνίζει η Έφταλία, πούσσανε μαθημένη. Μας ήφερες μάξους για να μας δηλητηριάσεις με τα κόλλυβα και μ'ας κατάντησες να τρέχουμε σαν τρελλοί!...

—Μωρή μουχτατζού, δεν ήπρεπε να φας ένα περιδόρο!

—Αμέσως ή Έφταλία χύμψε να τη γδάρω.

Φωνές, στριγγιές, λιγοθυμίες. Το σπίτι θύμισε καρράβι με δυνατό μπότη. Σε λίγο εξαντλημένη και υπαίτινη-σμένη, η Έφταλία, ήλεγε στο ντουσέκι:

—Ως τώρα είχαμε δηλητηριάσεις από τυρί φέτα, υπαγιάντινες πάστες, γλασσόδες αδέσποτες. Τώρα για να μεγαλώση η ποικιλία ένοιμε κι' ένα καινούργιο πρεσίτι! Τα κόλλυβα!

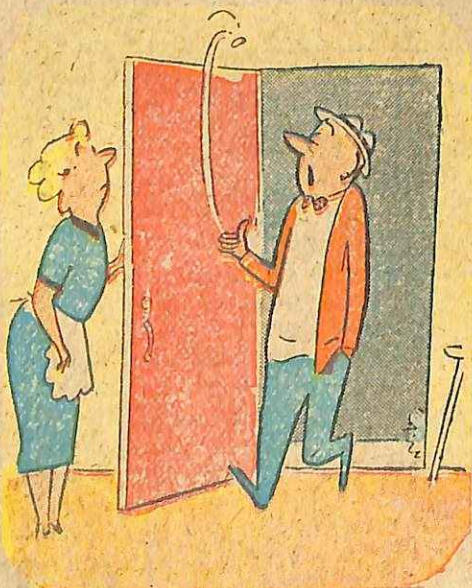
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

—Το τηλέφωνό μου; Το έχει ο τηλεφωνικός κατάλογος.
—Μα τ' όνομά σας;
—Κι' αυτό!...

Χωρίς λόγια.

—Την πήρα την αύξηση!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Φασαρία

ΑΠΕΝΑΝΤΙ Ισπίτι μου ένα μελό βάσανο είναι. Ιστέ πολλά βασάνα έχωμε, αμα καλοκαίρι φασαρία είναι, το ένας φαναγμένο έκανε, το άλλος ράδιο έβάζει, το άλλος συζητήσεις επάνει, το άλλος τσίλι παίζει — τρικ-τράκ, κιόπ'όλου κιόπ'έκ! — το άλλος κασάτα παγατά φωνάζει, το άλλος μαϊμού χορεύει — τί ένε-ται, κουζούμ, χίτς ντέν ήμπαρ να σε λένω! Καλοκαίρι παράθυρά μας ανοιχτά έ-νεται μέσα στο Ισπίτι μας όλο το φασαρία ήμπαίνει. Έξέ-χασα να σε πώ και λίγο παραπέρα ένα γιασι χτισμένο ένε-ται, τράκ, τρούκ, κιόπ'όλου κιόπ'έκ, από πηρώ ίσαμε δι-ράδου, αττία μας ή-παίρνουνε.

Και αυτά, για-δρούμ, ντέν μάς έ-φτάνανε. Κατάλαδες; Κιόπ'όλου κιόπ'έκ, άλλο μελό βάσανο ήρθε ένας ευέξκης, από δώ εκεί απάνω έ-νεται — τί κάνει, γιαδρούμ; Ιστέ φε-σερό μαθαίνει! 'Η-ξέρεις, κουζούμ, τί είναι φεσερό; Άλλος φασαρμόνικα το λέει, άλλος άκκορδεόν, μακκορδεόν, κακορσεόν. Ι-στέ κάπως έτσι έλένε — ντέν ήξέρω να σε πώ. Αυτό το ήπράμα — ντέν ήξέρω, με τα δυό χέρια κρατημένα το έκανουσε, δυό χέρια ισφίγγουσε, φεσερό κλεισμένο ένε-ται και αμέσως φωνή έβόγαι, άμα τί φω-νή, κουζούμ, άσασα έκανε, ούουουουου έ-κανε. Θέλω να σε πώ χίτς άνάσα ντέν ήπαίρνει, ψυχή σου πιασμένη έκανε.

—Σουρπουτίτσα τί ένεταί;
—Νά τον πάρη ο διάβολος, το Σουρ-πουτίτσα μου λέει, μάς τρελλάνει αυτός ο βλάκας.

—Κουζούμ, τί παίζει; Χίτς καταλα-βαίνεις;

—Τί να καταλάβω; Τίποτα δεν παίζει. Μαθαίνει.

—Μαθαίνει, μπέ; Βάί ντινίβι ήμπα-νί! Και έμεις τί χορωτάμε, κουζούμ;

—Όπου μία προημένη με έκανε, δυό προ-σημένο με έκανε, τρείς και τέσσερες, χίτς άλλο υπομονή μου ντέν έμεινε. Ιστέ στο παράθυρό μου ήγαίνω και φωνή έβόγαι:

—Έεεεε!

Το αντίκριπος άφίνει το φασαρμόνικα, έμένα ήδάνει.

—Τί είναι;

—Τί θέλεις να είναι, κιόπ'όλου κιό-π'έκ, λέω, τί θά ένεταί με αυτό το ζουρνά, γιαχό;

—Ποιό ζουρνά. Βρέ Καραμπέτ;

—Το ζουρνά που κρατάς στα χέρια σου, κιόπ'όλου κιόπ'έκ!

—Δεν είναι ζουρνά. Είναι άκκορ-ντεόν!

Αίμας μου κεφάλι μου άνεθασμένος είναι.

Βάί έσούλω έσέκ, λέω. Ένώ σε έρώτησα πώς το λένε; Έγώ σε λέω ζα-λισμένο με έκανες, κιόπ'έκ! Μου ήρριζε, τον-νέρ κεμπάμπ ένε!

—Και έγώ τί φταίω;

—Έσύ φταίς τζάνουμ! Έσύ με το ζουρνά σου φασαρία έκάνεις!

—Πάψε, βέ Καραμπέτ. Έσύ δεν ξέρεις από μουσική. Άκκορντεόν είναι αυτό και έμένα μ' άρεσει. Μαθαίνω!

—Τί μαθαίνεις Ιστέ; Μία πήχη μου-στάκι έχεις, γιαχό! Από τώρα μαθημένο τέτοιο ήπράμα να έκάνεις;

—Καραμπέτ, πρόσενε τα λόγια σου.

—Ούστ, κιόπ'όλου κιόπ'έκ. Άμα στα-ματημένο ντέν έκάνεις, μετιά σου θά ή-δρίσκης.

Κιόπ'όλου κιόπ'έκ! Χίτς σταματημένο ντέν έκανε. Άμμα και έγώ Ιστέ ήξέρετε τί έκανα; Ένα τεντζερέ ήπ'ηρα και ένα πέτρα χτυπημένο έκάνα. Άμάν έίτονία πόδι σκώθηκε;

—Καραμπέτ, για όνομα του Θεού! Τί κάνεις;

—Τεντζερέ μαθαίνω λέω! Άμα φε-σερό σταματημένο ντέν ένεταί, Ιστέ γίτς σταματημένο το δικός μου τον τεντζερέ ντέν θά έκάνα.

Άσκη-ν έκανα. Αίντε, μπακαλούμ, να ήδούμε τί θά ένεταί!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Κάθε καυγάς του κόβει χρόνια

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ στατιστικές δείχνουν ότι στις 100 έγγαμες γυναίκες, ηλικίας 40—55 χρόνων, οι 14 μένουν χήρες, ενώ στους 100 έγγαμους άντρες της ίδιας ηλικίας χήρευσαν μόνο οι 3. Έπειτα από τα 40 χρόνια, έξ άλλου, στους 100 άντρες, που πεθαίνουν αντίστοιχών μόνο 50 γυναίκες. Όλα αυτά δείχνουν ότι ο άντρικός οργανισμός φθείρεται πολύ εύκολω-τερα και ταχύτερα από εκείνον της γυναίκας. Πολλοί σύγχρονοι έρευνήτες δεν διατάζουν να φωνάζουν ξεκάθαρα στη γυναίκα ότι είναι υπεύθυνη σε μέγιστο βαθμό για την κατάσταση αυτή. Χωρίς, όμως, να την καθίσουμε στο σκαμνί, μπορούμε να πούμε ότι στο χέρι της γυναίκας είναι να πα-ατείνη τη ζωή του συζύγου της, έ-ξαφανίζοντας κάθε αίτια, που ήλ μπορούσε να την συντομείη.

Στα πενήντα χρόνια, ο άνδρας αρχίζει να δείχνει τα συμπτώ-ματα της βαλβιαίας φθοράς του οργανισμού του. Ένας άντρας σ' αυτή την ηλικία έχει: 1) Μικρότερη μνήμη. 2) Άντανακλαστικές κινήσεις πιο άργες. 3) Λιγώτερο σάλιο. 4) Άμυγδαλές άτροφί-κες. 5) Σπλήνα πιο μικρή. 6) Δέρμα λιγώτερο ευαίσθητο. 7) Καρ-διά διωγκωμένη. 8) Λιγώτερος γαστρικός χυμός. 9) Νεφρά λιγώτερο δραστήρια. 10) Περισσότερα λίπη και σίδηρο μέσα στο αίμα του.

Η μεγαλύτερη προσοχή χ-ειάζεται ιδίως έπειτα από τα πενήν-τα. Νά, λοιπόν, τί πρέπει να κάνετε και τί ν' αποφεύγετε έπειτα απ' αυτή την ηλικία:

Ετά χέρια σας κρατάτε ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΣΑΣ

1) Μην ξυπνάτε τον άντρα σας άπότομα το πρωί. Δεν πρέπει, έξ άλλου, να τον αφήνετε να τινάξεται δριχός μόλις ξυπνάει. Κατά τον ύπνο ή κυκλοφορία του αίματος γίνεται πολύ άργά. Το άπό-τομο πέρασμα, λοιπόν, από την όριζοντία θέση στην όρθια μπορεί να προκαλέσει ζάλη ή συγκοπή. Καλόν είναι να συστήσετε στον άντρα σας, προτού σηκωθεί από το κρεβάτι, να τρίβη λίγο το κε-φάλι, τον τράχηλο και το λαιμό του, για να ζω-έμη την κυκλοφο-ρία του αίματος.

2) Συνήθιστε τον να τρώη κάτι το πρωί, προτού φύγη από το σπίτι.

3) Μην του φτιάχνετε λιπαρά φαγητά, με σάλτσες και άφθονη μπαχαρικά. Δεν πρέπει, έξ άλλου, να τον αφήνετε να πίνη παρα-πάνω από 1—1½ ποτηράκι κρασί στο φαγητό του. Όχι άπεριτίτ.

4) Όταν πέφτη για να κοιμηθώ, πρέπει να κάνετε άπόλυτη ή-συχία. Οι γυναίκες έχουν το χάρισμα να παίρνουν τον ύπνο εστο πόδι, ή να κοιμούνται, να ξυπνάνε, να ξανακοιμούνται κλπ. Οι άντρες κοιμούνται μόνο μία φορά. Άν ταράξετε τον ύπνο τους, δεν π-όκειται να ξανακοιμηθούν. Μην παίρνετε, λοιπόν, παράδει-γμα από τον έαυτό σας. Σεβαστήτε τις ανάγ-κες του οργανισμού τους.

5) Μην τον ξεκουφαίνετε με το ραδιόφωνο. Οι άντρες έχουν ένα σωρό πράγματα να σκε-φτούν και το ραδιόφωνο τους κουράζει.

6) Αποφεύγετε τους άνώφελους και άσκο-πους καυγάδες. Βάλτε καλά στο μυαλό σας ότι κάθε καυγάς κόβει μήνες και πείσανόν χρό-νια από τον άντρα της.

7) Το βράδυ ο άντρας σας κυρίζει κουρα-σμένος από τη δουλειά του. Τού κάνετε κακό ζητώντας του να σας συνοδεύση στον κινημα-τογράφο ή στον περίπατο.

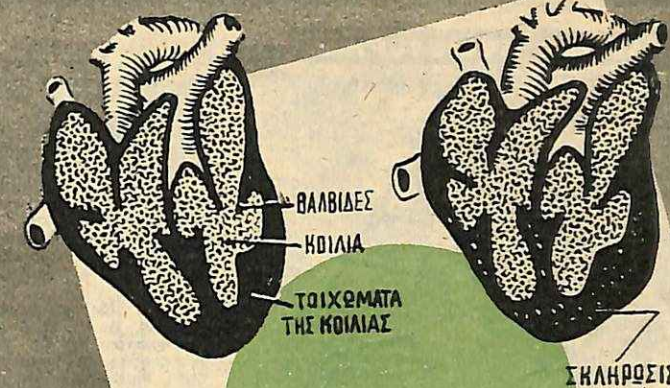
8) Το Σαββατοκύριακο του συζύγου σας πρέπει να είναι για σας ιερό. Αυτό δεν σημαί-νει ότι δεν πρέπει να πάτε μία έκδρομή ή έναν περίπατο κλπ. Πρό παντός, όμως, πρέπει να σεβαστήτε την ανάγκη που έχει για άναπαυσι.

9) Μην τον γκρινιάζετε διαρκώς. Για πολλές γυναίκες ή γκρίνια είναι ένα μέσον για... να περνάνε τον καιρό τους. Η γκρίνια όμως φθείρει τον άντρα. Ένας τρόπος φθοράς είναι επίσης και ή επίμονη σιωπή. Πολλές γυναίκες δέ φωνάζουν, άλλα σφαλίζουν το στόμα τους,

Ο άνθρωπος έχει την ηλικία των αρτηριών του. 1) Κανονική αρτηρία: α) Έξωτερικό τοίχωμα. β) Μυϊκές ίνες. γ) Έσωτερικό τοίχωμα. δ) Αόλας από όπου περνάει το αίμα. 2) Στ 40 χρόνια: Τα τοιχώματα γίνονται πιο χονδρά και σκληρύνονται. 3) Στ 50 χρόνια: Η διάμετρος της αόλας από όπου περνάει το αίμα περιορίζεται σημαντικά.

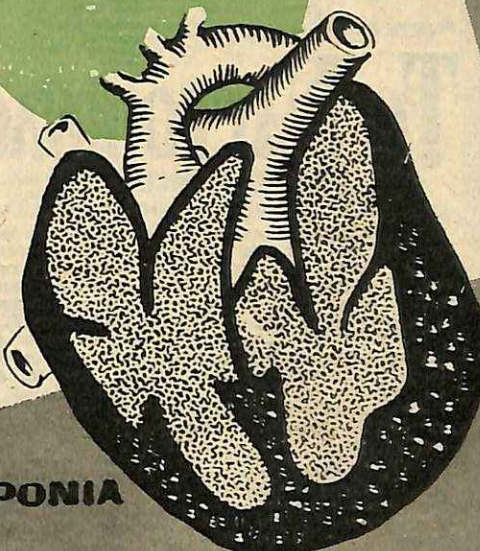
30 ΧΡΟΝΙΑ

40 ΧΡΟΝΙΑ

ΒΑΛΒΙΔΕΣ
ΚΟΙΛΙΑ
ΤΟΙΧΩΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ

ΣΚΛΗΡΩΣΙΣ

50 ΧΡΟΝΙΑ

Οι φθορές του οργανισμού άντανακλώνται στην καρδιά. 1) Στ 30 χρόνια: Τα τοιχώματα της άριστεράς κοιλίας γίνονται πιο χονδρά. Η ροή του αίματος άνάμεσα σ' αυτά περιορίζεται. 2) Στ 40 χρόνια: Η άριστερή κοιλία διαστέλλεται. Τα πεινά-ματά της αρχίζουν να σκληρύνουν. Η άναπνοή γίνεται πιο σύντομη. 3) Στ 50 χρόνια: Οι βαλβίδες γίνονται άπρωφες. Η κυκλοφορία του αίματος επιβραδύνεται σε σημαντικό βαθμό.

για να κάμουν τον άντρα τους να καταλάβη ότι είναι δυσχερής-με-νες. Μ' αυτό τον τρόπο, όμως, τον έκνευ-ίζουν και τού κάνουν άνυ-πολόγιστο κακό.

10) Ό άντρας σας δεν είναι μάγος. Μην του ζητάτε, λοιπόν, να κάμη θαύματ! Είναι προτιμώτερο να χάσετε μία διασκέδασι ή να μην άποχησέτε ένα φόρημα παρό να κόψετε μερικά χρόνια ά-πό τη ζωή του συζύγου σας.

11) Άν έχετε παντρεμένα παιδιά, το καλύτερο είναι να μη ζήτε μαζί τους. Τα νειάτα είναι θορυβώδη. Έ-νώ οι άνθρωποι που έχουν προχωρήσει κάπως σε ηλικία, έχουν ανάγκη από γαλήνη και ή-ρεμιά.

12) Μη μιλάτε διαρκώς στον άντρα σας για δυσάρεστα πράγματα.

13) Μην προσπαθήτε να τον κάμετε ν' αλλά-ξη ώρισμένες συνήθειές του. Σεβαστήτε άκόμη τις ήδιότητες του. Οι άντρες δεν άλλάζουν μετά τα πενήντα.

14) Άν ή εργασία του, δεν είναι ύπερβολι-κά έξαναπτική, μην τον βιάζετε να την άφήση, για να ξεκουραστή, παίρνοντας τη σύνταξί του. Η εργασία είναι ένα είδος τροφής για τον άντρα. Έχει παρατηρηθώ, άλλωστε, ότι πολ-λοι άντρες παίρνοντας τη σύνταξί τους πεθαί-νουν μέσα στον πρώτο χρόνο. Η άνία τους σκοτώνει!

15) Ό οργανισμός ενός άνθρώπου, έπειτα από τα πενήντα, παρουσιάζει πολλές βλάβες. Θά φροντίσετε για τις άρρώστειες του και θά τον παρακινήσετε ν' άκολουθήσει τις συμβουλές των γιατρών. Άλλά μη τον κάνετε άρρωστο, χωρίς να είναι.

16) Μετά τα 50, το πιο κουρασμένο από δ-λα τα όργανα, είναι ή καρδιά. Αιτήν, λοιπόν, θά προσέξετε περισσότερο. Άν κατορθώσετε να προφυλάξετε τον άντρα σας από τις συγκι-νήσεις, τους θυμούς κλπ. μπορείτε να είσαστε βέβαιη ότι θά τον έχετε πολλά άκόμη χρόνια κοντά σας.

Α.ντέ ΜΠΡΕΑ

Το Ναυτοπούλο

ΠΡΩΤΗΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Άντρικος έγγραφε στη μητέρα του για τη ζωή που στο καράβι, για τους καινούργιους φίλους του και για τα κλάματα, που τον έπαιναν όταν συλλογίζονταν το σπίτι του. Στο μεταξύ ο μικρός μάθαινε διάφορα πράγματα της δουλειάς από τον Τζαννί. Τα αστεία και τα παιχνίδια που τον έκαναν οι φίλοι που ήταν καιμιά φορά κάπως χοντρά κι' ο Άντρικος θυμόταν. Έτσι, μία ημέρα που έφαγε εξ' ατίας τους ένα μπάτσο από το μάγειρο, γυρίζοντας έδωσε κι' αυτός ένα μπάτσο στο Βερνάρδο για να είναι παύσι...

120Ν Άλλα την ώρα εκείνη περνούσε ο υπάρχος, που ρώτησε τι συμβαίνει. Κι' όταν έμαθε ότι ο Βερνάρδος μεταχειρίστηκε το όνομα του γιατρού, τον τιμώρησε.

Ο Άντρικος τότε φώναξε: — Έμένα να τιμωρήσει! Μου πρέπει για τη βλακεία μου!

Κι' ο Βερνάρδος, όμως προσπαθούσε να τον παρηγορήσει.

— Τι τα θέλεις, Άντρικο, δύσκολα θα διορθωθείς, του έλεγε. Άμα μού μπη στο κεφάλι μία πονηριά, θα την κάνω κι' εγώ τιμωρηθώ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Η Μαρίννα, όταν έβγαζε ο γιός της, τον έβλεπε να της υποσχεθεί, ότι θα μελετούσε τα μαθήματά του, που πάντως την άρριμνη, κάθε φορά που θαδύρισκε καιρό. Ο Τζαννί της έδωσε τον λόγο του ότι θα τον βοηθούσε κι' αυτός. Άλλα ο Άντρικος, πρέπει να το ομολογήσουμε εδώ, είχε ανέκαθεν κλίση στην άρριμνη.

Και μία μέρα που καθόταν σκυμμένος κι' έβλεπε μια δυσκολία διαφέρει, σκόπευε το κεφάλι κι' είδε ότι ένας επιτάχτης τον κτύπησε καλά. Ο Άντρικος είχε ακούσει και είχε δη τον κύριο Βιλλιέρ, τον επιθεωρητή της Εταιρείας, που του είχε αναθέσει τη σπουδαία εκείνη αποστολή και του είχε χορηγήσει το «Ζάν - Μπάρν».

Ο κ. Βιλλιέρ ήταν καιμιά σαρανταριά χρόνων, κοντός, μελαγχρόνιος και φαλακρός. Είχε φυσιογνωμία κάπως μελαγχολική, κι' ήταν έξυπνος κι' αξίος άνθρωπος.

— Τι κάνεις, παιδί μου; ρώτησε. — Μια διαίρεση, κύριε. — Για να βρω!

Κόκκινος ως τ' αυτιά ο Άντρικος του έδειξε το τετράδιο.

— Και μελέτεις έτσι, χωρίς δάσκαλο; — Τό υποσχεθήκα, κύριε, στη μητέρα μου, ψιθύρισε ο Άντρικος.

— Και σ' άρρσει η μελέτη; — Πρώτα δέ μ' άρρσει, τώρα όμως μ' εύχαριστεί.

— Δεν έχω, δυστυχώς, παρά σοβαρά βιβλία για σένα, αποκρίθηκε ο κ. Βιλλιέρ, αφού έμεινε για λίγο σκεπτικός. Άλλα δεν πειράζει, έλα, όταν δέ θάγης δουλειά, στην καμπίνα μου και κάτι θα βρούμε.

Με όλη την καλαισθησία που του είχε δείξει ο κ. Βιλλιέρ, ο Άντρικος δεν τολμούσε να πάει να τον βρει. Απαγορεύεται στους νέους ναύτες να πλησιάζουν στην πρόμηνη, εκτός μόνο όταν τους καλέη ή ανάγκη της υπηρεσίας, και τότε παιδί φοβόταν να παραβή τον κανονισμό.

Με κίνδυνο να τιμωρηθώ, ο Τζαννί πήρε το ναυτοπούλο και το πήγε στην καμπίνα του κ. Βιλλιέρ. Άφου ήπιε ένα ρομπί, άφησε εκεί τον Άντρικο να κουβεντιάσει με τον ακριβό «Επιθεωρητή» που η νόστιμη παιδική φωνή του τον διασκεδάζει. Από μικρός ο Άντρικος ήταν καλός και πρόθυμος, αλλά η τεμπελιά του δεν άφηνε να φαίνονται τα προτερήματά του. Τώρα όμως που είχε γίνει έργατικός κι' είχε

χάσει το κοιμισμένο του ύφος, άρχισε να φαίνεται ότι ήταν πραγματικά: καλό παιδί, έξυπνο, τίμιο και με την καρδιά στα χείλη.

Η ελκρινεία του κι' η σεμνότητά του έκαναν εντύπωση στον κ. Βιλλιέρ. Μάλιστα στον καπετάνιο για τον μικρό μούτσο και τον βρήκε σύμφωνα στην καλή ιδέα, που είχε σχηματίσει κι' αυτός για τον Άντρικο.

Έτσι, ο επιθεωρητής προσκαλούσε στην καμπίνα του το ναυτοπούλο και του ανέθετε μικροσυντηρίσματα.

Στην αρχή ο μικρός δεν τα πολυκατάφεραν, αλλά σε λίγο άρχισε να μαθαίνει τις συνήθειες του κ. Βιλλιέρ, όσπου έγινε απαραίτητος.

Άμα είδε μάλιστα την κλίση του στα μαθηματικά, ο κ. επιθεωρητής του έδωσε μερικά μαθήματα. Κι' ο Άντρικος, θέλοντας να ευχαριστήσει τον προστάτη του, έδειχνε μεγαλύτερη επιμέλεια και δεν έχωνε ούριο εκείνο που μάθαινε σήμερα. Έπειτα η αγάπη κι' η ευγνωμοσύνη που έννοιωσε για τον κ. Βιλλιέρ μεγάλωσε ακόμη πιο πολύ τον ζήλο και την επιμέλεια του. Άλλα κι' ο επιθεωρητής πολύ τον είχε συμπαθήσει.

Το «Ζάν-Μπάρν» πλησίαζε στον Ίσημερινό, τη φανταστική εκείνη γραμμή, που χωρίζει την υδρόγειο σφαίρα σε δύο ίσα μέρη. Υπάρχει η συνήθεια στα καράβια να γιορτάζουν το πέραςμα της γραμμής με μία τελετή, που ονομάζεται «Βάπτισμα του Μπάρμπα - Τροπικού».

Ο καπετάνιος, αν και πολύ ασυμψρός στη δουλειά και στην πειθαρχία, είχε την καλή διάθεση να επιτρέψει τη διασκεδαστική αυτή στολή. Έδωσε λοιπόν την άδεια στους ναύτες να γιορτάσουν το «Βάπτισμα» τον Τζαννί. Ο δόξασε ότι δε θα παρεμειλόμενος και την υπηρεσία τους.

Έτσι, στην πρόμηνη τώρα έρχονταν στην γρήγορα-γρήγορα για να προετοιμάσουν τα της γιορτής.

Όταν πια ήρθε η μεγάλη ημέρα, παρουσιάστηκε ένας άγγελιοφόρος, στολισμένος με κορδέλλες, με μουσαμάδες, καπέλλο και με ψήλες μπότες, από κεινες που φορούν οι ψαράδες της Νέας Γης. Στις μπότες ήταν στερεωμένα μεγάλα σπινούρια. Αυτός πλησίασε τον πλοίαρχο, που ήταν στη γέφυρα και του έκανε μία μικρή προσφώνηση.

Ο σκοπός της προσφώνησης ήταν να του αναγγέλλει την επίσκεψη του Μπάρμπα - Τροπικού, του Κυρίαρχου των χωρών, που διέσχισε τώρα το «Ζάν - Μπάρν».

— Πολύ καλά, απάντησε ο πλοίαρχος, μπορείτε να πής στη Μεγαλειότητα του ότι-θα τ' έδεχτομαι με όλες τις τιμές που του πρέπει!

— Και τη γυναικά του; — Μάλιστα και τη γυναικά του!

Ο άγγελιοφόρος υποκλίθηκε, γύρισε το μακρύ μαστούρι που καθάριζε για άλλο και τραβήξε για την πρόμηνη. Μά καθώς κατέβαινε, ημετέρας το ένα σπινούρι με τ' άλλο κι' έφερε κάτω κουρνούδα!

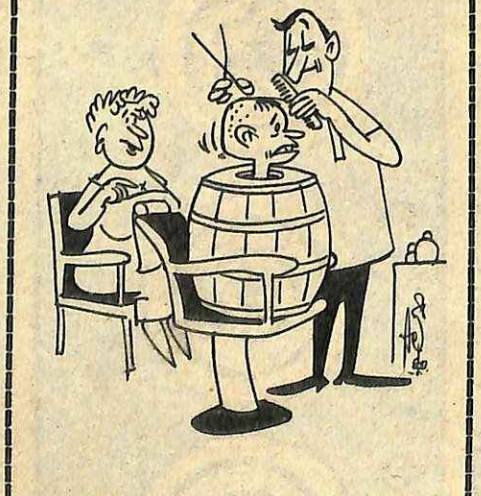
Έβαλαν όλοι τα γέλια... Ο άγγελιοφόρος σηκώθηκε, χτύπησε το ξύλινο αλογόνο του, που τον έριξε τάχα με μία κλωστή, κι' έτρεξε να ανταμώσει τον κύριο του.

Στο μεταξύ, οι επιτάχτες κι' οι αξιωματικοί μαζεύτηκαν, για να δεχτούν την επίσκεψη του Μπάρμπα - Τροπικού. Ο πλοίαρχος στεκόταν λ' α βήματα πιο μπροστά.

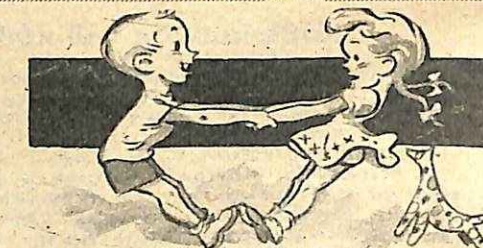
Ένας διολύσιμος θάνατος από ένα κλαρίνο, ένα βιολί, ένα φλάουτο, δυο καπνικά πεν-τζέρδων κι' ένα βασιλάκι άδειο, που το χτυπούσαν για γκρανκόζα, άνοιξε την πομπή.

Δυο ναύτες με μακριά γυνεία από στούπι, με μυτερά χάρτινα καπέλλα και ρωμαϊκούς μανδύες, που δεν ήταν παρά κουσέρτες, πα-

— Πολύ πρακτικό το κόλπο σας για να κουρεύετε τα παιδιά, κύριε Ζώρζε!

— Πολύ πρακτικό το κόλπο σας για να κουρεύετε τα παιδιά, κύριε Ζώρζε!

ροσιάζονταν πρώτοι, κρατώντας ένα τε-κούρι.

Δυο μικροί άγγελοι, σκεπασμένοι με φτερά, καλυμμένα με πίσσα στο σώμα τους, χρησί-μευσαν ως δολοφόνοι του βασιλά. Οι δυο αυ-τοί άγγελοι ήταν οι δυο μούτσοι, Βερνάρδος και Κυρίακος. Ο Άντρικος που θάπαρε το βάπτισμα δεν αποτελούσε μέλος της δόλου-δίας.

Έλου, παρυσιαστικός ο Μπάρμπα - Τροπ-ικός, που τον έκανε ο Λάζαρος Φλασιάν. Είχε γενειάδα από ροκανίδια που έφτανε ως τα γόνατά του. Φορούσε θώρακα από χρυσά-α-το, μαγιάς βασιλάκι, που ήταν ένα τριπλό-μάνηλο από κόκκινο ύφασμα με κρόσσες και μπότες της Νέας Γης. Είχε επίσης τρεις μι-κρές καταρτάδες, αντί για ρολόι και παρ-α-σημο. Αυτή ήταν άλλη-ήλη η φορο-σία του.

Η τριφύλη που σέρχονταν τον συνάδευε. Ο δόκιμος, που την έκανε, ήταν νέος κι' άμορφος, είχε παραλείψει το πρόσωπό του με άλκιρι και έπαινε έτος σεμνό και δειλά, όπως ταίριαζε στο ρόλο που έπαιζε. Το φουστάνι που έφτανε ως τα γόνατά και τα χοντροπόδια του δεν ταίριαζαν καθόλου με τις μεταξωτές κάλτσες.

Το καπέλο του είχε πάνω ένα λουλούδι, ναντελλές χάρτινες, κρόσια από στούπι και φτερά χήνας και πετεινί!

Η βασιλίσσα αυτή κρατούσε στην άγκυλιά μία κοκλίνα, φτιαγμένη από σαρκί παραγεμ-σμένο με ροκανίδια και της έκανε χάδια.

Πίσω από το βασιλικό ξυγυράρι χροσηδού-σαν οι πιο παρθένοι αλκίκοι. Και τι φωνές, τι καμώματα, τι γέλια!

Οι ναύτες διασκεδάζαν με την καρδιά τους. Όταν έφτασε μπροστά στον πλοίαρχο, ο Μπάρ-μπα-Τροπικός μπήκε στο σκήπτρο του.

— Σιωπή! είπε. — Σιωπή! φώναξαν κι' οι αλκίκοι.

Κι' αφού έγινε ησυχία, ο Μπάρμπα - Τροπ-ικός έβγαλε ένα μεγάλο λόγο. Ο πλοίαρχος του άκουσε και του έδωσε έπειτα την άδεια να βαφτίσει τους νεοφερμένους.

Η βασιλική συνοδεία έκανε τότε μεταβολή και άποσύρθηκε, ενώ έφεταν άπάνω της βο-χί και φατσόλια.

Ένα μαστέλλο μεγάλο με θάλασσα κοπο-βήθηκε στην πρόβα και σκεπαστηκε με σα-νίδα. Δεξιά κι' αριστερά στέκονταν οι «θα-παντες» και οι δορυφόροι της Αυτού Μεγαλει-ότητας.

Οι νέοι επιτάχτες όδηγήθηκαν μπρος στον Μπάρμπα - Τροπικό. Και άναυχοι με τη χρο-ματική προσφορά τους, άλλους τους ραντίαν-με με κολώνια κι' άλλους τους έβρασαν με θά-λασσα.

Ο Άντρικος, θαλασσινός πιά, που περνού-σε για πρώτη φορά τον Ίσημερινό, έτρεπε να πάρει δόξα από το βάπτισμα!

Έπειτα όμως ο Τζαννί ήξερε ότι δε σήκα-νε χαράς, το σύστημα να μη θυμάται, ότι κι' αν τ'ό έκανε.

Ο Άντρικος, θέλοντας και μή, του τ'ό ο-ποσδήποτε.

Έτσι, οι δυο δορυφόροι, όταν ήρθε η σει-ρά τους, τον όδηγησαν μπροστά στην Αυτού Μεγαλειότητα.

— Πώς ονομάζεσαι; ρώτησε ο Μπάρμπα-Τρο-πικός.

— Άντρεας Μαρνάρδος. — Είσαι γιός καλού ναύτη, που πολλές φο-ρές τ'όν είδαμε στο βασιλείο μας. Κάθισε ε-κεί!

Κάθισαν στον Άντρικο, σαστισμένοι κά-ς πάνω στη σανίδα που σκέπαζε το ματέλο.

Ο Μπάρμπα-Τροπικός έπρε λίγα λόγια για τα καθήκοντα του καλού μούτσου κι' ο Άν-τρικος άρχισε να απαντάει στον όρο, που του υπαγόρευε ένας ναύτης, μεταμφιεσμένος σε άγγελο.

Ξαφνικά, η σανίδα τραβήχτηκε με όρη κι' ο Άντρικος έπεσε μέσα στο ματέλο, όχι με το κεφάλι, αλλά με τα... νώτα! Συγχρόνως ένας κάδος κρεμασμένος από πάνω του, αναπο-δογυρίστηκε και συμπλήρωσε το λουτρό!

— Μάνη! Μανούλα μου! φώναξε ο κακόμοι-ρος, νομίζοντας ότι θα πνιγί.

Έλος, βγήκε απ' το ματέλο κι' έτρεξε να κρυφτεί, για να μην ακούει τα γέλια... Ο Βερνάρδος έκανε να τον έμποδισι, αλλά την έπαθε. Πιότος στην υπόσχεσή του, ο Άντρικος δε θυμάσε, δεν τοδωσε καιμιά γροθιά, αλλά τον έφριξε τόσο δυνατά στην άγκυλιά του, ώστε ο άγγελος βρέθηκε βρεγμένος σαν τον Άντρικο!

Με το επεισόδιο αυτό γέλασαν όλοι κι' άκό-μα πιο πολύ το ναυτοπούλο μας.

Ενώ, λοιπόν, οι ναύτες κυνηγιόντουσαν με τους κουβάδες ως άπάνω στα κατάρτια και με τα χειριζόντουσαν και τις αντλίες του βαποριού για να καταβρέχουν ο ένας τον άλλο, ο πλοίαρ-χος πρόσεχε τον όρριοντα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΑΤΣΙΚΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σ' ένα έλ-ληνικό χωριό ένας γέρος, ο μπάρμπα-Χρή-στος, που δεν είχε κανένα άλλο σόν κό-σμο κι' όλη την ημέρα καταγινόταν με τις κα-τόικες του. Τις πόνιζε, τις έβενε στο λιβάδι, τις άρμεγε και ζούσε με το γάλα τους. Οι κατόικες όμως ήταν τό παντοτεινό βασάνο του: Τις έχανε σκεδόν κάθε χρόνο και το περιέργο είναι, ότι τις έχανε πάντα με τον ίδιο τρόπο: Έκοθαν τό σκούιν, που ήταν δεμένους και έφευγαν προς τα βουνά, όπου εκεί, τη νύχτα, τις έτρωγαν οι λύ-κοι.

Έτσι, είχε χάσει έξη κατόικες.

— Δέ θά ξαναπαρώ άλλες! Έλεγε ο μπάρμπα-Χρήστος, κάθε φορά που τις έχανε. Φαίνεται πως έδω κάτω στεναχωριούνται μαζί μου...

Κι' όμως, δέ μπορούσε να κάνει χωρίς αυτές. Τις είχε τόσο συνηθίσει! Κατέδινε, λοιπόν, πάλι στην πολιτεία και άγρόσους ένα κατσίκακι δυο μηνών.

Καλύτερα, σκέφτηκε, να είναι μικρό, για να συνήθισι τό σπύτι, τό λιβάδι και τό σκούιν και να μη έξερη τί θά π'ήσουν.

Τό έβενε στο λιβάδι του με πιο μακρό σκούιν απ' ό,τι έβενε τις άλλες, για να έχη περισσέ-τερη έλευθερία και κάθε τόσο πηγάνει και τό έβλεπε, για να δ'ή πως τα περνάει. Το κατσί-κακι φαίνονταν χαρούμενο και βέλαζε ευχαριστή-μενο.

Έπιτέλους, έλεγε ο μπάρμπα-Χρήστος, να μία κατσίκα που δέ στεναχωριέται κοντά μου!...

Κι' όμως, ήρθε ο καιρός, που τό κατσίκακι άρχισε να κυττάξη τό βουνό και να λήη, λυπη-μένο:

— Νά, μου άπάνω εκεί! Τι καλά που θά περ-νούσα! Τό σκούιν είναι για τα γαϊδούρια, όχι για τις κατόικες!...

Απ' τη στιγμή εκείνη, όλα του φαίνονταν ά-νάποδα, και τό χόρτο τό λιβάδιού και τό νερό κι' οι περιποιήσεις του μπάρμπα-Χρήστου.

Έκείνος έβλεπε, βέβαια, πως η κατσίκα έχει κάτι, μά δέ μπορούσε να β'ρη την αίτια. Η κα-τσίκα όμως δέ βαρύνεσε άλλο κι' ένα πρωί έιπε σόν καλό γέροντα:

— Άκούσε, μπάρμπα-Χρήστο, δέ μπορώ πιά να μείνω στο σπύτι και στο λιβάδι. Άφρέ με να πάω στο βουνό.

— Μά, δέν έξερεις, δύστυχη, έιπε ταραγμένος ο γέροντας, ότι πάνω στα βουνά είναι οι λύκοι, που τρώνε τις κατόικες, όπως μού φάγανε όσες είχα πριν από σένα;

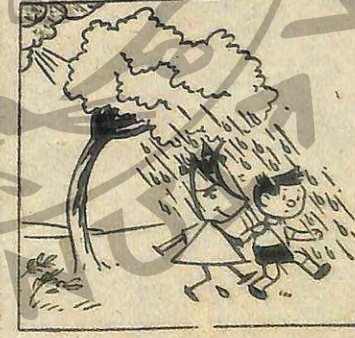
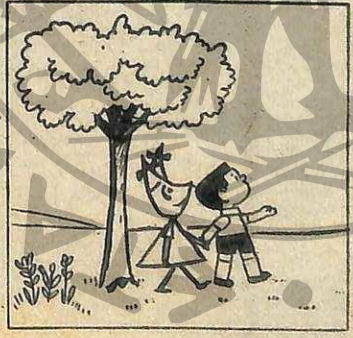
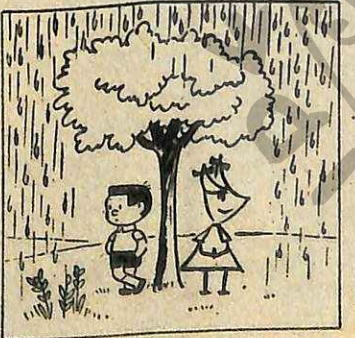
— Ά, μη στεναχωριέσαι γι' αυτό! τού έιπε με ύπερηφάνεια η κατσίκα. Έχω τα κέρατά μου και μ' αυτά δά τα βγάλλω πέρα. Άφρέ με να πάω στο βουνό. Είμαι τόσο περιέργη να δώ πως είναι η ζωή εκεί πάνω.

Ο μπάρμπα-Χρήστος θυμόσε. Πήρε την κα-τσίκα και τη διαπορεύσε σ' ένα μαντρί. Έ-κείνη, όμως σκαρφάλωσε σόν τοίχο, και πήδησε έξω.

Έπειτα, έτρεξε χαρούμενη στο βουνό, δρα-σκέλιος ρυάκι, ανέθηκε σέ βράχους, έφαγε δροσερά βλαστάρια... Η περιέργειά της για όλα ήταν ανεξάντλητη.

Όμως, υπά-α-α, ο ήλιος άρχισε να γέρνει πρós τη δύση του. Σέ λίγο, βράδυσε. Η κα-τσίκα γύρισε και κύτταξε πρós τον κάμφο. Τό χωριό ήταν σκοτεινό. Άκούσε κουνούνια και βε-λάσματα ενός κοπαδιού, που κατέβαινε πρós τό χωριό. Τά πουλιά πάνω στα κλαδιά είχαν σω-πάσει.

Η καρδιά της κατσίκας άρχισε να τρέμει. Κι' εκεί που πύκνωσε τό σκοτάδι, άκούσε ένα

οδύσσημα: «Οούι!... Οούι!...». Θυμήθηκε τότε τους λύκους. Η άμυαλη, δέν τούς είχε σκεφτεί!

Για μία στιγμή, κλονίστηκε και θέλησε να γυρίσι σόν σπύτι του μπάρμπα-Χρήστου. Μά θυ-μήθηκε τόν πάσσαλο, τό σκούιν, τό μαντρί κι' αποφάσισε να μείνι στο βουνό.

Πίσω της, έκείνη τη στιγμή, άκουσε βήματα στα έξω φύλλα.

Γύρισε, και τί να δ'η; Δυο μάτια φλογερά ήταν καρφωμένα πάνω της.

«Ο λύκος!», σκέφτηκε τρομαγμένη.

Ο λύκος έστεκε και την κύτταζε, χωρίς να βιάζεται να την κατασπαράξη, γιατί ήξερε πως έτσι η άλλωδς, είναι δική του.

Η κατσίκα όμως, ύστερα απ' τόν πρώτο της φόβο, πήρε θάρρος και θυμήθηκε τα κέρατά της. Έσκυψε κάτω τό κεφάλι κι' άρριψε πάνω στο λύκο.

Έτσι άρχισε μία άγρια πάλη. Η κατσί-κα, εύκλινθη, άπόφευγε τις διαγκωματιές του λύ-κου κι' όλο τόν χτυπούσε με τα κέρατά της.

Ο λύκος όμως δέν έννοιωσε τίποτα απ' αυτά τα χτυπήματα. Προσπαθούσε κάθε τόσο να την άρπάξη με τα μύτερά του δόντια.

Σέ μία στιγμή, η κατσίκα πήδησε από ένα βράχο, καταράχθηκε δυο-τρεις φορές, πέρασε σάν άστραπη ποταμάκια και κατηφόρισε πρós τό χωριό, καταματωμένη.

Είχε ζημιώσει πιά κι' ο λύκος φοβόταν να κατέβη σόν κάμφο.

Η κατσίκα έτρεξε σόν σπύτι του μπάρμπα-Χρήστου και πήδησε από τόν τοίχο μέσα στην αλή.

Ο γέροντας ζύνησε από τη φασαρία και κύ-ταζε ζαφνιασμένος την κατσίκα του.

— Ηρβα, έιπε εκείνη μετανοιωμένη, και δέ θά ξαναπάω στο βουνό!... Είχες δίκιο, που σ' έ συμβούλευσε, αλλά έγώ ή άμυαλη δέ σ' έ-κουσα!...

— Πώς τα κατάφερες και γλύτωσες; τη ρώτη-σε ο μπάρμπα-Χρήστος, χαρούμενος. Είδες τώ-ρα σέ τί κινδύνους σ' έβαλε ή άσυνλόγηστη πε-ριέργειά σου; Πάντα κανείς πρέπει ν' άκούη τούς μεγαλύτερους, που έχουν πείρα από τη ζωή.

Εγώ, όταν πηγάνω μόνος μου στο βουνό, πού είναι οι λύκοι, παίρνω μαζί τό ντουφεκι μου... Και τώρα, έλα να γιατρέψω τις πληγές σου, γιατί είμαι βέβαιος πως κατάλαβες, ότι η με-λεφώνησή!...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Σπαθί κι' αλέτρι

Ένα σπαθί γυαλιστερό έίπε σ' αλέτρι έναν καιρό: —Μάς είχαν φτιάσει μία φερά τό χέρι κάποιου οιδερό.

—Μά, έσύ στο χέρι απ' τό πρωί κι' έγώ-τί άλλωστε κ' ζω-πέντα περφόνο θά βρω για να στολίσω ένα πλευρό.

—Εγώ σόν πόλεμο κι' έγώ πάντα τό δόξα κυνηγώ κι' έχω μία λαμφή περιούσι. Πές μου ποιά χάρι έχεις έσύ;

Κι' έιπε τ' αλέτρι: —Το πέντο πάντα στο χέρι πριγυρνά, μά έγώ χαρίζω με τιμή τό βυλινγμένο τό ψυμ!

ΣΤΕΛ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Χιούμορ

— Άχ, άς μπορούσε να κάνει κανείς τη Ρώμη πρωτεύουσα της Αυστρίας!

— Γιατί, καλέ;

— Γιατί έτσι την έγραφε σήμερα, στο δια-γωνισμό της Γεωγραφίας!

— Δέ μού λές, μαμά, ο Θεός βλέπει τούς ανθρώπους απ' τόν ούρανό;

— Βεβαίως, παιδί μου!

— Κι' όταν έχη σύνεψη!...

Η μικρή Λιλίκα, βλέποντας τόν ούρανό συ-νεφιασμένο, φωνάζει στή μαμά της:

— Μαμά, μαμά! Τρέξε να δ'ής τί λάσπες που-χει ο ούρανος!

Ο δάσκαλος: Τί είναι μυστήριο;

Ο μαθητής: Νά κλειδώνη ή μαμά τό γλυκό και να τό βρίσκη φαγόμενο!

Βλέποντας τόν ήλιο να βασιλεύη, ο Κοκός άπορεί και ρωτάει τη μητέρα του:

— Πού πήγε τώρα ο ήλιος, μαμά;

— Νά κοιμηθ, παιδί μου.

— Και δέ θά κ'άψη τά σεντόνια!...

Η Ζωίτσα και τό άδελφάκι της δέ γλύτωσαν τό βρέξιμο

Η βελίς της γυναίκας

ΔΥΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΜΕ δύο καλοκαιρινά εντέ-πιές φορεματάκια, το ένα έμπριμέ και το άλλο μονόχρωμο, μπορείτε να δημιουργήσετε τέσσερα διαφορετικά ανασάμπλα κομψότατα και αφάνταστως έξυπνα. Με έναν τέτοιο κοκκέτικο συνδυασμό, είσατε ντυμένη κομψά από το πρωί ως το βράδυ και χωρίς να φορίτε ποτέ τα ίδια πράγματα. Όπως βλέπετε στο φιγουρίνι μας, ο συνδυασμός αυτός είναι εξαιρετικά καλαίσθητος και έξυπνότερος κάθε γυναίκα, όταν πρόκειται μάλιστα να ταξιδέψει και θέλει να αποφυγή τις πολλές βαλίτσες. Ιδιαίτερος όμως έξυπνότερος είναι ο εργαζόμενος γυναίκες.

Εκείνο που πρέπει να προσέξετε είναι ο συνδυασμός του σκέτου ή φασματός, με το έμπριμέ ή το ριγυτό, αν σας έξυπνότερη καλύτερα το ριγέ, ώστε να βρίσκονται οι χρωματισμοί τους σε απόλυτη αρμονία. Το μονόχρωμο εντέ-πιές πρέπει απαραίτητως να είναι σε ίσια γραμμή και το έμπριμέ ή το ριγυτό, αν το θέλετε ριγυτό, θα έχει φαρδιά φούστα με φούλλα και σουρίτσα ή με πιέτες.

Ο συνδυασμός των μοντέλων του φιγουρίνου μας είναι σκέτο, με λουλουδιότο έμπριμέ, που γαρνίρεται με ζώνη διαφορετικού χρώματος, ή οποία δίνει φιόγκο και οι άκρες πέφτουν με χάρη στη φούστα.

Το ίδιο αυτό φορεματάκι αλλάζει δυο, συνδυαζόμενο με το μονόχρωμο εντέ-πιές. Γίνεται ή μπλουζά μόνο έμπριμέ, με φούστα στενή σκέτη ή ή φαρδιά φούστα που έμπριμέ φοριέται με το κορσάκι του μονόχρωμου, που μπαίνει μέσα στη φούστα και συμπληρώνεται με ζώνη αντίθετου χρώματος και που συνδυάζεται με το ριγυτό, το καλλι ή με άσορτι παπούτσια από ύφασμα, που είναι πολύ της μόδας.

Όπως βλέπετε στο φιγουρίνι μας, όταν το μονόχρωμο εντέ-πιές φοριέται ολόκληρο, συνδυάζεται με καλλι παπούτσια και μουσελίνη μαντηλάκι στο χέρι διαφορετικού χρωματισμού, αντίθετου έντελως προς το χρώμα του φορέματος. Αυτό προσδίδει εξαιρετική κομψότητα, με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι υπάρχει αρμονία στην αντίθεση αυτή. Το ζήτημα του ζωηρού χρώματος δεν πρέπει να σας φοβίζει, δεδομένου ότι ή καλοκαιρινή μόδα του 1958 ευνοεί ιδιαίτερος τους τολμηρούς, ζωηρούς συνδυασμούς και χρησιμοποιεί τα πιο άπιθανα χρώματα

για να δημιουργήσουν τα καινούργια της μοντέλα. Μάλιστα ένα βαθύχρωμο ντύσιμο μπλέ ή μαύρο μπορείτε να το τονίσετε με πολλούς τρόπους για να του βάλετε τη σφραγίδα της τελευταίας μόδας. Η γαρνιτούρα με πολύχρωμα ριγτώ ή φάσματα, σε μονόχρωμα σκούρα φορέματα, θεωρείται εξαιρετικά μοντέρνα και κομψή.

Επίσης ή χρησιμοποίησι των έμπριμέ και των «πουαντιγιέ» ύφασμάτων διευκολύνει αφάνταστα στην επίτευξη του σκοπού αυτού. Συνεπώς, συμφέρο έχουν οι γυναίκες να χρησιμοποιούν πλούσια τα έμπριμέ και τα «πουαντιγιέ» ύφασματα κυρίως, προκειμένου να γαρνιρουν και να εκμοντερνίσουν ένα φόρεμα μονόχρωμο, παλιό ή καινούργιο.

Τα «πουαντιγιέ» μάλιστα θεωρούνται πολύ κατάλληλα γι' αυτή τη δουλειά και συνθέτουν γαρνιρουν αφάνταστα μοντέλα μεγάλων ραπτών. Επίσης, το μπλέ-μαρίν φόρεμα γαρνίρεται εφέτος πολύ με χτυπητό πράσινο ή ζωηρό κίτρινο του λεμονιού. Εξαιρετικά χαριτωμένος επίσης θεωρείται ο συνδυασμός του «πουαντιγιέ» με μεγάλα «πουά», που ρελιάζεται με λεπτό «πουαντιγιέ» στα ίδια χρώματα, αντίθετως χρησιμοποιημένα.

Ένα μπλέ-μαρίν, «πουαντιγιέ» π. χ. με μεγάλες άσπρες πίκες, ρελιάζεται εφέτος με άσπρο «πουαντιγιέ», που έχει λεπτά μπλέ «πουά» (σάν το κεφάλι της καρφίτσας) μπλέ.

Η άρκετα τολμηρή αυτή πρωτοτυπία της νέας μόδας του 1958 βάσει στα καλοκαιρινά φορέματα μία έντελως καινούργια νότα και τονίζει δημοφιλώς τη ανουδωτέ.

Τα μοντέρνα ανασάμπλ των δύο εντέ-πιές, που συνδυάζονται κατά 4 διαφορετικούς τρόπους και που είναι δημιουργία του τέλους του καλοκαιριού, πρόκειται να φορεθούν και το φθινόπωρο.

Την ίδια διπλή τεχνουργία πρόκειται να ακολουθήσουν και τα πρώτα μάλλινα ταγιέρ, καθώς και τα ζεστά φθινοπωρινά επανωφοράκια, τα οποία θα γίνονται με συνδυασμό μαλλίνου ύφασματος και μεταξωτού έμπριμέ.

Αλλά γι' αυτά θα μιλήσουμε αργότερα. Τώρα μας ενδιαφέρουν τα νέα μοντέλα του καλοκαιριού και οι έξυπνότερες δημιουργίες της νέας μόδας.

ΝΕΑ «ΑΝΣΑΜΠΛ» ΤΗΣ ΠΛΑΖ

Η μόδα της πλαζ, εξακολουθεί να κρατά τα σκήπτρα, αν και το καλοκαίρι βρίσκεται προς το τέλος του, για τις περισσότερες πλαζ της Εύρωπης και της Αμερικής.

1) Κομψό μονόχρωμο (ντέ-πιές) σε ίσια χαλαρή γραμμή, που φοριέται με άξεσουάρ διαφορετικού χρώματος. 2) Μοντέρνο έμπριμέ (ντέ-πιές) μοντέλο με φαρδιά φούστα, εφαρμοστό κορσάκι με μεγάλες άκρες. 3-4) Κομψοί συνδυασμοί των δύο (ντέ-πιές) σε διαφορετικές αλλαγές.

1) Μοντέρνο ανασάμπλ της πλαζ του οίκου Ντιόρ, του οποίου το σέρι είναι μονοκόμματο και σχηματίζει φόρεμα, που γαρνίρεται με «καρντιγιέ» άσορτι με το ύφασμα της ζακέτας-πουκάμισου της πλαζ. 2) Το πολύχρωμο αυτό πουλόβερ με κρενέλα σέρι, όνυσμαστικέ «φανελλά του ποπλάττι» και θεωρείται από τα κομψότερα (ανασάμπλ) της πλαζ. 3) «Σκοπική φανελλίτσα» βαφτίστηκε το μοντελάκι αυτό της πλαζ, που συνοδεύεται από γαλάζιο σέρι. 4) Μοντέρνος τύπος ριγωτού μπουρνούζιου, σε έντελως ίσια γραμμή, με μανίκια τρουά-κάρ και χαμηλά πέττα.

Παρ' όλα αυτά, ή μόδα εξακολουθεί να ασχολείται με τα μοντέλα της πλαζ και να παρουσιάζει καθημερινά καινούργια πράγματα, που ενθουσιάζουν τις κομψές λούμενες.

Τα νέα «ανασάμπλ» της πλαζ, που λανσάρονται τελευταίως από κομψά μακε, είναι πρωτότυπα και χαριτωμένα. Παρουσιάζουν δε μία νεανική ελαφρότητα, που τα κάνει να άρεσουν ιδιαίτερος.

Ένα από τα ωραιότερα μοντέλα του οίκου Ντιόρ είναι αυτό που βλέπετε στο φιγουρίνι μας και που αποτελείται από άσπρη κονή φόρμα, γαρνιρισμένο με όμιττ από καντιγιέ. Από το όμοιο καντιγιέ γίνεται κι ή ζακέττα-πουκάμισο, που συνοδεύει τη φόρμα, ή οποία επέφτει ίσια και χαλαρή στο σώμα.

Ένα άλλο πρωτότυπο «ανασάμπλ» της πλαζ είναι ή «φανελλίτσα του ποπλάττι», όπως ονομάζεται, που είναι ριγώτη, με γραμμές σε διαφόρους ζωηρούς χρωματισμούς και σουρσάκι βαθύχρωμο.

Το καινούργιο αυτό «ανασάμπλ» παρουσιάζει μεγάλη πρωτοτυπία και έχει ήδη υιοθετηθεί από τις περισσότερες γυναίκες.

Επίσης, ο τύπος της άσορτ-άλαξης ριγωτής φανελλίτσας, που φορούν τα παιδιά του σχολείου, λανσάρεται πολύ τελευταία, ως μοντέρνο «ανασάμπλ» για τη θάλασσα και ειδικότερα για την πλαζ.

Το ριγυτό αυτό φανελλάκι έχει μεγάλο στρογγυλό ντεκολτέ, όπως

βλέπετε και στο φιγουρίνι μας, που δίνει στους ώμους και γίνεται τόσο μακρύ, ώστε να καλύπτει κατά μεγάλο μέρος το γαλάζιο σέρι.

Οι εμφανίσεις αυτές στην πλαζ θεωρούνται εξαιρετικά δημοφες και θα φορεθούν από όλες τις γυναίκες, που τους άρεσει να παρακολουθούν την μόδα κατά γράμμα.

Μία εξαιρετική ιδιορρυθμία είναι τα ριγτώ, πολύχρωμα μπουρνούζια, που χρησιμοποιούν και ως ερόμπ-ντέ-πλάζ και που φοριούνται επίσης τα δροσερά βράδια, κοντά στη θάλασσα, σάν ελαφρά επανωφορία.

Τα νέα αυτά ριγτώ μπουρνούζια αποτελούν την τελευταία λέξη της μόδας και χρησιμοποιούν για πολλές δουλειές, πράγμα που τα κάνει προσιτά σε περισσότερες γυναίκες.

Όπως βλέπετε και στο μοντέλο που σας δίνουμε, το περίεργο αυτό μπουρνούζι με τις φαρδιές πολύχρωμες ρίγες, γίνεται σε ίσια γραμμή και κομψώνει έμπρός ως χαμηλά στο στρίφωμα. Η λεπτομέρεια αυτή διευκολύνει τη χρήση του μπουρνούζιου και επιτρέπει την άνετη χρησιμοποίησή του, τόσο για μπουρνούζι, όσο και για ερόμπ-ντέ-πλάζ, καθώς και για επανωφοράκι.

Το ύφασμα από το οποίο γίνονται τα μοντέρνα μπουρνούζια ή καλύτερα τα «ανασάμπλ» της πλαζ, είναι ελαφρά και μαλακά, ώστε να ανταποκρίνονται στον προορισμό τους, χωρίς να ζεσταίνουν υπερβολικά και

1) Μοντέρνο ταγιεράκι «Σαββατοκύριακο» από πλεκτό ριγυτό ύφασμα. Η ζακέττα είναι ίσια και ή φούστα έχει τριγύρω πιέτες. 2) Ζωηρόχρωμες ρίγες, άπάνω σε κεντή ποπλίνα, δημιουργούν το κομψό αυτό ταγιεράκι «Σαββατοκύριακο» της νέας μόδας. 3) Μοντέρνο χαρούμενο καπελλάκι του ήλιου, από φάβα «ραφία», που γαρνίρεται με διάφορα ζαχαρωτά της εποχής.

Τα γυαλιά χωρίς σκελετούς που συνηθίζονται.

νά δυσκολεύουν τη γυναίκα να τα φορέσει. Άκομα και στα μπουρνούζια αυτά της μόδας, οι ρίγες τοποθετούνται στο μάκρος και μόνο το ρεβέρ του μανικιού και η επάνω της τσέπης μπαίνουν στο κόντρα και διακόπτουν την ευθεία της ρίγας σε ωρισμένα σημεία.

ΤΑΓΙΕΡ «ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ»

«Σαββατοκύριακο» ονομάστηκαν τα καινούργια βαμβάκερα ταγιέρ, που φοριούνται συνήθως στις κοντινές θαλάσσιες εκδρομές. Ειδικότερα, για μās εδώ, τα μοντέρνα αυτά ταγιέρκια είναι χρήσιμα και εξυπηρετικά, γιατί εντύπουν κομμάτι τη γυναίκα και σύμφωνα με τις απαιτήσεις της μόδας. Τα ταγιέρκια «Σαββατοκύριακο» έχουν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ότι είναι όλα ριγώτα και συνθέτουν οι ρίγες τους είναι πολύχρωμες και μπαίνουν πάντοτε στο μάκρος.

Οι ρίγες στο κόντρα, ελάχιστα συνηθίζονται τελευταία και αυτό μόνο για σουέτερ της πλάξ ή καμιά φορά σε μαγιώ.

Σε φορέματα και σε ταγιέρ, οι ρίγες τοποθετούνται καθέτως, πράγμα που λεπτύνει και μακρύνει τη σιλουέττα.

Τα υφάσματα που χρησιμοποιούνται για τα νέα αυτά ταγιέρκια «Σαββατοκύριακο» είναι όλα βαμβάκερα και άλλοτε μοιάζουν με χοντρή ποπλίνα ή είναι σε ύφανση εγκαυμαριντέ, άλλοτε δέ είναι πλεκτά και απομιμούνται το ζέρεσθ.

Υπάρχουν δέ πολλών ειδών τέτοια υφάσματα, που οι έμποροι δέ μπορούν να τα πουλήσουν, γιατί οι γυναίκες δέν τά ήξεραν ως τώρα.

Παρουσιάζουν δέ τα υφάσματα αυτά το μεγάλο πλεονέκτημα ότι είναι μαλακά και επέφτουν μορφή στο σώμα, ενώ κοστίζουν φτηνά.

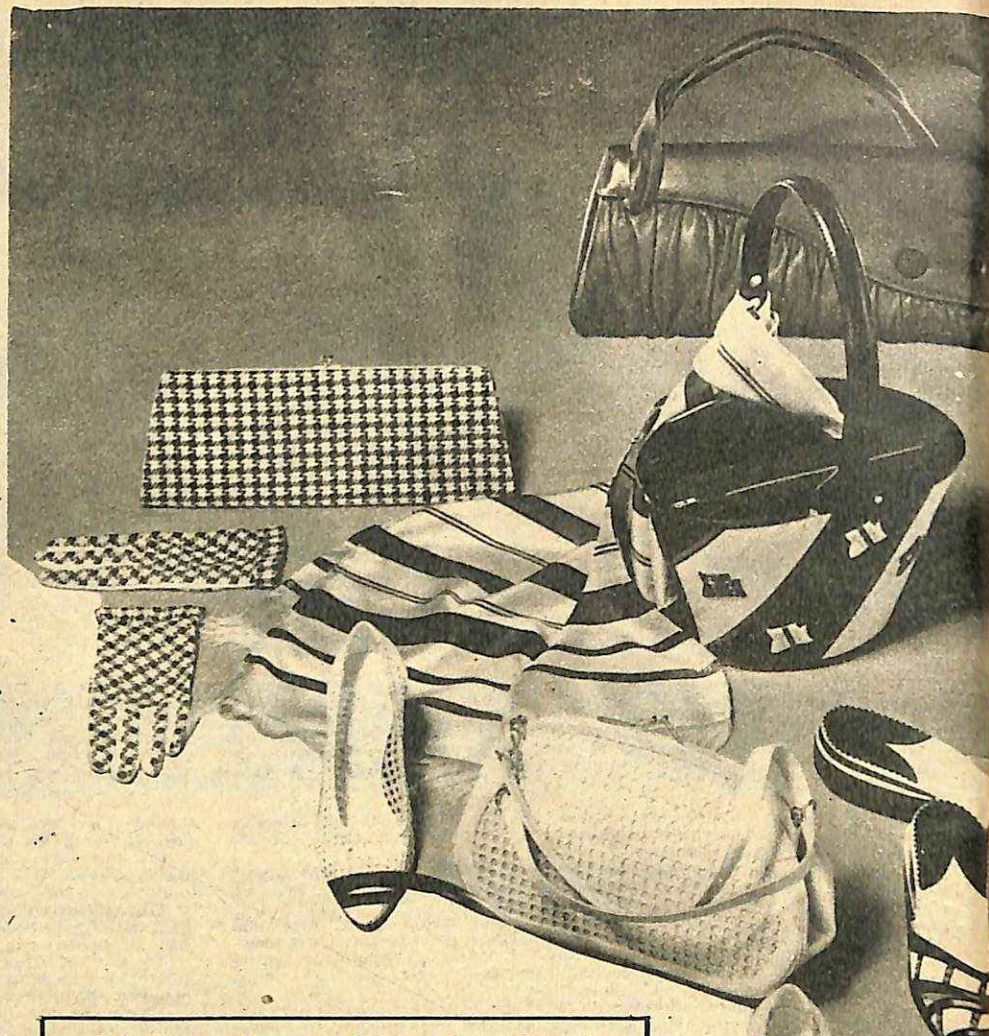
Το ψυλάριγο μοντέλο του φιγουρινού μας είναι καμωμένο από πλεκτό υφάσμα και έχει ίσια μακριά ζακέττα, με τη φάσα του κουμπώματος βαλμένη στο κόντρα.

Η φούστα επίσης έχει τις ρίγες στο μάκρος, όπως και η ζακέττα, τριγύρω δέ φαρδιές ατσάκιτες πιέττες, βαλμένες στο ίσιο του υφάσματος πάντοτε.

Μέσα από το ταγιέρ «Σαββατοκύριακο» φοριέται συνήθως αντί μπλουζας, ένα ανοιχτό κορσάζ «μπαιν-ντε-σολέγ» για ηλιοθεραπεία.

Το κορσάζ «μπαιν-ντε-σολέγ» γίνεται μονόχρωμο, σε ένα από τα επικρατούντα χρώματα του υφάσματος του ταγιέρ ή σε έντελως αντίθετο χρωματισμό, άσπρη με τη σκουρόχρωμη τσάντα του ταξιδιού ή με το μαντήλι ή το «μπαντώ» που θα φορέσετε στο κεφάλι.

Το δεύτερο ταγιέρικί μας «Σαββατοκύριακο» είναι από βαρειά ριγώτη ποπλίνα, με φαρδιές και έντονα πολύχρωμες ρίγες, προσπαθεί δέ να διατηρήσει τον απλό, κλασσικό τύπο στη γραμμή του.

Διάφοροι συνδυασμοί: Τσάντα καρρεδάκι και γάντια. Έσάρπα δερμιν και τσάντα δίχρωμη. Ψαβωτά γοβάκια και τσάντα.

Γιακάς και πέττα είναι σε στύλ ανδρικό και σε τεχνολογία μοντέρνα, έτσι όπως ανοίγει το «αντεκόλ» και ξεχειλίζει πίσω ο γιακάς και η ζακέττα γίνεται σταυρωτή εμπρός και κουμπώνει χαμηλά με τέσσερα μεγάλα κουμπιά κοκκάλινα.

Η φούστα έχει πιέττες, γύρω από την τάλλα, οι οποίες μένουν ατότυπη. Μόσα από τη ζακέττα αυτή με τις φαρδιές πολύχρωμες ρίγες, φοριέται ένα άσπρο «αντεκόλ» μπλουζάκι ή ένα πλεκτό βαμβάκερο σουέτερ, που είναι πολύ της μόδας εφέτος.

Με τα μοντέρνα αυτά ταγιέρικια μπορείτε να ταξιδέψετε, να κάνετε μένες επίσης στο νησί, που θα πάτε να είσαστε κομμάτι ντυσας. Με μία δεύτερη μάλιστα μπλουζίτσα, που μπορείτε να έχετε στη τσάντα-σακκούλα του ταξιδιού, μπορείτε να εμφανιστείτε άκαμψη και σε κοσμική συγκέντρωση, αν χρειαστεί, και να είσαστε ντυμένη μορφή.

Βέβαια, το ίδιο αυτό ταγιέρικι θα το φορέσετε αργότερα και μέσα στην πόλη, τα πρωινά, όταν ο καιρός θα δροσίση κάπως.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Τα καπέλλακια του ήλιου, δηλ. αυτά που φοριούνται το πρωί στην πόλη ή στην εξοχή και στην πλάξ, έχουν προορισμό να προσφυλάσουν τα μαλλιά και το δέρμα από τις καυστικές ηλιακές ακτίνες.

Οι φόρμες των καινούργιων αυτών καπέλλων ποικίλουν κατά τρόπο περίεργο και στέκουν στο κεφάλι, χωρίς να το αγγίζουν.

Το μοντέλο του φιγουρινού μας είναι ένας περσικός κώνος, πλεγμένος από ψάθα ερσίδας και γαρνιρισμένος με καρόττα, κρεμμύδια κλπ.

Σ' αυτόν περίπου τον τύπο γίνονται εφέτος όλα τα καπέλλα του ήλιου, τα περισσότερα δέ έχουν

1) Απογευματινή τσάντα δερμιν ή νάυλον. 2) Τσάντα-σάκ δίχρωμη.

1) Το επάνω μοντέλο μας σας δείχνει πώς μπορείτε να κόψετε με το ίδιο σχέδιο δυο διαφορετικά φορεματάκια. 2) Κι' εδώ με το ίδιο σχέδιο έχετε δυο διαφορετικά φορεματάκια, το ένα καντριγιέ, το άλλο σπαμπάνο.

το σχήμα του αφορμαρίστου πλίσματος και αυτό θεωρείται εξαιρετικά μοντέρνο και κομψό.

ΛΙΛΙΑΝ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Η μεγάλη μόδα των συνδυασμών συνεχίζεται πάντοτε στα ίδια τα αξεσουάρ της τουαλέτας κι' ανάμεσα σ' αυτά και στην κυρίως εμφάνιση.

Τελευταίως είναι πολύ της μόδας οι τσάντες που είναι καμωμένες με δερματίνες λαγρίδες, οι οποίες μιμούνται το πλέξιμο της ψάθας.

Το πλέξιμο αυτό όμως δέν αποτελεί δολοκλήρη την τσάντα, αλλά μόνο τις δυο επιφάνειες, ενώ τα πλάγια της τσάντας και τα σουφλέ, γίνονται από μονοκόμματο δέρμα.

Συγχρόνως, η μόδα των συνδυασμών συντατίζει τις μοντέρνες αυτές τσάντες με το γοβάκι.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΔΙΧΡΩΜΙΑΣ

Άλλη μεγάλη μόδα, που επικρατεί πάντα και θα συνεχιστεί όλο το καλοκαίρι, είναι η μόδα του συνδυασμού των δυο χρωμάτων στα αξεσουάρ.

Το ένα από τα δυο χρώματα είναι τις περισσότερες φορές το λευκό και το άλλο το πράσινο, το κόκκινο, το κίτρινο, το μαύρο ή το μπλε.

Ας μη παραλείψουμε ν' αναφέρουμε ότι η δίχρωμία παρατηρείται και στα κοσμημάτα: κολιέ, βραχιόλια, σκουλαρίκια, που κι' αυτά την εφορμίζουν συνδυαζόμενα συγχρόνως με κάποιο άλλο αξεσουάρ του συνόλου.

ΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Όπως ξέρουμε και τα γυαλιά του ήλιου ακολουθούν μία ώριμη μόδα. Πότε αλλάζει το σχήμα τους, πότε το χρώμα τους κλπ. Αυτή την εποχή η μόδα θέλει τα γυαλιά του ήλιου μακριλά προς τα πλάγια και με ελαφριά κλίση προς τα επάνω.

Μία λεπτομέρεια πολύ σημαντική είναι ότι η μόδα δέν ευνόει πιά τους σκελετούς, αλλά θέλει τα γυμνά γυαλιά. Συγκρατούνται μόνο στο επάνω μέρος και συνεχίζονται στα πιασίματα των παιδιών.

Η μόδα αυτή δέν αφορά μόνον τα γυαλιά του ήλιου, αλλά και τα άλλα γυαλιά. Όσο για το χρώμα μη διαλέξετε ποτέ γυαλιά του ήλιου, χωρίς να συμβουλευτήτε τον οφθαλμίατρο.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Οι διακοπές συνεχίζονται κι' όσα φουστάνια κι' αν έχουν τα πα-

διά για την εξοχή, ποτέ δέν είναι αρκετά. Δέν είναι άσκοπο, λοιπόν, να ρίξουμε πάλι τη ματιά μας στη γκαρνταρόμπα τους για να δούμε τι έλλειψεις μπορεί να παρουσιάσει.

Μία χαριτωμένη και πρακτική συγχρόνως ακούσι είναι το φόρεμα-ποδιά, πολύ κατάλληλο για την εξοχή. Είναι ένα μπουστάκι, που σχηματίζεται με μία οριζόντια γραμμή στο επάνω μέρος και περνά κάτω από τη μασχάλη. Δυο φαρδιές μπρετέλλες το συγκρατούν στους ώμους.

Το μπουστάκι ένώνεται με τη φούστα με μία ραφή ζώνη. Η φούστα είναι κομμένη «απ'όρι» και το φόρεμα δολοκλήρη κουμπώνει από πάνω ως κάτω με μία σειρά κουμπιά. Απαραίτητες είναι γι' αυτό το φόρεμα-ποδιά οι τσέπες, που γίνονται εξωτερικές για να στολίζουν το φόρεμα.

Άλλη πρακτική και κομψή εμφάνιση για τα παιδιά είναι αυτή που έχει για βάση το σόρτ. Μπορεί να είναι λευκό λινό, αλλά μπορεί να είναι και από χρωματιστή κοτονιά. Καταλήγει πάντοτε σε ρεβέρ γυριστά προς τα επάνω. Με ένα σόρτ μπορεί η κοπελίτσα να συνδυάσει διάφορα συμπληρώματα: Μία μπλούζα σεμνιά, που φοριέται μέσα από το σόρτ, μία μπλούζα ριχτή φορεμένη απ' έξω από το σόρτ κ. α.

Όλες αυτές οι μπλούζες έχουν κοντά μανίκια ή δέν έχουν διά- λου. Άλλα έχουν μόνο μία κλίση ζαποίνε στους ώμους.

Μην ξεχνάτε πως το ντυσιμο της μικρούλας πρέπει να είναι τέ- τοιο, ώστε να εξελίσσει την καλαισθησία της. Νά τη συνηθίσετε από μικρή να καταλαβαίνει την αρμονία των χρωμάτων.

Για τις απογευματινές ώρες στην εξοχή τα κοριτσάκια θα εί- ναι πάντα άπλά ντυμένα αλλά και με κάποια κομψότητα.

Τα λινά, λευκά ή χρωματιστά σε απαλούς τόνους, είναι τα πιο κατάλληλα υφάσματα για παιδικά απογευματινά φορέματα.

Ας δούμε μία χαριτωμένη ακούσι για ένα τέτοιο φόρεμα. Εί- ναι μονοκόμματο με μπουστό ζαποινά και πολύ-πολύ μικρό μανίκι. Ένα πανώ στο κάθε μπροστινό πλάι ξεκινά από μία ντεκούπ, που κουμπώνει με ένα κουμπάκι.

Το πανώ συνεχίζεται στενεύοντας ελαφρά στη μέση και φα- ραίνοντας στη φούστα, ώστε να παρουσιάσει τη γραμμή κλάε.

Μία δερματίνη στενή ζώνη περνάει κάτω από το πανώ. Το φόρεμα κουμπώνει με δυο κουμπιά στο μπουστάκι και στο- λίζεται με ένα γαλάζιο που σχηματίζει πίσω την οριζόντια γραμμή των κομψών γραμμάδων.

Μία άλλη ακούσι μας παρουσιάζει την εδαζία γραμμή με μία φουστάνια που σχηματίζει κομψά πιέττες.

Το μπουστάκι του φορέματος έχει κι' εδώ κοψή ζαποινά, αλλά σχηματίζει ένα κάπως μακρύτερο μανίκι, που τελειώνει με ρε- βέρ. Το κομψόμα του είναι σταυρωτό και σχηματίζει μπροστά άνοιγμα στο λαιμό με γακαδάκι και ρεβέρ. Έπί πλέον δυο τσε- πάκια το στολίζουν στο ένα πλάι ψηλότερα, στο άλλο πιο χαμηλά.

Αν προτιμήσετε μία βαθύχρωμη απόχρωση για το φόρεμα, το γαρνίρετε με λευκά σειρηονάκια στο τέλος της φούστας, στο γα- κά, στα ρεβέρ των μανικιών, στη ζώνη και στις τσέπες. Έτσι η κορούλα σας θα έχει μία χαριτωμένη εμφάνιση.

Μην ξεχάσετε ότι στην εξοχή είναι απαραίτητο κι' ένα επαναφο- ράκι από κοτονιά ή βαμβάκερο λινάρι.

Προτιμήστε τη ριχτή κοψή, που είναι τόσο της μόδας γιατί εί- ναι εύκολοφόρετη και ταιριάζει στην παιδική σιλουέττα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα-ποδιά από ήμιλινο για την εξοχή. 2) Επίσης, φόρε- μα-ποδιά ντεκαλτέ. 3) Σόρτ από άσπρο λινό και ραφή χρωμα- τιστή μπλουζά.

Ήταν αγαπούν οι Βραζιλιάνες...

ΕΙΧΑ χάσει κάποτε το δρόμο μου, σε μια ζούγκλα της Βραζιλίας. Είχε πιά βραδυάσει και το δάσος άνηχούσε απ' τα ούρλιασμα των άγριων. Καθώς λοιπόν προχωρούσα στην τύχη, φοβισμένος και σχεδόν άπελπισμένος, διέκρινα τα φωτισμένα παράθυρα ενός μικρού σπιτιού. Άναστενάξα μ' ανακούφισι, έτρεξα προς τα εκεί και χτύπησα την πόρτα. Μου άνοιξε ένας ήλικιαμένος μίγας, μ' αγαθή φυσιογνωμία. Όταν έμαθε τι μου συνέβαινε, δέχτηκε πρόθυμα να με φιλοξενήσει.

Μόλις μπήκα, με περικύκλωσαν τα παιδιά του. Ύστερα ήρθε κι η γυναίκα του. Με περιποήθηκαν όσο μπορούσαν, μου πρόσφεραν φρούτα και κρασί και μου στράωσαν να κοιμηθώ.

Ξαφνικά, καθώς μιλούσαμε, μου φάνηκε πως άκουσα ένα στεναγμό.

— Ποιός άναστενάζει; ρώτησα με περιέργεια.
— Η Τζένα, μου εξήγησε η οικοδέσποινα. Είναι μια μικρή άφανη, που την υιοθετήσαμε. Έχει άρρωστήσει τώρα.
— Τι άρρώστεια έχει;
— Δέν έρωσμε. Έσείς όμως κάτι θα καταλάβετε... Φαίνοστε πολύ διαβασμένος άνθρωπος. Θά μάς κάνετε τη χάρη να τη δήτε; Μ' άδηγήςανε πίσω από μια κουρτίνα. Κι' είδα εκεί μια μελαμψη καπέλλα, πεσμένη σ' ένα χαμηλό στρώμα.

Φορούσε ένα άσπρο πουκάμισο, που είχε κολλήσει στο ιδρωμένο κορμί της κι' έδειχνε τις ύπεροχες γραμμές του.

Όταν με είδε να μπαίνω, άνασκήθηκε και με κύτταξε με τα φλογισμένα απ' τον πυρετό μάτια της — δυο μάτια άνήσυχια κι' εύκινητα, σαν φοβισμένης ελαφίνας.

— Μη φοβάσαι, Τζένα, της έπτε η οικοδέσποινα. Ο κύριος μπορεί να σε κάνει καλά.

Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:

— Την αγαπάμε σαν παιδί μας... Είναι όρφανή και την είχαν πάρει από μικρή οι καλόγριες. Τη μάθανε να διαβάζει, να γράφει, να ράβει και να τραγουδάει. Μάθαινε πολύ γρήγορα το κάθε τι,

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

μά ήταν πάντα μελαγχολική. Νοσταλγούσε τα δάση, τα λουλούδια, τα πουλιά... Και, μια μέρα, έφυγε απ' τις καλόγριες κι' ήρθε να μάς ζητήσει φιλοξενία. Γιατί να μη τη δεχτούμε;...

»Εδώ ήταν εύτυχισμένη, έτρεχε στα δάση, λουζάτανε στις πηγές. Και την αγαπούσαν όλοι. Μά, ξαφνικά, άρρώστησε. Κι' είναι τώρα πολλές μέρες που τρέχει απ' τον πυρετό.

Όσο μιλούσε η οικοδέσποινα, η Τζένα με κύτταξε, με κύτταξε... Με τις λίγες λατρικές γνώσεις μου, κατάλαβα άμέσως πως έπασχε από έλονοσία. Είχα πάντα μαζί μου κινίνο. Της ξέσφισα τα δόντια, που χτυπούσαν σπασμωδικά, και την άνάγκασα να καταπιή μερικά κουφετάκια. Ύστερα την άφισαμε να ήσυχώσει. Κι' έπεσα κι' εγώ να κοιμηθώ.

Όταν ξύπνησα, την άλλη μέρα, είδα πως η τοποθεσία ήταν μαγευτική.

— Μείνετε μαζί μας μερικές μέρες, μου πρότειναν οι άγαθοι Βραζιλιάνοι.

Ήμουν έτοιμος ν' άρνηθώ, όταν είδα στο κατώφλι της πόρτας τη Τζένα, τη μικρή μου άρρωστη, που με κύτταξε με μια έσπτη ματιά εύγνωμοσύνης. Ήρθε κοντά μου με κάποια δειλία, πήρε τα χέια μου στα δικά της, τα φίλησε και ψιθύρισε, κυττάζοντάς με στα μάτια:

— Μείνετε, καλέ μου γιατρέ!...

Ύστερα από λίγες μέρες, η Τζένα είχε γίνει έντελώς καλά, χάρις στο κινίνο. Με τραβούσε μαζί της στα μονοπάτια του δάσους, τα γεμάτα σκιά και μυστήριο. Μάζευε λουλούδια ζωηρόχρωμα και στόλιζε μ' αυτά τα κατώμαυρα μαλλιά της. Πηδούσε πάνω στις πέτρες σαν ζαρκαδί, κι' έγώ την άκολουθούσα τρέχοντας. Ύστερα ξεκουραζόμαστε κι' οι δυο σε κανένα βράχο, στην άκρη του ποταμού.

Οι άρες μου περνούσαν μέσα σε μια παράξενη μακαριότητα. Μιλούσαμε πολύ λίγο, η Τζένα κι' εγώ, αλλά κυτταζόμαστε πολύ. Κάποτε, μουπιανε να τη χέρι και το κρατούσε πολλή ώρα μέσα στο δικό της, σφίγγοντάς το τρυφερά. Και τότε με κυριεύε μια γλυκειά συγκίνηση...

Τέλος, έφτασε η μέρα που έπρεπε να φύγω. Απ' το πρωί, η Τζένα είχε ζαρώσει σε μια γωνία του σπιτιού, με το πρόσωπο προς τον τοίχο. Δέ θέλησε ούτε να μου δώσει το χέρι της.

Μόνο τη στιγμή που μπήκα στ' άμμο, που έφερε ό μίγας απ' το γειτονικό χωριό, άρμησε και στάθηκε μπροστά στ' άλογα, χαριόζοντας:

— Πάρτε με μαζί σας, πάρτε με!

Και έσπασε σε λυγμούς.

Πάρτε την, αν τη θέλετε, μου έπτε ο θετός πατέρας της. Δέν έμιασε οι πραγματικοί γονείς της. Δέ μπορούμε να την έμποδίσουμε να πάει όπου θέλει... Κι' άλλωστε, τι να την κάνουμε πιά εδώ; Όπως λέει μια βραζιλιάνη παροιμία: «Η γυναίκα που αγαπάει, δέν άκούει παρ'ά μόνο την καρδιά της!».

Για μια στιγμή μου ήρθε να πάρω μαζί μου τη Τζένα. Μά σκέφθηκα πως δέ θάταν σωστό να γυρίσω στη Γαλλία με μια κρεολή. Άλλωστε είχα άκόμα άρεσι για περιπέτειες...

— Άν την πάρω, θά γίνω πιά δυστυχισμένη απ' ό,τι είναι τώρα, είπα στο θετό της πατέρα.

— Όπως θέλετε, απάντησε άναστενάζοντας.

Δέν την είχα ξεχάσει, τη μικρή κρεολή. Ουμώμουν τα φλογερά της μάτια που με κύτταζαν με πάθος. Άναπολούσα τους ρεμβασμούς μας στα δάση και στην άχρη του ποταμού... τις μεδυστικές σκιές μας, που δέν τις σφράγιζε ούτε ένα φιλή! Γιατί εγώ, ο τόσο τομήρως συνήθως με τις γυναίκες, ένοιωθα μια παράξενη δειλία, μπροστά στην ήμια:ια εκείνη παρόνεα...

Μια μέρα, έγραφα στο έτεό της πατέρα, ζητώντας να μωθω νέα της.

Κι' έπειτα από καιρό, πήρα ένα γράμμα του, που μου άναγγελλε πως η Τζένα δέν υπήρχε πιά! Την ίδια μέρα που έφυγα, η δυστυχισμένη κοπέλλα έβρεξε με πετρέλαιο τα φορέματά της και τους έβαλε φωτιά...

«Ετσι—μου έγραφε ο θετός πατέρας της— πεθαίνουν οι Βραζιλιάνες παρθένες, όταν άπελπιστούν από άγάπη».

Κλείνω τα μάτια μου μ' άπελπισία και βλέπω μπροστά μου τη Τζένα, όπως την είδα την πρώτη φορά, όλότρεμη απ' τον πυρετό, με μάτια φλογισμένα.

Κι' οι ματιές της με καίνε, με καίνε ως τα βάθη της ψυχής μου και θά με καίνε πάντα...

Όσο μιλούσε η οικοδέσποινα, η Τζένα κι' εγώ, αλλά κυτταζόμαστε πολύ...

Z. ΖΕΡΑΡ

Ένα συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα του Άγγλου συγγραφέως ΓΙΑΝ ΦΛΕΜΙΝΓΚ

Το μυθικό ΤΟΥ ΠΥΡΑΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας Κροίσος με μυστηρώδες παρελθόν, ο Ουγκο Ντράε, έχει προσφέρει ένα τεράστιο χρηματικό ποσό και την προσωπική του εργασία για να κατασκευασθί στην Άγγλια ένας πυραύλος πελώριος και ισχυρότατος, ικανός να φτάσει σ' όλες τις εύρωπαικές πρωτεύουσες. Πράγματι, άρχίζει την κατασκευή του σε μια μυστική παραθαλάσσια βάση, με όλα τα μέτρα άσφαλείας και προφυλάξεως και με άποκλειστικούς συνεργάτες του 50 Γερμανούς τεχνικούς, που τους συγκέντρωσε ο ίδιος. Μια μέρα όμως, ένας απ' αυτούς σκοτώνει για κάποια άσημαντη άφορμή τον ταγματάρχη Τάλλον, τον άξιωματικό άσφαλείας της βάσεως, και αυτοκτονεί. Διορίζεται τότε άντικαταστάτης του Τάλλον ο Τζέιμς Μπόντ, πράκτορας της Μυστικής Υπηρεσίας, ο οποίος είχε ήδη άνακαλύψει κάτι έκπληκτικό και άνεξηγύτο: ότι ο βαθύπλουτος Ντράε είναι χαροκλέφτης! Όταν φάνηκε στη βάση, βρισκει εκεί και τη Γκάλα Μπόντ, έιδικη πράκτορας της Σκότλαντ Γουάτ, που βρισκεται κι' αυτή εκεί, δθεν είχε γραμμάτιές του Ντράε, για να παρακολουθή κάθε κίνησι. Αυτή του δείχνει ψυχρότητα στην άρχη, μονοτονί έχει είδοποιήσει πως δά είναι συνεργάτης. Ο δόκτωρ Βάλτερ κι' ο Βίλλυ Κρέμπς, Γερμανοί κι' οι δυο, άποτελούν το έπιτελείο του Ντράε. Ο Ντράε δίνει λεπτομερείς πληροφορίες για τον πυραύλο στο Μπόντ, που πείθεται ότι έχουν ληφθή όλα τα μέτρα άσφαλείας. Το σχέδιο είναι να περιέχη ο πυραύλος έπιστημονικά όργανα και να πέσει κάπου στη Βόρεια Θάλασσα. Κάτι που, παρεξενεί το Μπόντ, είναι ότι όλοι οι Γερμανοί της βάσεως, καθώς κι' ο Ντράε, διατηρούν μυστικά. Ψάχνοντας ύστερα τα πράγματα του Τάλλον, βρίσκει ένα χάρτη της γειτονικής θαλάσσης, όπου ο Τάλλον έχει σημειώσει μια ώρισημένη θέση. Συμπεραίνει ότι είδε εκεί κάτι, τη νύχτα πριν τον σκοτώσουν. Στο χάρτη υπάρχουν τα δακτυλικά άποτυπώματα του Κρέμπς. Έξ' αλλού, λίγο πριν απ' το φόνου του, ο Τάλλον είχε κάμει ένα τηλεγράφημα στο άπουργείο του, άναγγέλλοντας πως είχε άνακαλύψει κάτι τι. «ΟΛ' αυτά κάνουν ύποπτο το φόνου του. Ο Μπόντ πίνει τον Κρέμπς με ψάγνη τα πράγματά του και τον σπάζει στο έζλο. Ύστερα δηλώνει στο Ντράε ότι τον άποφασίζεται, κι' εκείνος ύπόχεται να τον έπιτηρή. Ο Μπόντ κι' η Γκάλα γυαρίζονται στενάτερα και κάνουν μαζί περίπατο στην άκροθαλάσσια και μπάνιο. Ένώ είναι ξεπλωμένοι ύστερα στην άμμουδιά, μια έκρηξη άνατινάξει τους βράχους που βρισκονται από πάνω τους. Πρόκειται προφανώς για δολοφονική άποπειρα. Άλλ' ο Μπόντ κι' η Γκάλα σώζονται ως εκ θαύματος.

Όταν όμως ντύθηκαν και χτενίστηκαν με το χτένι της Γκάλα, δέν παρουσίαζαν πιά κανένα ίχνος απ' τις δεκιμασίες που είχαν περάσει.

Κάθισαν χάμα, άκουμπώντας την πλάτη τους σ' ένα βράχο. Ο Μπόντ άναψε τσιγάρο, κι' έδωσε ένα κατ' τη Γκάλα όταν τελείωσε το πουντράρισμα και το βάψιμο των χειλιών της. Κυττάχτηκαν τότε στα μάτια και χαμογέλασαν.

— Φτηνά τη γλυτώσαμε! είπε ο Μπόντ.

— Δέν ξέρω άκόμα τί συνέβη... Ξέρω μονάχα πως μου σώσατε τη ζωή!

Άκουμπησε το χέρι της στο δικό του, άλλα το τράβηξε άμέσως.

— Άν όμως δέν ήσαστε σεις εκεί, θάμενα στο μέρος που βρισκόμουν, και τώρα θάμουν νεκρός! απάντησε ο Μπόντ.

Και πρόσθεσε:

— Θα καταλάβετε, βέβαια, πως κάποιος έπιχείρησε να μάς δολοφονήσει μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο! Άν ψάξουμε στην κορφή του γκρεμού, σίγυρα θ'

— Άν όμως δέν ήσαστε σεις εκεί, θάμενα στο μέρος που βρισκόμουν, και τώρα θάμουν νεκρός! απάντησε ο Μπόντ.

Και πρόσθεσε:

— Θα καταλάβετε, βέβαια, πως κάποιος έπιχείρησε να μάς δολοφονήσει μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο! Άν ψάξουμε στην κορφή του γκρεμού, σίγυρα θ'

— Άν όμως δέν ήσαστε σεις εκεί, θάμενα στο μέρος που βρισκόμουν, και τώρα θάμουν νεκρός! απάντησε ο Μπόντ.

Και πρόσθεσε:

— Θα καταλάβετε, βέβαια, πως κάποιος έπιχείρησε να μάς δολοφονήσει μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο! Άν ψάξουμε στην κορφή του γκρεμού, σίγυρα θ'

— Άν όμως δέν ήσαστε σεις εκεί, θάμενα στο μέρος που βρισκόμουν, και τώρα θάμουν νεκρός! απάντησε ο Μπόντ.

Και πρόσθεσε:

— Θα καταλάβετε, βέβαια, πως κάποιος έπιχείρησε να μάς δολοφονήσει μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο! Άν ψάξουμε στην κορφή του γκρεμού, σίγυρα θ'

— Άν όμως δέν ήσαστε σεις εκεί, θάμενα στο μέρος που βρισκόμουν, και τώρα θάμουν νεκρός! απάντησε ο Μπόντ.

Και πρόσθεσε:

— Θα καταλάβετε, βέβαια, πως κάποιος έπιχείρησε να μάς δολοφονήσει μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο! Άν ψάξουμε στην κορφή του γκρεμού, σίγυρα θ'

— Άν όμως δέν ήσαστε σεις εκεί, θάμενα στο μέρος που βρισκόμουν, και τώρα θάμουν νεκρός! απάντησε ο Μπόντ.

Και πρόσθεσε:

— Θα καταλάβετε, βέβαια, πως κάποιος έπιχείρησε να μάς δολοφονήσει μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο! Άν ψάξουμε στην κορφή του γκρεμού, σίγυρα θ'

— Άν όμως δέν ήσαστε σεις εκεί, θάμενα στο μέρος που βρισκόμουν, και τώρα θάμουν νεκρός! απάντησε ο Μπόντ.

Μικρές Ιστορίες

Το σιωπηλό άντρόγυνο

Το άντρόγυνο Άερίδου ψαρεύει στην άκροθαλάσσια. Σε μια στιγμή, περνάει ένας διαβάτης, που αφού τους παρακολουθεί για λίγο, ρωτάει το σκύνο:

— Πώς πάει; Πιάσαμε τίποτα;

Έκείνος δέν απαντάει.

— Μήπως δέν έχει ψάρια εδώ;

Η ίδια σιωπή.

— Κι' όμως μ' αυτόν τον καιρό θά έπρεπε να υπάρχουν ψάρια!... έπιμένει ο περιέργος.

Όπότε η κ. Άερίδου γυρίζει και του λέει, δείχνοντας τον άντρα της:

— Είναι μουγκός!

Μά ο περαστικός βρίσκει τώρα δουλειά μαζί της:

— Με συγχωρείτε, δέν τώξερα. Άλλά πείτε μου, έσείς, κυρία, έχει εδώ ψάρια;

Η Άερίδου του γυρίζει την πλάτη της και συνεχίζει το ψάρεμα, χωρίς ν' απαντήσει.

Ναί, δέ σας βλέπω να πιάετε τίποτα. Κι' όμως ο καιρός είναι ευνοϊκός!... έπιμένει ο περιέργος διαβάτης.

Καμιά απάντησι.

— Μήπως δέν έρετε; Θέλετε να σας βοηθήσω; λέει πάλι ο... κολλιτσιάς.

Τη φορά αυτή, όμως, γυρίζει ο κ. Άερίδης και δείχνοντας τη γυναίκα του, απαντάει:

— Είναι κουφή!...

δέν υπήρχε πιθανότητα να τους δει κανείς... έκτος απ' το προσωπικό της βάσεως! Θα περιμένουν λοιπόν ως το βράδυ, κι' ύστερα θα είδοποιήσουν την άστυνομία για την εξαφάνισή μας... Όλοι θα πιστέψουν πως το «δυστύχημα» όφειλόταν σε φυσική κατάρρευσι των βράχων, απ' αυτές που συμβαίνουν συχνά την άνοιξη, με τα τις χειμωνιάτικες παγωνιές που δημιουργούν μεγάλες ρωγμές στο έσωτερικό τους.

»Κι' αν άκόμα ο Βάλλανς πιστέψει τη δική μας έκδοχή, δέν έχωμε να παρουσιάσουμε άρκετές αποδείξεις ώστε να έπιμθ το Ύπουργείο! Ο πυραύλος είναι πολύ σπουδαιότερος άπο μας.

Όλος ο κόσμος άνυπομονει να μάθει αν πέτυχε ή όχι η δοκιμή του...

Τί μπορούμε άλλωστε να ισχυριστούμε; Ότι κάποιοι απ' τους Γερμανούς της βάσεως θέλουν να μάς δολοφονήσουν πριν απ' την Παρασκευή. Γιατί όμως; Δέν το ξέρωμε ούτε κι' έμείς οι ίδιοι, δέ μπορούμε να δώσουμε μια εξήγησι!... Κι' όμως πρέπει να βρούμε τη λύσι, έμεις μόνοι μας! Τι λέτε και σεις;

— Ούτε συζητήσι! Γι' αυτό μάς πληρώνουν... Συμφωνώ κι' εγώ πως ούτε η άστυνομία ούτε το Ύπουργείο μπορούν να μάς χρησιμεύουν σε τίποτα...

Άν τηλεφωνήσουμε στο Λονδίνο πως πέσαμε πάνω μας οι βράχοι της άκτής, θά μάς ρωτήσουνε πρώτα-πρώτα τι γυρεύαμε εκεί, αντί να κυττάμε τη δουλειά μας!

— Μά τι έπρεπε να κάνουμε, για να περάσουμε τ' άπόγεμα μας; διαμαρτυρήθηκε ο Μπόντ χαμογελώντας. Να ξαναπάρουμε τα δακτυλικά άποτυπώματα όλου του κόσμου; Έγώ νομίζω ότι, με τον τρόπο που ένεργήσαμε, ύποχρεώσαμε τον έχθρο να έκδηλωθι. Τώρα θ' άνακαλύψουμε την άντεπιθεση, θά τον άνακαλύψουμε και θά τον έξουδετερώσουμε...

Όταν θα έχουμε άρκετές αποδείξεις ότι ζητάνε κάποιοι να συμπαράνουν τον πυραύλο, θά κάνουμε έρευνες στη βάση, θ' άνακαλύψουμε τη μεγάλη δοκιμή... Άλλά μόνο τότε!

Σηκώθηκε, κρύβοντας τους πόνοους που ένοιωθε στην πλάτη και στα μπράτσα του.

— Κοντεύει ο ήλιος, είπε. Θα πάμε ως το Γκρανβίλ, θά τσιμπήσουμε κάτι, θά συγγιρίσουμε και θά κανονίσουμε ώστε να γυρίσουμε στη βάση την ώρα του φαγητού. Είμαι περίεργος να δώ την ύποδοχη που θά μάς κάνουνε...

Στις 8½, ένα ταξί τους άφισε μπροστά στην έξωτερική πύλη 2 της βάσεως. Έδειξαν τις άδείες τους, μπήκαν έλευθερά και προχώρησαν προς το σπίτι.

Είχαν συνέλθει τώρα τελείως. Κανείς δέ θά μπορούσε να φανταστή τί τους συνέβη πριν από λίγες άρες...

Μπήκαν άδουδα στο σπίτι και σταμάτησαν μια στιγμή στο χόλλ. Άκουσαν όμιλιες και γέλια στην τραπεζαρία.

Ο Μπόντ χαμογέλασε πονηρά. Ύστερα άνοιξε την πότα της

τραπέζιας κι' άφισε να περάσει πρώτη η Γκάλα.

Το μπρόντ του Ντράξ έμεινε ακίνητο στον αέρα, όταν αντίκρουσε τους δυο νέους. 'Η πατάτα που έφερε στο στόμα του, ξαναπέσε μέσα στο πιάτο του, χωρίς να το αντιλήφτη...

Ο Κρέμπς έπινε κρασί, εκείνη τη στιγμή. Το ποτήρι έμεινε κολλημένο στα χείλη του και το κρασί έτρεξε στο πηγούνι του, στη γραβάτα του, στο πουκάμισό του...

Ο δόκτωρ Βάλτερ γύριζε την πλάτη του στην πόρτα. Βλέποντας την ασυνήθιστη έκφραση των άλλων, τα γουρλωμένα μάτια τους, το ανοιχτό στόμα τους και το χλωμό πρόσωπό τους, στράφηκε και κούταξε κι' αυτός. Μά φαινόταν πως είχε γερότερα νεύρα ή αργότερες αντιδράσεις, γιατί είπε μονάχα:

— 'Α, οι Έγγλέζοι...
Ο Ντράξ σηκώθηκε κι' είπε στο Μπόντ:

— Είχαμε ανησυχήσει πολύ, αγαπητή μου φίλε. Σκεπτόμαστε να στείλουμε ανθρώπους να σας βρουν... Μάθαμε πριν από λίγο ότι γκερμίστηκε ένα μεγάλο τμήμα της ακτής.

Πήγε κοντά τους, κρατώντας στόνα χέρι την πετσέτα και στ' άλλο το πηγούνι του.

— Έπρεπε να με ειδοποιήσετε πως θα λείψετε! μάλωσε τη Γκάλα.

— Το λάθος είναι δικό μου, δήλωσε ο Μπόντ προχωρώντας μέσα στο δωμάτιο έτσι ώστε να τους βλέπει όλους. Κάνανε μακρυνότερο περίπατο απ' ό,τι λογικά. Φάγαμε στο Γκράνδιλ κι' ήρθαμε από κει με ταξί.

Η μίς Μπράντ ήθελε να σας τηλεφωνήσει, αλλά το θεωρούσε περιττό, γιατί έπιζε πως θα φτάναμε πριν απ' τις 8. Έμένα πρέπει να μαλώσετε...

— Μά, σας παρακαλώ, εξοκολούθηστε το φαγητό σας! Θα πιάω κι' εγώ καφέ μαζί σας... Όσο για τη μίς Μπράντ, έχω την εντύπωση πως είναι κουρασμένη και προτιμάει να πλαγιάσει...

Ο Μπόντ έκανε σιγά-σιγά το γύρο του τραπέζιού και κάθισε κοντά στον Κρέμπς. Πρόσεξε πως τα γαλανά μάτια του, μετά την πρώτη ταραχή του, έμεναν κερφωμένα στο πιάτο του...

— Ναί, πηγαίνετε να πλαγιάσετε, μίς Μπράντ, είπε ξερά ο Ντράξ. Θα σας δώ αύριο το πρωί.

Η Γκάλα βγήκε απ' το δωμάτιο, ενώ ο Ντράξ ξανακαθόταν στη θέση του.

— Είλν' επικίνδυνο να περνάει κανείς κάτω απ' αυτούς τους γκερμούς, είπε ο Μπόντ με άφελεια. Δεν ξέρει, πότε μπορεί να πέσουν οι βράχοι... Όποτε λοιπόν έγινε σήμερα μια κατάρρευση...

Άκουσε δίπλα του ένα ελαφρό βογγητό κι' ένα θόρυβο από ποτήρι που έσπαξε. Ο Κρέμπς είχε πέσει πρὸς τα εμπρός, πάνω στο τραπέζι. Ο Μπόντ τὸν κούταξε με μια εύγενική περιέργεια.

— Βάλτερ, είπε τραχειά ο Ντράξ, δε βλέπετε πως αδιαθέτουν ο Κρέμπς; Ήμπε πολύ, φαίνεται. Πηγαίνετε τον στο κρεβάτι του. Γρήγορα!

Ο δόκτωρ Βάλτερ, με το πρόσωπο αλλοιωμένο απ' το θυμό, έκανε το γύρο του τραπέζιού, άρπαξε απ' το γιάκκι τον Κρέμπς και τον σήκωσε απ' την καρέκλα του.

— Τσακίσου από δώ, καθαράμα! μούγκρισε.

Και τὸν έσπρωξε έξω απ' την τραπεζαρία. Άκουστηκαν φωνές,

βρισιές, μια πόρτα ανοιγόκλεισε κι' ύστερα απλώθηκε σιωπή.

— Κουράστηκε, φαίνεται, όλη την ημέρα... είπε ο Μπόντ κутτάζοντας το Ντράξ.

Έκείνος σκούπισε τὸν ιδρώτα του με την πετσέτα του κι' απάντησε ξερά:

— Όχι. Άλλά πίνει πολύ.

Ο υπρέτης έφερε τὸν καφέ. Ο Μπόντ πήρε ένα φλυτζάνι και τὸ ήπιε σιγά-σιγά. Συγχρόνως

αναρωτιόταν αν ο Ντράξ ήξερε για τη δολοφονική απόπειρα. Ή έκπληξι του όταν τὸν είδε, ίσως να όφειλόταν εν μέρει στον πληγωμένο εγωισμό του. έπειδη η γραμματεία του δεν τὸν είχε κρατήσει ενήμερο για τις κινήσεις της.

Πάντως, είχε περάσει όλο τ' απόγεμα επιβλέποντας τὸν ανεφοδιασμό του πυραύλου με καύσιμα... Ο Μπόντ αποφάσισε να τον

βολιδοσκοπήσει.

— Λοιπόν, πως πήγαν σήμερα οι προετοιμασίες; τὸν ρώτησε κутτάζοντας τον στα μάτια.

— Πολύ καλά! Όλα είναι έτοιμα τώρα. Οι φύλακες βρίσκονται στις θέσεις τους. Αύριο, έπειτα από μια-δυο ώρες πρωινού καθαρισμού, θ' απαγορευθὴ η είσοδος σε οποιοδήποτε στο «πηγάδι».

Αύριο τ' απόγεμα, πρόκειται να πάω στο Λονδίνο με αυτοκίνητο, για τις τελευταίες συνεννοήσεις. Θα πάω μαζί μου τὴ μίς Μπράντ και τὸν Κρέμπς. Έσεις τί σκοπεύετε να κάνετε;

Ο Μπόντ είχε μια ιδέα.

— Πρέπει να πάω κι' εγώ στο Λονδίνο, είπε. Όφειλω να υποβάλω μια αναφορά στο 'Υπουργείο.

— Άλήθεια; Για ποιὸ ζήτημα;... Πίστευα πως σας είχαν ικανοποιήσει απόλυτα τὰ μέτρα που έχωμε πάρει!

— Καί βέβαια!

— Α, πολύ άραία λοιπόν... Και τώρα θα μου επιτρέψετε να σας άφήσω. Έχω λίγη δουλειά ακόμη στο γραφείο μου. Καληνύχτα σας.

Ο Μπόντ άποτελείωσε τὸν καφέ του κι' ανέβηκε στο δωμάτιό του. Κατάλαβε από διάφορες ένδείξεις ότι είχαν φάξει πάλι τα πράγματά του. Μά άνασήκωσε άδιάφορα τὸς ώμους του. Δεν είχε τίποτ' άλλο απ' τὸ πέτινο βαλτισάκι του. Καί μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχαν μόνο τὰ «επαγγελματικά» συνεργά του.

Τὸ πιστόλι του, με τὴ θήκη του, βρίσκταν πάντα στο μέρος που τὸς κράναι: μέσα στην άδειαν θήκη απ' τὰ κυάλια του Τάλλον. Τὸ πήρε από κει και τὸ χωσε κάτω απ' τὸ μαξιλάρι του.

Έκανε ένα πολύ ζεστό μπάνιο κι' άλειψε με ιώδιο τις πληγές του. 'Υστερα πλágισσε κι' έσβυσε τὸ φῶς. Πονούσε παντού κι' ένιωθε μεγάλη κόυρασι.

Σκέφτηκε μια στιγμή τὴ Γκάλα. Της είχε συστήσει να πάρη ὑπνωτικό να κλειδῶσει καλά τὴν πόρτα της και να μὴ σκουιστὴ πιά για τίποτα ὡς τὸ άλλο πρωί.

Πριν άκοιμηθῇ, συλλογίστηκε με κάποια άνησυχία τὸ ταξίδι που θάκανε η Γκάλα τὴν ἄλλη μέρα στο Λονδίνο μαζί με τὸ Ντράξ.

Για τὴν ὥρα, τὰ βασικά γεγονότα ήταν τὰ εξής: 'Ο έκατομμυριοχὸς αὐτὸς είχε κατασκευάσει ένα τεράστιο ὄπλο. Τὸ 'Υπουργείο 'Εξοπλισμῶν φαινόταν απόλυτα ικανοποιημένο απ' αὐτό. Τὸ 'ίδιο κι' ο πρωθυπουργός και η Βουλή. 'Ο πυραυλὸς έπρόκειτο να έκτοξευθῇ μετά 36 ὥρες περίπου. Τὰ μέτρα ασφαλείας ήταν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ικανοποιητικά.

Κάποιος — ή κάποιοι — θέλαν ν' απαλλαγὸν απ' τὸ Μπόντ και τὴ Γκάλα. Μά τί σημασία είχε αὐτό, τώρα που τὸ ξέρανε και θὰ φρόντιζαν να φυλαχτοῦν; Ήταν άνοησία ν' άνησυχήσουν για τὸς εαυτοὺς των, μια κι' ο πυραυλὸς δὲ διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

Πριν άκοιμηθῇ, ο Μπόντ άποφάσισε να τὰ κανονίστῃ ὡστε να συναντῇ τὴ Γκάλα στο Λονδίνο, τὴν ἄλλη μέρα, και να τὴ φέρη αὐτὸς πίσω. Θὰ τὴν πρόσχε ὅσο μπορούσε, ὡσπου να έκσφενδονιστὴ δοκιμαστικά τὸ «Πουλὶ τοῦ 'Απείρου». 'Επειτα θὰ προχωρούσε σὲ μια συστηματική έκκαθάρσι...

Όστόσο, μια μικρὴ λεπτομέρεια έμενε ριζωμένη βαθειά στο μυαλό του: Τὸ τραπέζι της τραπεζαρίας είχε στρωθῇ για τρία άτομα μόνο!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο Μπόντ σταμάτησε τὴν παλιά του «Μπέντλντ» δίπλα στη «Μερσεντές» του Ντράξ, για να τὴ βαρύνει. Δεν ὑπάρχαν πολλά τέτοια αυτοκίνητα στην 'Αγγλία... Είχε κούνη και βαρεία καρσέρη, άσπρη, και καθίσματα από κόκκινο δέρμα.

Μπροστά σ' αὐτὴν, η «Μπέντλντ» φαινόταν άξιολύπητη. Ήταν 25 χρόνια παλιότερη. Όστόσο, κατάφερε ακόμα να περάσει τὰ 160...

Ο Ντράξ βγήκε απ' τὸ σπίτι, μαζί με τὴ Γκάλα Μπράντ και τὸν Κρέμπς. Κολακεύτηκε απ' τὴν έκφραση θαυμασμοῦ τοῦ Μπόντ και τὸν είπε με συγκαταβατικό ὕφος, δείχνοντας τὴ «Μπέντλντ»:

— Ήταν καλά ἄλλοτε, αὐτὰ τ' άμάξινα. Σήμερα ὅμως δὲ χρησιμεύουν πιά παρά για να πηγαίνουν κανείς στο θέατρο... 'Εμπρός, ανέβητε σεις! Θα φύγουμε.

Ο Κρέμπς σκαρφάωσε στο στενό πίσω χῶρο και κάθισε πλαγίως, με τὸ γιάκκι τοῦ παλτοῦ του άνασηκωμένο ὡς τ' αὐτίς, κутτάζοντας τὸ Μπόντ μ' αίνιγματική έκφρασι.

Η Γκάλα ήταν κομφορτατὴ, με τὸ γκριζὸ ταγιέρ και τὸ μαῦρο μπεντὴ της. Κρατοῦσε στο χέρι ένα μαῦρο αδιάδροχο. Κάθισε μπροστά, δίπλα στο σωφὲρ.

Δεν ἀντάλλαξε οὔτε μια ματιά με τὸ Μπόντ. Είχαν ἤδη κανονίσει τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας τους, στο δωμάτιο τοῦ Μπόντ, πριν απ' τὸ πρόγευμα: Θὰ τρώγανε μαζί στὶς 7½ τὸ βράδυ, στο Λονδίνο, κι' ὕστερα θὰ γύριζαν στο σπίτι με τ' αυτοκίνητο τοῦ Μπόντ.

Ο Ντράξ κάθισε στο βολάν και ξεκίνησε. Ο Μπόντ κούταξε τ' αυτοκίνητο ὡσπου χάθηκε πίσω απ' τὰ δέντρα. 'Υστερα ανέδθηκε στο δικὸ του και πήρε κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο δρόμο, χωρίς να βιάζεται.

Μέσα στὴ «Μερσεντές», η Γκάλα έμενε βυθισμένη στὶς σκέψεις της. Ο Ντράξ δὲν είχε κάμει τὸ πρωί κανένα ὑπαινιγμὸ για τὰ χτεσινὰ γεγονότα, οὔτε είχε ἀλλάξει καθόλου τὴ συμπεριφορά του. Της είχε ζητήσει τὸς ὑπολογισμοὺς της, ὅπως πάντα, ὕστερα είχε καλέσει στο γραφείο του τὸ Βάλτερ κι' είχε σημειώσει τὸς ἀριθμοὺς στο μαῦρο καρνέ του.

Ήταν ζέστη σήμερα. Ο Ντράξ σωφάριζε χωρίς σακκάκι. Κι' η Γκάλα, έβλεπε να ξεπροβάλλη λίγο απ' τὴν πίσω τσέπη του ἡ άκρη τοῦ μικροῦ καρνέ.

Κατάλαβαινε πως είχε φτάσει ἡ στιγμή να παίστῃ το μεγάλο παιχνίδι της... ν' ανακαλύψῃ τὸ μυστικὸ τοῦ μαῦρου καρνέ! Θάταν εύκολο...

Άκούμπησε με άμείλεια τὸ αδιάδροχὸ της πάνω στο καθίσμα, ανάμεσα σ' αὐτὴν και τὸ Ντράξ. Προσποίθηκε συγχρόνως πως καθότα πιὸ άνετα, για να μπορέστῃ ἔτσι να πλησιάσῃ μερικὸς πόντους και ν' άκούμπησῃ τὸ χέρι της πάνω στο αδιάδροχο. 'Υστερα περιμένε...

Τὴς έδωσε τὴν ευκαιρία που έπιζε ἡ έντατικὴ κίνησι τοῦ Μπέντλντ. Ο Ντράξ προσπαθοῦσε να γλυστρήσῃ ανάμεσα σ' ἄλλα αυτοκίνητα. Άνυπομονούσε κι' είχε συγκεντρώσει ὅλη τὴν προσοχή του στο βολάν.

Σὲ μια άπότομη στραφή, η Γκάλα έπρεσε πάνω του, με μια κίνηση τελειῶς φυσική. Συγχρόνως έχωσε τὸ χέρι της κάτω απ' τὸ αδιάδροχο και τράβηξε έξω τὸ καρνέ. Είχε πάρει τόσα μαθήματα λωποδυτικῆς ταχυδακτυλουργίας στὴ Σκὸτλανδ-Γυάρδ...

Τώρα έπρεπε ν' αντιμετώπισῃ τὴ διαμαρτυρία και τὰ νεύρα τοῦ Ντράξ, όταν θὰ τοῦ ζητοῦσε, εύγενικά ἀλλ' έπιμονα, να σταματήσῃ κάπου μια στιγμή «για να κἀνὴ τὴν τουαλέτα της».

Τὸ καταλληλότερο μέρος θὰ ἦταν ένα ξενοδοχείο, έξω απ' τὸ Μπέντλντ.

Πρῶτα, έβγαλε άμέσως σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό της. Τράβη-

ξε τὸ αδιάδροχο πάνω στα γόνατά της, ξερόβηξε κι' είπε κάπως στενοχωρημένα:

— Μὲ συγχώρητε, σὲρ Οὐγκο...

— Τί τρέχει; ρώτησε ο Ντράξ.

— Θὰ μπορούσατε να σταματήσετε μια στιγμή... Θάθελα... να πουντραριστῶ λιγάκι! Μὲ συγχώρητε...

— Καλά, καλά, τὴ δέχομαι ο Ντράξ νευρισσμένος. Πέστε μου

πού θέλετε να σταματήσω.

Πρόσθεσε κάτι ανάμεσα στα δόντια του, ἐνὸς συγχρόνως λιγόστευε τὴν ταχύτητα στα 80.

— 'Υπάρχει ένα ξενοδοχείο, ἀμέσως μετὰ τὴν έπομένη στρωφῇ, είπε η Γκάλα. Σὰς εύχαριστῶ, σὲρ Οὐγκο... Δὲ θὰ σὰς καθυστερήσω πολύ. Μία στιγμή μονάχα... Ναί, ἐδῶ είναι.

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε απότομα.

— Κάνετε γρήγορα! σύστησε ο Ντράξ.

Η Γκάλα άνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αυτοκινήτου και πῆδησε έξω, κρατώντας σφιγμένο πάνω της τ' αδιάδροχὸ της, με τὸ πολύτιμο καρνέ κρυμμένο κάτω απ' αὐτό.

Μπήκε στὴν «τουαλέτα», σύρτως καλά τὴν πόρτα κι' άνοιξε τὸ καρνέ.

Σὲ κάθε σελίδα του, κάτω απ' τὴν ἡμερομηνία, είδε στήλες ἀριθμῶν: ἀτμοσφαιρική πίεσι, ταχύτης άνέμου, θερμοκρασία, σημειωμένα κάτω σειρά. Καί κάτω από κάθε σελίδα, τὶς ἀπαιτούμενες ρυθμίσεις τῶν γυροσκοπικῶν πυξιδῶν.

Ξαφνικά, η Γκάλα ζάρωσε τὰ φρονιά της. Είχε προσέξει μια λεπτομέρεια: Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἦσαν έντελῶς διαφορετικοὶ ἀπὸ κείνους που είχε βγάλει αὐτὴ με τὸς ὑπολογισμοὺς της, σύμφωνα με τὰ στοιχεῖα τοῦ 'Υπουργείου 'Αεροπορίας! Οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Ντράξ δὲν είχαν καμμία ἀπολύτως σχέση με τὸς δικούς της!

Κούταξε τὴν τελευταία σελίδα, με τὸς ἀριθμοὺς τῆς ἴδιας ἡμέρας. Κι' είδε πως είχε γελαστὴ κατά 90 μοίρες περίπου στὴ διαδρομὴ τοῦ πυραύλου! 'Αν δηλαδή ο πυραυλὸς έκσφενδονιζόταν σύμφωνα με τὸ δικὸ της σχέδιο πτήσεως, θάπρεπε να πέσῃ κάπου στὴ Γαλλία!

Κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη, ξετρελαμένη. Πῶς είχε κάνει τέτοιο τερατῶδες λάθος; Και γιατί δὲν της τόχε πῆ ποτὲ ο Ντράξ;

Ξεφύλλισε διαστικά τὸ καρνέ. Παντοῦ, σ' ὅλες τὶς ἡμέρες, είχε τὸ ἴδιο λάθος τῶν 90 μοιρών... Κι' ὅμως δὲν ἦταν δυνατό να ἔκανε τέτοια γκάφα!

Έπρεπε δίχως ἄλλο να φτάσῃ στο Λονδίνο τὸ γρηγορότερο και να μιλήσῃ σὲ κάποιον γι' αὐτὸ τὸ σίνιγμῶ... Έστῶ κι' ἂν τὴ θεωρούσαν άνοητὴ...

Πῆρε απ' τὴν τσάντα της τὴ λίμα τὸν νυχιῶν της, έκοψε για δείγμα ένα φύλλο τοῦ καρνέ, ὅσο ἐπιδεξιότερα μπορούσε, τὸκανε μια μπαλλίτσα και τὴν έχωσε μέσα σ' ένα δάχτυλο τοῦ γαντιοῦ της.

Έρριξε μια τελευταία ματιά στὸν καθρέφτη, φρόντισε να δῶσῃ φυσική έκφρασι στο πρόσωπό της και ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο, κρύβοντας τὸ καρνέ μέσα στὶς διπλές τοῦ αδιάδροχου της.

Ο Ντράξ τῆς έρριξε μια παγωμένη ματιά, όταν κάθισε δίπλα του. 'Υστερα ξεκίνησε τόσο απότομα, ὡστε λίγο έλειψε να τὴς μαγκώσῃ τὸ πῶδι ἡ βρεῖα πόρτα τοῦ αυτοκινήτου.

Η Γκάλα είχε τὴν έτοιμότητα ν' άφισῃ τὸ αδιάδροχο να ξαναπέσῃ πάνω στο καθίσμα, ανάμεσα σ' αὐτὴν και στο σωφὲρ, με τὸ ἀριστερὸ της χέρι κρυμμένο πάντα από κάτω.

Τώρα έπρεπε να ξαναβάλῃ τὸ καρνέ στὴν τσέπη τοῦ Ντράξ.

Παρακολούθησε με τὰ μάτια τὸ κοντέρ, που ανέβαινε στα 110. Συγχρόνως προσπαθοῦσε να ξαναθυμῇ λεπτομερῶς τὰ μαθήματα που είχε πάρει ἄλλοτε...

Δεν τὴν αλλάζω...

...λέει κάθε στόμα που δοκιμάζει τὴν

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ NIVEA

Τὸ νέο προϊόν τοῦ οἴκου
BEIERSDORF - ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ NIVEA

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΠΟΤΕ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΕΛΟΥΙΞΙΔΟΥ-ΑΡΠΑΖΙΩ ΕΡΜΟΥ 51
ΤΗΛ. 25576

φορεμάτκια από 20λ.
πανταλονάκια από 15λ.
παιτουδάκια από 35λ.

Ροζαρί

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 15

Χρησιμοποίησε τὸ Νέον AJAX...

Μὲ τὸν άφρό του καθαρίζει και γυαλίζει

AJAX

Δυὸ φορές πιὸ εύκολα
Δυὸ φορές πιὸ γρήγορα

ΜΠΑΝΙΑ, ΚΟΥΖΙΝΕΣ, ΜΑΡΜΑΡΑ,
ΟΙΚΙΑΚΑ ΣΚΕΥΗ Κ.Λ.Π

μέ'Ειτλαξ

δὲν χρειάζεται πιὸ θορύβαιο σ' ἡ τρίψιμο. 'Η άφρίκουσα σκόνη AJAX διαλύει άστραγάλους τὰ λίπη και ὡς διά μαγείας άφαιρεῖ κάθε ἴχνος άκαθαρσίας.

AJAX

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΓΥΑΛΙΖΕΙ ΚΙ' ΟΛΑ Τ' ΑΡΩΜΑΤΙΖΕΙ

AJAX "ΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ"

AJAX ΠΡΟΤΟΝ COLGATE PALMOLIVE

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23, (δίπλθεν Θ. Περσέ), Τηλέφ. 532-774.
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32, Τηλέφ. 527-896.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ, ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ

67011

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

51 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 51

Μία πίεσι σ' ένα άλλο μέρος του σώματος, για να τραβήξει την προσοχή του ανθρώπου της κάπου αλλού, ώστε να μην αντιληφτεί την επαφή στην τσέπη του...

Σκυμμένος μπροστά, ο Ντράξ προσπαθούσε τώρα να προσπεράσει ένα μεγάλο καμiónι με «ερωμύλλας». Άλλα τ' αυτοκίνητα που έρχονταν αντίθετως δεν του έφταναν αρκετό χώρο.

Τέλος, βρήκε μια ευκαιρία και πέρασε ολόταχως, πατώντας κλάσιν.

Το χέρι της Γκάλα προχώρησε προς τ' αριστερά, κάτω απ' το αδιόδρομο.

Την ίδια στιγμή όμως, ένα άλλο χέρι έπεσε πάνω της.

— Σας τσάκωσα! μουγκρίσε ο Κρέμπς.

Εσκυβε πάνω απ' το κάθισμα κι έσφιγγε τα δάχτυλα της Γκάλα πάνω στο καρνέ, ανάμεσα απ' το αδιόδρομο.

Η νέα γυναίκα έμεινε ακίνητη, παγωμένη απ' τον τρόμο. Θέλησε ύστερα να ελευθερώσει το χέρι της, αλλά δεν το κατόρθωσε...

Ο Ντράξ είχε τώρα προσπεράσει το καμiónι κι είχε ελεύθερο το δρόμο μπροστά του.

— Σταματήστε, σας παρακαλώ, κύριε λοχαγέ! του είπε γερμανικά ο Κρέμπς. Η μίς Μπράντ είναι κατάσκοπος!

Ο Ντράξ έριξε μια έκπληκτη ματιά προς τα δεξιά. Κατάλαβε άμέσως, έφερε γρήγορα το χέρι του στην πλάτη του κι έσφιγγε επάνω πάλι το δολάν, για να πάρει μια απότομη στροφή...

— Κρατήστε την καλά, διάταξε.

Φρενάρισε, άλλαξε ταχύτητα κι έστριψε σ' ένα μικρότερο δρόμο. — Επείτα από λίγο, σταμάτησε. Κύτταξε γύρω και βεβαιώθηκε πως δεν υπήρχε ψυχή ζωντανή. — Επείσε τότε το πρόσωπο της Γκάλα και το γύρισε απότομα προς το μέρος του.

— Τι σημαίνει αυτό; μουγκρίσε.

— Θα σας εξηγήσω, σέρ Ουγκό... άρχισε η Γκάλα, προσπαθώντας ακόμα να μπλοφάρη παρ' όλη τη φρίκη της την απελπισία που ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό της. — Έγινε ένα λάθος. Δεν ήθελα...

Συγχρόνως είχε περάσει κρυφά το δεξί της χέρι πίσω απ' την πλάτη της κι έχωσε τα γάντια της πίσω απ' το πέτσινο κάθισμα.

— Την είδα πού σάς πλησίαζε, κύριε λοχαγέ, εξήγησε ο Κρέμπς. Αυτό μου φάνηκε παράξενο...

Με τ' άλλο του χέρι είχε παραμερίσει το αδιόδρομο της Γκάλα. Τα δάχτυλά της κρατούσαν πάνω το καρνέ κι άπειχαν μερικώς πόντους απ' την τσέπη του Ντράξ.

— Α, Ετσι;... πρόφερε εκείνος παγωμένα.

Είχε γίνει τώρα άλλος άνθρωπος, άγνώριτος... Κυττάζοντας την μέσα στα μάτια, έβγαλε το αριστερό του γάντι και τη χαστούκισε μ' όλη του τη δύναμη.

Μια πνιγμένη φωνή βγήκε απ' το σφιγμένο λαιμό της Γκάλα. Τα μάτια της βούρκωσαν απ' τον πόνο κι άρχισε ξαφνικά να παλεύει σαν τρελή για να ξεφύγει απ' τα δυο σιδερένια χέρια που την κρατούσαν. Προσπάθησε να φτάσει ως το πρόσωπο του Κρέμπς, να του βγάλει τα μάτια. Μά εκείνος έσκυψε πίσω το κεφάλι του και την έσφιξε πιο δυνατά.

Ο Ντράξ τούς παρακολουθούσε, ενώ συγχρόνως επιθεωρούσε

το δρόμο. Όταν είδε πως ο Κρέμπς είχε νικήσει την αντίδραση της νέας γυναίκας, έβγαλε πάλι σε κίνησι τ' αυτοκίνητο και προχώρησε κάμποσο, ώπου βρήκε ένα καρόδρομο που εισχωρούσε στο δάσος. Τον ακολουθούσε και σταμάτησε σ' ένα μέρος όπου δε μπορούσε να τους δει κανείς.

Ο Κρέμπς άφισε τότε ελεύθερη τη Γκάλα. Συγχρόνως όμως τη χτύπησε με δύναμη στο στήθος, πίσω απ' το αριστερό αυτί.

Η νέα γυναίκα ένοιωσε ένα πόνο διαπεραστικό κι έχασε τις αισθήσεις της...

Μια ώρα αργότερα, οι διαδότες της "Εμπουρ Στρήτ" είδαν να σταματάει μια άσπρη "Μερσεντές" έξω από ένα μικρό σπίτι αυτό του δρόμου. Δύο κύριοι καθώς πρέπει βοηθήσαν μια νέα γυναίκα να κατεβεί από τ' αυτοκίνητο και να μπει στο σπίτι.

Αυτή η δυστυχισμένη ήταν κατ'αρχήν κι είχε κλειστά τα μάτια της. Οι δυο κύριοι τη σηκώσαν σχεδόν στα χέρια, για να μπορέσει ν' ανεβεί την εξωτερική σκάλα. Ο ένας απ' αυτούς — εύσωμος, με κοκκινωπό μουστάκι — είπε δυνατά στο σύντροφό του ότι δεν έπρεπε να ξαναβγεί άλλη φορά η καμμένη ή Μίλντρεντ, πριν συνέλθει τελείως απ' την άρρώστειά της.

Όταν συνήλθε η Γκάλα, βρέθηκε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο μηχανήματα. Ήταν δεμένη άμέσως, έφερε γρήγορα το χέρι του στην πλάτη του κι έσφιγγε επάνω πάλι το δολάν, για να πάρει μια απότομη στροφή...

Οι βαρείες κουρτίνες των παραθύρων ήταν τραβηγμένες. Το δωμάτιο είχε μια μυρωδιά μούχλας, σαν να το χρησιμοποιούσαν πολύ σπάνια. Τα λίγα επίπλα του ήταν σκεπασμένα από

σκόνη. Μόνο τα μηχανήματα φαίνονταν καινούργια και καθαρά.

Η Γκάλα είπε με το νου της πως θα ήταν σίγουρα στο νοσοκομείο. — Εκλείσε τα μάτια της, χαλάρωσε ακόμα. — Ύστερα θυμήθηκε... Προσπάθησε να επιβληθεί στον εαυτό της και ξανάνοιξε τα μάτια της.

Ο Ντράξ της γύρισε την πλάτη. Στεκόταν μπροστά σ' ένα μηχανήμα που έμοιαζε σαν πολύ μεγάλο ραδιόφωνο. Γύρω υπήρχαν κι άλλα τρία όμοια. Απ' το ένα απ' αυτά ξεκινούσε μια λεπτή χαλύβδινη κεραία κι έβγαине από μια τρύπα ανοιγμένη πρόχειρα στο ταβάνι.

Αριστερά, ακουγόταν ένας μεταλλικός κρότος. Η Γκάλα γύρισε τα μισόκλειστα μάτια καθώς πρέπει βοηθήσαν μια νέα γυναίκα να κατεβεί από τ' αυτοκίνητο και να μπει στο σπίτι. Αυτή η δυστυχισμένη ήταν κατ'αρχήν κι είχε κλειστά τα μάτια της. Οι δυο κύριοι τη σηκώσαν σχεδόν στα χέρια, για να μπορέσει ν' ανεβεί την εξωτερική σκάλα. Ο ένας απ' αυτούς — εύσωμος, με κοκκινωπό μουστάκι — είπε δυνατά στο σύντροφό του ότι δεν έπρεπε να ξαναβγεί άλλη φορά η καμμένη ή Μίλντρεντ, πριν συνέλθει τελείως απ' την άρρώστειά της.

— Γρήγορα λοιπόν, ζών! του φώναξε γερμανικά ο Ντράξ. Πρέπει να πάω να δώ αυτούς τους βλάκες, στο υπουργείο.

— Αμέσως, κύριε λοχαγέ! απάντησε εκείνος με σεβασμό.

Και ξαναγύρισε τη μανιέλα. Αυτή τη φορά, το μοτέρ πήρε μπροστά κανονικά.

— Δε θα κάνω πολύ θόρυβο; ρώτησε ο Ντράξ.

— Όχι, κύριε λοχαγέ. Το δωμάτιο έχει ήχητική μόνωση. Ο δόκτωρ Βάλτερ με βεβαίωσε ότι δεν ακούγεται τίποτα απ' έξω.

Η Γκάλα έκλεισε τα μάτια της. Είπε με το νου της πως η μόνη ελπίδα της ήταν να προσποιηθεί την αναίσθητη, όσο μπορούσε πιο πολύ.

Σκόπευαν άρα γε να τη σκο-

τώσουν, εκεί μέσα; Και τί ήταν όλ' αυτά τα μηχανήματα; Έμοιαζαν με ραδιόφωνα... ή ίσως με ραντάρ. Πάνω απ' το κεφάλι του Ντράξ υπήρχε μια «κόδων», που έβγαζε κάθε τόσο μια αναλαμπή, καθώς ο Ντράξ χειριζόταν τα κουμπιά του μηχανήματος.

Το μυαλό της Γκάλα ξανάρχισε να λειτουργεί σιγά-σιγά... Πώς ο Ντράξ είχε άρχισε ξαφνικά να μιλά τόσο τέλεια γερμανικά; Και γιατί ο Κρέμπς τον έλεγε «λοχαγό»;

Κι' οι αριθμοί του καρνέ... Γιατί είχαν κοντέψει να τη σκοτώσουν, έπειδή τους είδε; Τι σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί...

Στριφογύριζε το πρόβλημα μέσα στο μυαλό της, άργα και με κόπο. — Έννενητα μοιρών παρέρκλιν... Έννενητα μοιρών...

— Ας υποθέσουμε πως οι δικοί της υπολογισμοί ήταν σωστοί, ώστε να πείσει ο πύραυλος στη Βόρειο Θάλασσα. Τότε, με τους υπολογισμούς του Ντράξ, θα πεφτε σ' ένα σημείο της Αγγλίας. Κι' αυτό το σημείο...

Ναί, ναι, έτσι ήταν! Ακολουθώντας τους υπολογισμούς του μαύρου καρνέ, θα ρίχνανε τον πύραυλο στο κέντρο του Λονδίνου!

— Αυτή εδώ ή συσκευή θάνατο ασφαλώς το ραντάρ καθοδηγεί, σέως του πυραύλου — είπε με το νου της η Γκάλα. — Όμοιο μ' εκείνο που θα βρίσκεται πάνω στο σκάφος, στη Βόρειο Θάλασσα...

Μα αυτό εδώ θα κάνει να πέσει ο πύραυλος δίπλα στα άνακτορα του Μπάκινγχαμ!... — Ε, και τί θα βγάλω μ' αυτό, αν ο κώνος του πυραύλου περιείχε μονάχα επιστημονικά όργανα και συσκευές;

Μα όχι, η Γκάλα τάχε καταλάβει τώρα όλα, απ' τη στιγμή που είδε τη σκληρή έκφραση του Ντράξ, όταν τη χτύπησε... Η τ α ν β ε β α ι ο πύραυλος θα είχε ένα πραγματικό έκρηκτικό κάνο, με θερμοπυρηνική γόμωσι!

Κατάλαβε πως ο Ντράξ ήταν άσπονδος εχθρός της Αγγλίας κι' ότι αμύριο το μεσημέρι θα κατάρτεφε το Λονδίνο!

Ο πύραυλος θα πεφτε μ' αφάνταστη ταχύτητα στο κέντρο της μεγαλουπόλεως, την ώρα της μεγαλύτερης κινήσεως! Οι φλόγες θ' απλώνονταν σε μια έκταση δυο χιλιομέτρων. Κι' ύστερα, το σύννεφο του θανάτου, με το σχήμα μανιταριού...

Δε θάμεινε τίποτα, τίποτα!... «Όχι! Όχι! Όχι!» θέλησε να φωνάξει η Γκάλα.

— Άλλ' η κραυγή αυτή δε πρόσλαβε να βγεί απ' τα χείλη της, γιατί είχε κι' άλλες λιποθυμήσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο Μπόντ είχε πιάσει ένα τραπέζι για δυο άτομα, στο συνηθισμένο ρεστοράν του, στο Λονδίνο, και κύτταζε τώρα μέσα απ' τα κρύσταλλα τ' αυτοκίνητο και τους διαδότες. Ήταν 2 παρά τέταρτο. Άναρωτιόταν γιατί είχε καθυστερήσει τόσο η Γκάλα. Συνήθως, ήταν τόσο τυπική σέ όλα!

Θα τον ειδοποιούσε, αν την κρατούσαν στη Σκότλαντ-Γουάρντ. Ο Βάλλανς, όταν τον είχε δει ο Μπόντ κατά τις 5, του είχε πη πως έπρόκειτο να συναντηθεί με τη Γκάλα στις 6 ακριβώς. Άνυπομονούσε να τη δει. Ήταν ανήσυχος κι' είχε ακούσει άφηρημένα την αναφορά του Μπόντ.

Είχε πληροφορηθεί ότι σημειώθηκε όλη εκείνη την ημέρα τερασσία προσφορά άγγλικών λιρών στα διάφορα χρηματιστήρια. Η κίνησι αυτή είχε άρχισε απ' την Ταγγέρη κι' είχε έπειτα

ταθή γρήγορα στη Ζυρίχη και στη Νέα Υόρκη. Η τιμή της λίρας είχε παρουσιάσει μια απότομη και πρωτοφανή πτώσι κι' οι κερδοσκοπικοί είχαν δημιουργήσει δολόκληρες περιουσίες.

Όλες οι εφημερίδες σχολίαζαν στην πρώτη σελίδα αυτό το φαινόμενο και προσπαθούσαν να δώσουν μια εξήγηση. Ο Βάλλανς είχε εξακριβώσει ακόμη ότι η «επιδημία» αυτή είχε ξεκινήσει απ' την έταιρεία του Ντράξ, στην Ταγγέρη. Ός το βράδυ, η επιχείρησι αυτή είχε πουλήσει 20 προνομία 20 εκατομμύρια λίρες!

Η Τράπεζα της Αγγλίας είχε επείμει κι' είχε κάνει όμαδικές αγορές, για ν' αναχαιτίσει την πτώσι. Τώρα το Υπουργείο Οικονομικών προσπαθούσε να μάθει περί τίνος έπρόκειτο, δηλαδή είχε δώσει σχετικές διαταγές ο Ντράξ και για ποιο λόγο.

Ο Βάλλανς δεν έδλεπε παρά μια εξήγησι: «Οτι θ' αποτύχανε για κάποιο λόγο η έκφενδόνισι του «Πουλίου του Απείρου».

Ο Ντράξ το ήξερε κι' ήθελε να έπωφεληθί.

Ο Βάλλανς είχε ειδοποιήσει άμέσως το Υπουργείο Έξωτισμίου, εκείνο όμως δεν είχε δώσει πολλή σημασία στους φόβους του. Δεν υπήρχε καμμία πιθανότητα ν' αποτύχη το πείραμα. Μά και σ' αυτήν ακόμα την απίθανη περίπτωση, θα καμουφλάρανε την αποτυχία πίσω από διάφορες τεχνικές εξηγήσεις.

Πάντως δε, δεν υπήρχε λόγος να έπηρεαστεί καθόλου η οικονομική θέσι της Μεγάλης Βρετανίας απ' αυτό το πείραμα, είτε πετύχαινε είτε όχι.

Η έταιρεία του Ντράξ ήταν μια τερασσία έμπορικη επιχείρησι, κι' ίσως να είχε αναλάβει ένα χρηματιστηριακό «κόλπο» για λογαριασμό κάποιας ξένης χώρας, της Αργεντινής άς πούμε, ή της Ρωσίας. Όπωςδήποτε, αυτό δεν είχε καμμία σχέση με την έκφενδόνισι του πυραύλου, που θα γινόταν το έπόμενο μεσημέρι, όπως είχε προβλεφθεί.

Ο Βάλλανς είχε βρή λογικά αυτά τα επιχειρήματα του Υπουργείου. Όσοτος εξακολουθούσε νάναι ανήσυχος. Δεν του άρεσαν τα μυστήρια. Κι' εύχρηστίθηκε πολύ που μπόρεσε να έμπιστευθεί τις ανησυχίες του στον Μπόντ.

Ήθελε κυρίως να ρωτήση τη Γκάλα αν είχε δη τίποτε τηλεγραφήματα απ' την Ταγγέρη και τί είχε πη ο Ντράξ γι' αυτά. Μά ο Μπόντ τον βεβαίωσε πως, αν είχε συμβεί ένα τέτοιο πράγμα, θα τού τώχ πη η Γκάλα.

Φλυάρησαν λίγο ακόμα. Ύστερα ο Μπόντ πήγε στα γραφεία της Μυστικής Υπηρεσίας, όπου τον περίμενε ο «άρχηγός».

Αυτός ενδιαφέρθηκε για όλα, ακόμα και για τα κουρεμένα κεφάλια και τα μουστάκια των συνεργατών του Ντράξ. — Επειτα άφού σκέφτηκε αρκετά, είπε:

— Κάτι συμβαίνει εκεί κάτω... Δε μπορώ όμως να καταλάβω τί, ούτε και βλέπω πως θα μπορούσαμε έμεις ν' ανακατευτούμε, έφασον τα ξέρουν ήδη όλα στη Σκότλαντ Γουάρντ και στο Υπουργείο... Κι' αν ακόμα παρουσιαζόμουν στον πρωθυπουργό, τί θαχα να τού πώ; Δεν υπάρχει τίποτα το χειροπιαστό...

— Έχω την εντύπωσι ότι η δουλειά αυτή εξαρτάται μονάχα από σας και τη μίς Μπράντ! Εύτυχώς, είναι έξυπνη και ίκανή αυτή η κοπέλα... Μπορώ να σας βοηθήσω σέ τίποτα;

— Όχι, εύχαριστώ, κύριε, ά-

πάντησε ο Μπόντ. Θα τὰ δγάλουμε πέρα μόνον μας.

...Τώρα κύτταζε κάθε τόσο το ρολόι του κι' άνυπομονούσε. Στις 8, σηκώθηκε και πήγε να τηλεφωνήσι στο Βάλλανς. Τον βρήκε στο σπίτι του.

— Καλησπέρα, Μπόντ, τού είπε ο άστυνομικός. Είδατε τη μίς Μπράντ;

— Όχι, απάντησε ο Μπόντ μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά. — Έχει καθυστερήσει μισή ώρα στο ραντεβού μας... Έσεις την είδατε, στίς 6;

— Όχι. Τη ζήτησα στο σπίτι της, αλλά δεν είχε παρουσιάσει καθόλου. Κανείς απ' τους γνωστούς της δεν την είδε. Κι' όμως θάπρεπε ναχε φτάσει στο Λονδίνο κατά τις 4½...

Ρώτησα και βεβαιώθηκα πως δε συνέβη κανένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο δρόμο της Δούβρης, σήμερα τ' άπόγεμα.

Ο Βάλλανς σάπασε μια στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Ακούστε! Είναι μια θαυμάσια κοπέλλα. Δε θέλω να πά'ω κανένα κακό... Ο' αναλάβετε σείς να τη βρήτε; Δε μπορώ να ειδοποιήσω έπίσημως τις άστυνομικές άρχες, γιατί θα μπλέξουμε με τους δημοσιογράφους, έφασον τ' όνομά της βρέθηκε ανακατεμένο σ' εκείνο το διπλό δράμα...

Μετά τις 10 δε, τα πράγματα θα γίνουν ακόμα χειρότερα. Το Υπουργείο θα εκδώσει ένα ανακαίνων για τη δοκιμή του πυραύλου. Θα μιλήσι ο πρωθυπουργός στο ραδιόφωνο. Η έξαφανισι λοιπόν της Γκάλα θ' άνακάτευσέ σ' αυτή την ιστορία ένα μυστηριώδες έγκλημα! — πράγμα που δεν επιτρέπεται!

Μπορεί άλλωστε ν' άρρώστησε άπλως η Γκάλα ή να της έτυχε κάποιο έμπόδιο. Μά θέλω πάν-

τως να ξαναβρεθί... Τί λέτε, τ' αναλαμβάνετε; Θα ειδοποιήσω τις άστυνομικές άρχες να σας προσφέρουν όποια βοήθεια τους ζητήσετε.

— Έννοια σας, θα φροντίσω τον καθήκονά μου. Πάστε μου μονάχα, ξέρετε τί έπρόκειτο να κάνη σήμερα ο Ντράξ;

— Τον περίμεναν στο Υπουργείο κατά τις 7. Έχω άφίσει οδηγίες...

Ο Βάλλανς διέκοψε μια στιγμή το τηλεφώνημα, μίλησε με κάποιον, τού είπε «εύχαριστώ» και συνέχισε ύστερα:

— Έλαβα τώρα μια άναφορά απ' τη δημοτική άστυνομία. Ο σέρ Ουγκο Ντράξ έφτασε στο υπουργείο στίς 7 και ξανάφυγε στίς 8 περίπου. Είπε πως θα δειπνούσε στη λέσχη «Μπλέιντ».

Θα γυρίση δε στη βάσι κατά τις 11. Δηλαδή, θα φύγη απ' το Λονδίνο στίς 9 σχεδόν.

Ο σέρ Ουγκο δήλωσε ότι η μίς Μπράντ ήταν κάπως άδιάθετη, όταν φτάσανε στο Λονδίνο, κι' ότι τού είχε ζητήσει να την άφισι στη στάσι των λεωφορείων της Βικτωρίας, κατά τις 5 παρά τέταρτο. Είπε πως θα πήγαινε να ξεκουραστή λίγο σέ κάποιο φιλικό της σπίτι — αλλά χωρίς να δώση τη διεύθυνσί του — και πως θα τηλεφωνούσε στο σέρ Ουγκο, όταν ύπουργείο, κατά τις 7. Μά δεν έδωσε πια καθόλου σημεία ζωής. Αυτό είν' όλο...

— Δε μάθαμε τίποτα το αξιολόγου... Μία λεπτομέρεια ακόμα, πριν ξεκινήσω. Έχει ο Ντράξ κανέναν διαμέρισμα ή κανένα σπίτι στο Λονδίνο;

— Τώρα μείνει πάντα στο ξενοδοχείο «Ρίτζ». Πούλησε το σπίτι του, πριν φύγη για τη Δούβρη. Μά ξέρομε πως διατηρεί κά-

ποιο σπιτάκι στην "Εμπουρ Στρήτ, πίσω απ' τα άνακτορα του Μπάκινγχαμ. Πέρασαμε από κει, χτυπήσαμε το κουδούνι, αλλά δεν απάντησε κανείς. Το σπίτι φαίνεται άκατοίκητο. Θα τώχ, σίγουρα, για να πηγαίνη τις φιλεναδίτσες του.

— Καλά. Θα κάνω ότι μπορώ! ύποσχέθηκα ο Μπόντ. Μην ανησυχήσετε, αν δεν έχετε νέα μου. Ορεβουάρ!

— Ορεβουάρ, εύχαριστώ και καλή τύχη!

Ο Μπόντ έκλεισε το τηλέφωνο. Ύστερα ξανασάκωσε τ' άκουστικό και πήρε τη λέσχη Μπλέιντ.

— Εδώ Υπουργείο Έξωτισμίου, είπε. Είν' εκεί ο σέρ Ουγκο Ντράξ;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε η ευγενική φωνή του θυρωρού. Είναι στην τραπεζαρία. Θέλετε να τού μιλήσετε;

— Όχι, όχι, μη τόν ένοχλήσετε. Ήθελα μονάχα να βεβαιωθώ πως δεν έφυγε άκόμα.

Ο Μπόντ έφαγε βιαστικά κι' άφηρημένα και βγήκε απ' το ρεστοράν στίς 9 παρά τέταρτο. Τ' αυτοκίνητό του περίμενε απ' έξω.

Πήγε μ' αυτό ως την όδο Σαιν Τζέιμς, στάθηκε πίσω από μια σειρά ταξι και περίμενε, κρύνοντας το πρόσωπό του πίσω από μια άνοιχτη έφημερίδα. Είχε δη, λίγο πιο πέρα, τη «Μερσεντές» του Ντράξ, άδειανή.

Δε χρειαζόταν να περιμένη πολύ. Η έξωπορτα της λέσχης άνοιξε και φάνηκε ο Ντράξ. Είχε σηκωμένο το γιαντά του παλτού του και χωμένο το καπέλλο του ως τα μάτια του. Μπήκε στη «Μερσεντές» και ξεκίνησε. Ο Μπόντ τον πήρε από πίσω.

Φροντίζοντας να μη χάση καθόλου απ' τα μάτια του το άσπρο αυτοκίνητο, κατέστρωσε συγχρόνως βιαστικά το σχέδιό του...

Φτάσανε στην "Εμπουρ Στρήτ. Ο Ντράξ κορνάρισε δυο φορές. Ο Μπόντ είδε τότε να βγαίνη από ένα σπίτι ο Κρέμπς και να βοηθή μια γυναίκα σιλουέτα, τυλιγμένη στο παλτό της, για να διασχίσι το πεζοδρόμιο και ν' ανεβή στη «Μερσεντές».

Ο Ντράξ ξεκίνησε πάλι. Ο Μπόντ συνέχισε την παρακολούθησι.

Ευτυχώς, η «Μερσεντές» ήταν άσπρη, είχε όλα τα φώτα της άναμμένα, δεν έτρεχε πολύ και κορνάρισε σέ κάθε έμπόδιο.

Ο Μπόντ έσφιξε τα δόντια του... Αυτός δε μπορούσε να μεταχειριστή τα φώτα του, ούτε το κλάσιν, για να μην προδώση την παρουσίά του... Χρησιμοποιούσε μόνο τα φρένα και τις ταχύτητές του... κι' έλπιζε να πάνε όλα καλά!

Βεβαιώθηκε γρήγορα πως ο Ντράξ πήγαινε στη Δούβρη. Θα κατάρθωνε άραγε να παρακολουθήσι τη «Μερσεντές» στον άνοιχτό αυτοκινητόδρομο;

Κάποια στιγμή, πού την πλησίασε περισσότερο, σέ μια διασταύρωσι, πρόλαβε να δη τον Κρέμπς, καθισμένο κοντά στο σωφέρ. Η Γκάλα δε φαίνόταν πουθενά. Ύπήρχε όμως ένας άγκος στο πισινό κάθισμα, σκεπασμένος με μια κουβέρτα.

Δε χωρούσε πια άμφιβολία! Όταν έφτασε άρρωστη μια γυναίκα, δεν την μεταφέρουν με τ' αυτοκίνητο σαν τσουβάλι με πατάτες, ούτε και με τόσο μεγάλη ταχύτητα.

Ήταν λοιπόν αίχμηλάτη ή Γκάλα! Μά γιατί; Τί είχε κάνει; Τί είχε άνακαλύψει;

Ο Μπόντ σκέοταν πως είχε

Ένα από τα δυό!

Η τὸ ὁμορφο αὐτὸ φῶρεματάκι εἶναι καινούργιο, ἡ εἶναι πλυμένο μὲ DAL!

Γιατί με τὸ DAL τὰ ρούχα ξαναγίνονται καὶ παίρνουν ὅλη τὴ λαμπρόδα τοῦ καινούργιου ΕΥΚΟΛΑ

ΑΝΕΤΑ ΑΚΟΠΑ

- Ἡ συγχρονισμένη νοικοκυρά μεταχειρίζεται DAL
- Ἡ ἑξυπνη νοικοκυρά μεταχειρίζεται μόνο DAL

τὸ DAL ὁμορφαίνει ὅ,τι πλένει

ΠΡΟΪΟΝ "ΒΙΟΧΡΩΜ"

Palette

Πάντα νεανικά μαλλιά και στὸ φυσικὸ τους χρῶμα χωρίς ἄσπρες ἢ γκριζες τρίχες μὲ τὸ Χρῶμα - Σαμπουὰν Palette

Τὸ "Παλέτ", λούζει καὶ μακιγιάρει ταυτόχρονα τὰ μαλλιά μὲ τὸν πιὸ εὐκόλο τρόπο.

Ζητήσατε ἔντυπες οδηγίες δωρεάν.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.739

φανή βλάκας και τυφλός! 'Απ' τη βραδυά της λέσχης, που είχε κρίνει πως ο Ντράξ ήταν επικίνδυνος τύπος, θάπρεπε να

ΒΕΛΛΑΤΟΝ

Το μοναδικό
Χρωμο-Σαμπουάν
σε 13
διαφόρους χρωματισμούς από το μαύρο μέχρι το ανοικτό ξανθό.

Τελειώς άδολαφές
Χρήσις απλή

Το προτιμούν
και τα καλά
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΑ

WELLA

Προϊόν των Γερμανικών
Έργοστασίων WELLA A.E.

ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
Νίκης και Ξενοφώντος 14
Τηλ. 32.749

**ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ
ΛΟΡΔΟΥ HORDER**

«Η μύρα», λέγει ο λόρδος Horder, «ἀναπληρώνει τις ἀπώλειες που ὑφίσταται ὁ ὀργανισμὸς καὶ τοῦ ξανθοῦ ἐνεργητικότητά... Διευκολύνει τὴν ἀφομοίωση τῶν τροφῶν. Ἡ μύρα συντελεῖ στὴν καλύτερα ἀπόδοσι τῶν ἐργαζομένων» (Bière et Santé, σελ. 170). Ἡ μύρα εἶναι πλούσια σὲ θιταμίνες, πού κάνουν τὴν τροφὴ ἀποδοτικώτερες. Εἶναι, ἐπίσης, πλούσια σὲ ἄλλα ὀρυκτῶν πού δυναμώνουν τὰ ὀστά. Ἀπὸ σήμερον πάρετε τὴν εὐχάριστη καθημερινὴ συνήθεια νὰ πίνετε μὲ τὸ φαγητὸ σας μύρα. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

MENTIOUM
Ἑλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΤΗΛΕΡΑΘΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Δέχεται: 9-1 π.μ. - 8 μ.μ. καὶ 5-8 μ.μ. ὁδὸς Μεταφύου 25, 1ος ὄροφος (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810-975

βρίσκεται σ' ἐπιφυλακή. Κι' ὅταν παρατήρησε ἐκείνη τὰ σημάδια στὸ χάρτι, ἔπρεπε νὰ δράσῃ ἀμέσως!

Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ τότε; Τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ Ντράξ!...

Καὶ τώρα; Ἐπρεπε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ Σκότλαντ-Γουάτ; Μὰ θὰ τοῦφευγε στὸ μεταξὺ ἡ «Μερσεντές»... Ἰσως ὁ Ντράξ σκόπευε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὴ Γκάλα κατὰ τὴ διαδρομὴ ἀπ' τὸ Λονδίνο ὡς τὴ Δουβερν. Ἄν τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ ὁ Μπότντ, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὸν προλάβῃ.

Εἶχε δηλώσει στὸν «ἀρχηγὸ» καὶ στὸ Βάλλανς ὅτι ἐπαιρνε ἀπάνω του τὴν ὑπόθεσι. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὰ βγάλῃ πέρα ὅπως μπορούσε...

Στὴν ἀνάγκη, θὰ τρυποῦσε μὲ τὸ πιστόλι του τὰ λάστιχα τῆς «Μερσεντές», γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ σταματήσῃ. Πάντως, θάταν ἐγκλημα νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ἡ Γκάλα πονοῦσε σὲ τρία διάφορα μέρη: πίσω ἀπ' τ' αὐτὴ, στὰ χέρια πού τῆς τὰ εἶχαν σφιχτοδεσθεῖ μ' ἓνα ἡλεκτρικὸ σύρμα, καὶ στοὺς ἀστραγάλους τῆς πού τοὺς ἔγερνε ἓνα λουρί.

Τὰ τραντάγματα τοῦ αὐτοκινήτου μεγάλωναν τοὺς πόνους τῆς. Μὰ δὲν τοὺς λογάριζε τόσο, ὅσο τὴν παρουσία τοῦ Κρέμπς. Ἐνοιῶσε φόβο κι' ἀποστροφή γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο...

Τὰ ὑπόλοιπα ἦταν πολὺ ἀνώτερα ἀπ' τὶς δυνατότητές τῆς: Τὸ μυστήριον τοῦ Ντράξ, τὸ μίσος του γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὁ πύραυλος, τὸ μυστικὸ τοῦ ἀτόμου κῶνον... Πῶς νὰ σώσῃ τὸ Λονδίνο; Κρίνοντας ἀπὸ αὐτὰ τὰ προβλήματα, τὰ εἶχε διώξῃ ἀπ' τὴ σκέψι τῆς.

Ἀναπολοῦσε ὅμως τ' ἀπόγεμα πού εἶχε περάσει μονάχη μὲ τὸν Κρέμπς καὶ ξαναδοῦσε ὅλες τὶς λεπτομέρειές του...

Γιὰ πολλὰ ὥρα ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ντράξ, εἶχε ἐξακολουθήσει νὰ προσποιεῖται τὴν ἀνείσθητη.

Στὴν ἀρχή, ὁ Κρέμπς εἶχε ἀσχοληθῇ μὲ τὰ μηχανήματα, μιλάοντας τοὺς γερμανικά, σὰν νὰ ταν ζωντανὰ πλάσματα.

Κάθε τόσο, πῆγαινε νὰ σταθῇ μπροστὰ στὴ Γκάλα καὶ τὴν κύταζε μ' ἓνα ὕψος ἀποκρουστικῶ. Ὑστερα ἔρχασε τὰ μηχανήματα κι' ἔστρεψε ὅλο του τὸ ἐνδιαφέρον σ' αὐτή...

Ἀφοῦ δίστασε κάμποσο, ἔρχισε νὰ τῆς ξεκουμπῶν τὸ φόρεμα. Ἡ νέα γυναίκα ἔκρινε τότε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ πιά τὴν ψευτο-λιποθυμία τῆς.

Προσποιήθηκε πῶς συνεννότανε. Τὸ ῥῆμα νερό. Τῆς ἔφερε ἓνα ποτήρι, ἀπ' τὸ λουτρό. Ὑστερα κάθισε καθάλλικευστὰ σὲ μιά καρέκλα τῆς κουζίνας, ἀντίκρου τῆς, ἀκουμπώντας τὸ πηγούνι του στὴ ράχη τοῦ καθίσματος καὶ κυττάζοντάς τὴν ἀνιγμωτικά ἀνάμεσα στὰ μισόκλειστα βλέφαρά του.

Μὰ γιατί μὲ φέρετε ἐδῶ; τὸν ρώτησε. Τί εἶν' ὅλες αὐτές οἱ μηχανές;

Ἐκείνος ἔβρεξε μὲ τὴ γλώσσά του τὰ χεῖλιά του καὶ χαμογέλασε ἀχνά.

Εἶν' ἓνα δόλωμα γιὰ τὰ πουλάκια, ἀπάντησε. Σὲ λίγο, θὰ τραβῆξῃ κάποιο πουλάκι πρὸς τὴ ζεστὴ αὐτὴ φωλιά. Καὶ τὸ πουλάκι θὰ γεννήσῃ ἓν' αὐγό... Ἐνῶ ἀρατοὶ στρογγυλὸ αὐγό!... Κλείσαμε ἐδῶ τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα, γιὰ νὰ μὴν τρομάξῃ τὸ πουλάκι καὶ τὸ διώξῃ! Κρίμα δὲ θάτανε;

Ἄλλαξε ὕστερα τόνον καὶ μούγκρισε:

— Παιλιδὼρμα! Πρόστυχ! Ἡ ματιά του ἔγινε ἀποφασιστικὴ. Πλησίασε τὴν καρέκλα του, ἔτσι ὥστε τὸ πρόσωπό του νὰ ὦρθε κοντὰ στὴς Γκάλα.

— Γιὰ ποιὸν δουλεύεις, βρωμιάρη; πρόσθεσε. Ὁ μὲς τοῦ πῆς, θέλοντας καὶ μὴ! Εἵμαστε μοναχοὶ ἐδῶ, κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσῃ, ὅσο κι' ἂν φωνάξῃς!

— Τί βλακείες εἶν' αὐτές; ἀπάντησε ἡ Γκάλα μ' ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά τῆς ἀπελπισίας. Γιὰ ποιὸν ἄλλον μπορεῖ νὰ δουλεύω, παρὰ γιὰ τὸ σέρ Οὐγκο; Ἦμουν ἀπλῶς περιέργη νὰ μάθω γιὰ τὸ σχέδιό τῆς πτήσεως...

Κι' ἄρχισε μιά ἐκάρφωτη ἐξηγησὶ σχετικά μὲ τοὺς ἀριθμούς, τοὺς δικούς τῆς καὶ τοὺς ἀριθμούς, προσθέτοντας πῶς θέλησε νὰ συμμετάσῃ κάπως στὴν ἐπιτυχία τοῦ πυραύλου.

— Κυττάτε νὰ βρῆτε κάτι ἄλλο, πιδ ἔξυπνο! τῆς εἶπε ἑλρυνικά ὁ Κρέμπς, ὅταν τελείωσε.

Ἡ ματιά του γέμισε ξαφνικὰ σκληρότητα κι' ἀπῆλθε τὰ χέρια του πρὸς τὸ μέρος τῆς, ἀρπαχτικά...

Πεταμένη τώρα πάνω στὸ πίσω καθίσμα τῆς «Μερσεντές», πού ἔτρεχε ὀλοταχῶς, ἡ Γκάλα ἔσφιξε τὰ δόντια τῆς καὶ βόγγησε στὴν ἀνάμνησι τῶν χειρῶν ἐκείνων πού σῦρθηκαν πάνω στὸ κορμί τῆς, τῆς ψαχουλεύσαν, τὴν ταϊμπήσαν... ὡς τὴ στιγμή πού ἔφτυσε στὰ μούτρα τὸ βασανιστικὸ τῆς.

Ἐκείνος δὲ σκούπισε κἂν τὸ πρόσωπό του, ἀλλ' ἄρχισε νὰ τὴν κἂν νὰ πονᾷ ἀληθινὰ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Ἡ Γκάλα ἔμπηξε τότε μιά φωνὴ στριγγὴ καὶ λιποθύμησε...

Ὅταν συνήλθε, βρισκόταν πάνω στὸ καθίσμα τοῦ αὐτοκινήτου, σκεπασμένη ὀλόκληρη μὲ τὴν κουβέρτα.

Διασχίσανε πρῶτα διάφορους δρόμους τοῦ Λονδίνου. Ἀκούγε τ' ἄλλα αὐτοκίνητα, τὶς φωνές τοῦ κόσμου, τὰ φρεναρίσματα, τοὺς ἄλλους θορύβους τῆς πόλεως. Θάθελε ν' ἀνασηκωθῇ γονατιστὴ καὶ νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ὁ Κρέμπς τὴν ἔνοιωσε πού κουνήθηκε, τὴν ἔπιασε ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους καὶ τοὺς ἔδεσε χαμηλὰ στὸ ἐμπρός καθίσμα.

Κατάλαβε τότε ἡ Γκάλα πῶς ἦταν χαμένη κι' ἄφισε νὰ τρέξουν τὰ δακρύα τῆς, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ φτάσῃ κάποιος ἐγκαίρως...

Αὐτὰ εἶχαν συμβῇ πρὶν ἀπὸ μιά ὥρα περίπου.

Τώρα, ἀπ' τὴ μικρότερη ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοὺς θορύβους τῆς κυκλοφορίας, κατάλαβε πῶς διέσχισαν ἓνα κατοικημένο μέρος...

Σὲ μιά ἀνηφοριὰ, ὁ Ντράξ εἶδε μπροστὰ του ἓνα τεράστιον πετρελαιοκίνητον καμιόνι μὲ ὀκτὰ τροχοὺς, τῆς ἐταιρείας Μπογουν-ὤτερ, πού ἔπαιρνε σιγά-σιγά μιά στροφή πολὺ κλειστή. Κουβαλοῦσε 14 τόνους δημοσιογραφικὸ χάρτι, προωρισμένο γιὰ κάποια ἐφημερίδα τοῦ Κέντ.

Ὁ Ντράξ βλαστήμησε, βλέποντας τοὺς εἰκοσι τεραστίους ρόλους, πού ἦταν δεμένοι μὲ σκοινιά γιὰ νὰ μὴ μετακινούνται. Κυττάζε μὲσα στὸν καθρέφτη του καὶ εἶδε τὴν «Μπέντλεϋ», λίγος πιδ κάτω. Τὸ ἦρε τότε μιά ἰδέα.

— Κρέμπς, βγάλε τὸ μαχαίρι σας, εἶπε ἔξω.

Ὁ ἄλλος ὑπάκουσε.

— Θὰ κόψω τὴν ταχύτητα, πρὸς ὅσον αὐτὸ τὸ καμιόνι, πρόσθεσε ὁ Ντράξ. Βγάλε τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες σας καὶ σταθῇτε πάνω στὸ καπὸ.

Ὅταν φτάσῃ πίσω ἀπ' τὸ καμιόνι, πηδήστε ἀπάνω. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀφοῦ θάχομε τὴν ἰδέα ταχύτητα.

— Κόψετε τότε τὰ σκοινιά πού κρατᾶνε τοὺς ρόλους τοῦ χαρτιοῦ, πρῶτα τ' ἀριστερὰ κι' ἔπειτα τὰ δεξιὰ. Ἐγὼ θάχω προ-

χωρήσει καὶ θὰ βρίσκωμαι δίπλα στὸ καμιόνι. Ἀφοῦ κόψετε καὶ τὰ τελευταῖα σκοινιά, πηδήστε στ' αὐτοκίνητό μου. Προσέχτε ὁμῶς νὰ μὴ σᾶς παρασύρουν οἱ ρόλοι πού θὰ κατακυλίσουν!

Κατάλαβε; Ἐμπρός λοιπόν!

Ὁ Ντράξ ἔσφιξε τοὺς προβολεῖς του καὶ πῆρε τὴ στροφή μὲ 130. Τὸ καμιόνι βρισκόταν εἰκοσι μέτρα πιδ μπροστὰ. Μ' ἓνα ἐπιδέξιο χειρισμὸ, τὸ ψυγείο τῆς «Μερσεντές» βρέθηκε σχεδὸν κάτω ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ καμιονίου.

Ὁ Ντράξ ἔβαλε μιά φωνὴ ἐκπλήξεως κι' ἔρριξε μιά γρήγορη ματιά πρὸς τὰ πίσω. Μουρμούρισε μιά βλαστήμια.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά στιγμὲς, ἡ Γκάλα κατάλαβε ὅτι εἶχαν βγῇ καὶ πάλι στὴν ἐξοχὴ.

— Ὡστε λοιπὸν τρέχει ἀκόμα καλὰ ἡ σκαράκα του! παρατήρησε ὁ Ντράξ. Τόσο τὸ καλλίτερο, ἀγαπητέ μου Κρέμπς. Θὰ τοῦ δώσουμε τὸ μῆγμα πού του χρειάζεται...

Ἀνοίξε τὸ ραδιόφωνο. Θὰ δοῦμε ἂν συνέβη τίποτ' ἐξαιρετικὸ, πού δὲν τὸ ξέρουμε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά τριξίματα, ἡ Γκάλα ἀκούσε τὸν ραδιόφωνο τῆς φωνῆς τοῦ πρωθυπουργοῦ, πού ἐξυμνοῦσε τὸν πύραυλο καὶ τὸ ἔργο «τοῦ μεγάλου πατριῶτη καὶ εὐεργέτη τῆς χώρας» Οὐγκο Ντράξ...

Ὁ Ντράξ ἔσκασε στὰ γέλια. Ὑστερα ἔκλεισε τὸ ραδιόφωνο, καθουχασμένος.

Ἐπὶ μονάχα μού μείνει, Τζέιμς! εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς ἡ Γκάλα. Πρόσχε, φυλάξου... ἀλλὰ κἂν γρήγορα!

Στὸ μεταξὺ ἡ «Μπέντλεϋ» τοῦ Μπότντ κατάφερε μιά χαρὰ νὰ παρακολουθῇ τὴ «Μερσεντές».

Γιὰ λόγους ἀγνωστούς ἀκόμα στὸ Μπότντ, ὁ Ντράξ εἶχε κηρύξει στ' ἀνοικτὰ τὸν πόλεμο. Αὐτὸ διεκδύλενε τὰ πράγματα. Σήμαινε δὲ ὅτι ὁ Ντράξ ἦταν ὄχι μόνον ἐγκληματίας, ἀλλὰ καὶ τρελλός... κι' ὅτι ὁ πύραυλος κινδύνευε!

Ὁ Μπότντ ἔβαλε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ ταμπλὸ τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ πῆρε ἀπὸ μιά κρυμμένη θήκη ἓνα μακρὺκαννο περίστροφο Κολτ τῶν 45. Τόβαλε πάνω στὸ καθίσμα, δίπλα του.

Εἶχε ἀρჩίσει πιά ἡ μάχη! Ἐπρεπε νὰ σταματήσῃ τὴ «Μερσεντές», μὲ κάθε τρόπο!

Πάτησε ὡς κάτω τὸ γκάσι. Ἡ ἀπόστασι πού χωρίζε τὰ δύο αὐτοκίνητα ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ λιγοστεύει.

Σὲ μιά ἀνηφοριὰ, ὁ Ντράξ εἶδε μπροστὰ του ἓνα τεράστιον πετρελαιοκίνητον καμιόνι μὲ ὀκτὰ τροχοὺς, τῆς ἐταιρείας Μπογουν-ὤτερ, πού ἔπαιρνε σιγά-σιγά μιά στροφή πολὺ κλειστή. Κουβαλοῦσε 14 τόνους δημοσιογραφικὸ χάρτι, προωρισμένο γιὰ κάποια ἐφημερίδα τοῦ Κέντ.

Ὁ Ντράξ βλαστήμησε, βλέποντας τοὺς εἰκοσι τεραστίους ρόλους, πού ἦταν δεμένοι μὲ σκοινιά γιὰ νὰ μὴ μετακινούνται. Κυττάζε μὲσα στὸν καθρέφτη του καὶ εἶδε τὴν «Μπέντλεϋ», λίγος πιδ κάτω. Τὸ ἦρε τότε μιά ἰδέα.

— Κρέμπς, βγάλε τὸ μαχαίρι σας, εἶπε ἔξω.

Ὁ ἄλλος ὑπάκουσε.

— Θὰ κόψω τὴν ταχύτητα, πρὸς ὅσον αὐτὸ τὸ καμιόνι, πρόσθεσε ὁ Ντράξ. Βγάλε τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες σας καὶ σταθῇτε πάνω στὸ καπὸ.

Ὅταν φτάσῃ πίσω ἀπ' τὸ καμιόνι, πηδήστε ἀπάνω. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀφοῦ θάχομε τὴν ἰδέα ταχύτητα.

— Κόψετε τότε τὰ σκοινιά πού κρατᾶνε τοὺς ρόλους τοῦ χαρτιοῦ, πρῶτα τ' ἀριστερὰ κι' ἔπειτα τὰ δεξιὰ. Ἐγὼ θάχω προ-

χωρήσει καὶ θὰ βρίσκωμαι δίπλα στὸ καμιόνι. Ἀφοῦ κόψετε καὶ τὰ τελευταῖα σκοινιά, πηδήστε στ' αὐτοκίνητό μου. Προσέχτε ὁμῶς νὰ μὴ σᾶς παρασύρουν οἱ ρόλοι πού θὰ κατακυλίσουν!

Κατάλαβε; Ἐμπρός λοιπόν!

Ὁ Ντράξ ἔσφιξε τοὺς προβολεῖς του καὶ πῆρε τὴ στροφή μὲ 130. Τὸ καμιόνι βρισκόταν εἰκοσι μέτρα πιδ μπροστὰ. Μ' ἓνα ἐπιδέξιο χειρισμὸ, τὸ ψυγείο τῆς «Μερσεντές» βρέθηκε σχεδὸν κάτω ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ καμιονίου.

Ὁ Ντράξ ἔβαλε μιά φωνὴ ἐκπλήξεως κι' ἔρριξε μιά γρήγορη ματιά πρὸς τὰ πίσω. Μουρμούρισε μιά βλαστήμια.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά στιγμὲς, ἡ Γκάλα κατάλαβε ὅτι εἶχαν βγῇ καὶ πάλι στὴν ἐξοχὴ.

— Ὡστε λοιπὸν τρέχει ἀκόμα καλὰ ἡ σκαράκα του! παρατήρησε ὁ Ντράξ. Τόσο τὸ καλλίτερο, ἀγαπητέ μου Κρέμπς. Θὰ τοῦ δώσουμε τὸ μῆγμα πού του χρειάζεται...

Ἀνοίξε τὸ ραδιόφωνο. Θὰ δοῦμε ἂν συνέβη τίποτ' ἐξαιρετικὸ, πού δὲν τὸ ξέρουμε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά τριξίματα, ἡ Γκάλα ἀκούσε τὸν ραδιόφωνο τῆς φωνῆς τοῦ πρωθυπουργοῦ, πού ἐξυμνοῦσε τὸν πύραυλο καὶ τὸ ἔργο «τοῦ μεγάλου πατριῶτη καὶ εὐεργέτη τῆς χώρας» Οὐγκο Ντράξ...

Ὁ Ντράξ ἔσκασε στὰ γέλια. Ὑστερα ἔκλεισε τὸ ραδιόφωνο, καθουχασμένος.

Ἐπὶ μονάχα μού μείνει, Τζέιμς! εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς ἡ Γκάλα. Πρόσχε, φυλάξου... ἀλλὰ κἂν γρήγορα!

Στὸ μεταξὺ ἡ «Μπέντλεϋ» τοῦ Μπότντ κατάφερε μιά χαρὰ νὰ παρακολουθῇ τὴ «Μερσεντές».

Γιὰ λόγους ἀγνωστούς ἀκόμα στὸ Μπότντ, ὁ Ντράξ εἶχε κηρύξει στ' ἀνοικτὰ τὸν πόλεμο. Αὐτὸ διεκδύλενε τὰ πράγματα. Σήμαινε δὲ ὅτι ὁ Ντράξ ἦταν ὄχι μόνον ἐγκληματίας, ἀλλὰ καὶ τρελλός... κι' ὅτι ὁ πύραυλος κινδύνευε!

Ὁ Μπότντ ἔβαλε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ ταμπλὸ τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ πῆρε ἀπὸ μιά κρυμμένη θήκη ἓνα μακρὺκαννο περίστροφο Κολτ τῶν 45. Τόβαλε πάνω στὸ καθίσμα, δίπλα του.

Εἶχε ἀρჩίσει πιά ἡ μάχη! Ἐπρεπε νὰ σταματήσῃ τὴ «Μερσεντές», μὲ κάθε τρόπο!

Πάτησε ὡς κάτω τὸ γκάσι. Ἡ ἀπόστασι πού χωρίζε τὰ δύο αὐτοκίνητα ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ λιγοστεύει.

Σὲ μιά ἀνηφοριὰ, ὁ Ντράξ εἶδε μπροστὰ του ἓνα τεράστιον πετρελαιοκίνητον καμιόνι μὲ ὀκτὰ τροχοὺς, τῆς ἐταιρείας Μπογουν-ὤτερ, πού ἔπαιρνε σιγά-σιγά μιά στροφή πολὺ κλειστή. Κουβαλοῦσε 14 τόνους δημοσιογραφικὸ χάρτι, προωρισμένο γιὰ κάποια ἐφημερίδα τοῦ Κέντ.

Ὁ Ντράξ βλαστήμησε, βλέποντας τοὺς εἰκοσι τεραστίους ρόλους, πού ἦταν δεμένοι μὲ σκοινιά γιὰ νὰ μὴ μετακινούνται. Κυττάζε μὲσα στὸν καθρέφτη του καὶ εἶδε τὴν «Μπέντλεϋ», λίγος πιδ κάτω. Τὸ ἦρε τότε μιά ἰδέα.

— Κρέμπς, βγάλε τὸ μαχαίρι σας, εἶπε ἔξω.

Ὁ ἄλλος ὑπάκουσε.

— Θὰ κόψω τὴν ταχύτητα, πρὸς ὅσον αὐτὸ τὸ καμιόνι, πρόσθεσε ὁ Ντράξ. Βγάλε τὰ παπούτσια καὶ τὶς κάλτσες σας καὶ σταθῇτε πάνω στὸ καπὸ.

Ὅταν φτάσῃ πίσω ἀπ' τὸ καμιόνι, πηδήστε ἀπάνω. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀφοῦ θάχομε τὴν ἰδέα ταχύτητα.

— Κόψετε τότε τὰ σκοινιά πού κρατᾶνε τοὺς ρόλους τοῦ χαρτιοῦ, πρῶτα τ' ἀριστερὰ κι' ἔπειτα τὰ δεξιὰ. Ἐγὼ θάχω προ-

χωρήσει καὶ θὰ βρίσκωμαι δίπλα στὸ καμιόνι. Ἀφοῦ κόψετε καὶ τὰ τελευταῖα σκοινιά, πηδήστε στ' αὐτοκίνητό μου. Προσέχτε ὁμῶς νὰ μὴ σᾶς παρασύρουν οἱ ρόλοι πού θὰ κατακυλίσουν!

Κατάλαβε; Ἐμπρός λοιπόν!

Ὁ Ντράξ ἔσφιξε τοὺς προβολεῖς του καὶ πῆρε τὴ στροφή μὲ 130. Τὸ καμιόνι βρισκόταν εἰκοσι μέτρα πιδ μπροστὰ. Μ' ἓνα ἐπιδέξιο χειρισμὸ, τὸ ψυγείο τῆς «Μερσεντές» βρέθηκε σχεδὸν κάτω ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ καμιονίου.

Ὁ Ντράξ ἔβαλε μιά φωνὴ ἐκπλήξεως κι' ἔρριξε μιά γρήγορη ματιά πρὸς τὰ πίσω. Μουρμούρισε μιά βλαστήμια.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά στιγμὲς, ἡ Γκάλα κατάλαβε ὅτι εἶχαν βγῇ καὶ πάλι στὴν ἐξοχὴ.

— Ὡστε λοιπὸν τρέχει ἀκόμα καλὰ ἡ σκαράκα του! παρατήρησε ὁ Ντράξ. Τόσο τὸ καλλίτερο, ἀγαπητέ μου Κρέμπς. Θὰ τοῦ δώσουμε τὸ μῆγμα πού του χρειάζεται...

Ἀνοίξε τὸ ραδιόφωνο. Θὰ δοῦμε ἂν συνέβη τίποτ' ἐξαιρετικὸ, πού δὲν τὸ ξέρουμε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά τριξίματα, ἡ Γκάλα ἀκούσε τὸν ραδιόφωνο τῆς φωνῆς τοῦ πρωθυπουργοῦ, πού ἐξυμνοῦσε τὸν πύραυλο καὶ τὸ ἔργο «τοῦ μεγάλου πατριῶτη καὶ εὐεργέτη τῆς χώρας» Οὐγκο Ντράξ...

Ὁ Ντράξ ἔσκασε στὰ γέλια. Ὑστερα ἔκλεισε τὸ ραδιόφωνο, καθουχασμένος.

Ἐπὶ μονάχα μού μείνει, Τζέιμς! εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς ἡ Γκάλα. Πρόσχε, φυλάξου... ἀλλὰ κἂν γρήγορα!

Στὸ μεταξὺ ἡ «Μπέντλεϋ» τοῦ Μπότντ κατάφερε μιά χαρὰ νὰ παρακολουθῇ τὴ «Μερσεντές».

Γιὰ λόγους ἀγνωστούς ἀκόμα στὸ Μπότντ, ὁ Ντράξ εἶχε κηρύξει στ' ἀνοικτὰ τὸν πόλεμο. Αὐτὸ διεκδύλενε τὰ πράγματα. Σήμαινε δὲ ὅτι ὁ Ντράξ ἦταν ὄχι μόνον ἐγκληματίας, ἀλλὰ καὶ τρελλός... κι' ὅτι ὁ πύραυλος κινδύνευε!

Ὁ Μπότντ ἔβαλε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ ταμπλὸ τοῦ αὐτοκινήτου του καὶ πῆρε ἀπὸ μιά κρυμμένη θήκη ἓνα μακρὺκαννο περίστροφο Κολτ τῶν 45. Τόβαλε πάνω στὸ καθίσμα, δίπλα του.

Εἶχε ἀρჩίσει πιά ἡ μάχη! Ἐπρεπε νὰ σταματήσῃ τὴ «Μερσεντές», μὲ κάθε τρόπο!

Πάτησε ὡς κάτω τὸ γκάσι. Ἡ ἀπόστασι πού χωρίζε τὰ δύο αὐτοκίνητα ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ λιγοστεύει.

Σὲ μιά ἀνηφοριὰ, ὁ Ντράξ εἶδε μπροστὰ του ἓνα τεράστιον πετρελαιοκίνητον καμιόνι μὲ ὀκτὰ τροχοὺς, τῆς ἐταιρείας Μπογουν-ὤτερ, πού ἔπαιρνε σιγά-σιγά μιά στροφή πολὺ κλειστή. Κουβαλοῦσε 14 τόνους δημοσιογραφικὸ χάρτι, προωρισμένο γιὰ κάποια ἐφημερίδα τοῦ Κέντ.

Ὁ Ντράξ βλαστήμησε, βλέποντας τοὺς εἰκοσι τεραστίους ρό

μάτια του, ώστε σταμάτησε.
— Έμπρός, λοιπόν, Κρέμπς! πρόσθεσε εκείνος.
— Αφού τους έδωσε και τους δυο σφιχτά πάνω σε δυο μεταλλικές πολυθρόνες, κάτω απ' το γυάλινο τοίχο με τους χάρτες, ο Κρέμπς βγήκε απ' το γραφείο. Ξαναγύρισε σ' ένα λεπτό, φέροντας ένα καμινέτο της βενζίνης. Τ' άφισε πάνω στο τραπέζι, τρομπάρισε μερικές φορές και τ' άναψε.
Μια μπλε φλόγα ξετινάχτηκε, ως 10 πόντους μακριά.
Ο Κρέμπς πήρε τότε στα χέρια του το καμινέτο και πλησίασε τη Γκάλα.
— Πρέπει να ξέρετε, είπε αυστηρά ο Ντράξ, ότι ο καλός μας Κρέμπς έχει την τέχνη να λύνει κάθε γλώσσα! Δε θα ξεχάσω ποτέ πώς περιποιήθηκε τον τελευταίο κατάσκοπο που είχαμε πιάσει μαζί, κοντά στο Ρήνο. Έτσι, Κρέμπς;
— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ!
* Ήταν ένας Βέλγος... ένα γουρουνί!
— Σας συμβουλεύω λοιπόν και τους δυο να μην κάνετε τους ξεγυρνούς!
Ο Ντράξ κύτταξε τη Γκάλα και πρόσθεσε:
— Εσείς πρώτα... Για ποιόν εργάζεστε;
— Η νέα γυναίκα έμεινε βουβή.
— Έμπρός, Κρέμπς, διάταξε ο Ντράξ. Όπου προτιμάς...
Ο Κρέμπς είχε το στόμα του μισανοιχτό και φαινόταν ν' αναπνέει με δυσκολία, καθώς πλησίαζε την κοπέλλα, με το καμινέτο στο χέρι.
— Σταθήτε, είπε ψυχρά ο Μπόντ. Έργάζεται για τη Σκωτλανδ-Γουάρδ. Κι' εγώ το ίδιο.
— Η πληροφορία αυτή δεν είχε καμιά σημασία τώρα πιά, καμιά χρησιμότητα για το Ντράξ. Άλλωστε, αύριο τ' απόγεμα, δε θα υπήρχε ίσως πιά Σκωτλανδ-Γουάρδ...
— Μπράβο! είπε ο Ντράξ. Και τώρα, ξέρετε κανείς πώς είσαστε αιχμάλωτοι μας; Τηλεφωνήσατε ποτέ;

— Αν πω ναι — σκέφτηκε ο Μπόντ — θα μάς σκοτώσει και τους δυο, θα εξαφανιστεί η πτώματά μας, και δε θα υπάρχει πιά η παραμικρή πιθανότητα να εμποδιστεί η αυλική εκτόξευσή του πυρούλου. Ένώ αλλιώς, μπορούμε ακόμα να ελπίζουμε. Θα βρή η αστυνομία τ' αυτοκίνητό μας. Ο Βάλλανς θ' ανησυχούσε ίσως πού δε θάχει ειδήσεις μου...
— Οχι, απάντησε. Άν είχα τηλεφωνήσει, θάχε μαζεμένη εδώ η αστυνομία.
— Ξωστά! παραδέχτηκε ο Ντράξ. Κρέμπς, μπορείτε να φύγετε. Δε σας χρειάζομαι πιά. Διηγήθηκε και στους άλλους ό,τι συνέβη... Έγώ θα μείνω λίγο ακόμα με τους καλεσμένους μας κι' ύστερα θα πάω στο σπίτι... Φροντίστε να πλυθεί καλά τ' αυτοκίνητο, ιδίως το πίσω καθίσμα... Η καλλιτέρα, πέστε τους να το κάψουν. Δε θα το χρειαστούμε πιά!

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.
Ο Κρέμπς άφισε πάνω στο τραπέζι το άναμμένο καμινέτο και πρόσθεσε:
— Ίσως να το χρειαστήτε ακόμα...
— Ύστερα βγήκε απ' το γραφείο. Ο Ντράξ άφισε το πιστόλι μπροστά του. Άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε ένα πούρο και τ' άναψε. Σώπασε για λίγο. Έπειτα είπε με στόμφο, σαν να μιλούσε σε δημοσιογράφους:
— Δε φαντάζεστε πόσο έπιθυμούσα να διηγηθώ σε κάποιον την ιστορία μου! Θα είσαστε οι

πρώτοι που θα την ακούσετε... Κι' όταν, αύριο το μεσημέρι, θα δώτε απ' αυτή την ανοιχτή πόρτα να βγαίνουν απ' τον πύραυλο οι πρώτοι καπνοί, όταν θα σκεφτήτε πώς, ύστερα από μισό λεπτό, θα έχετε καή ζωντανοί, θάχετε τουλάχιστον για μια στιγμή την ικανοποίηση ότι θα ξέρετε σε ποιο σκοπό αποδίδουν όλ' αυτά!

— Άφισε τώρα τις περιττές φλυαρίες, παλιό Γερμανέ! είπε περιφρονητικά ο Μπόντ.
Μια αστραπή πέρασε απ' τα μάτια του Ντράξ.
— Ναί, είμαι Γερμανός! είπε αλαζονικά. Ένας Γερμανός που θα συντρίψει σε λίγο την Άγγλία!
Κύτταξε με κακία το Μπόντ. Ύστερα τράβηξε μερικές ρου-

φηζιές απ' το πούρο του κι' άρχισε τη διήγησή του.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'
— Το άθλιβό μου όνομα είναι κόμης Ούλγκ φον ντερ Ντράξ. Η μητέρα μου ήταν Άγγλιδα, κι' έτσι ανατράφηκα στην Άγγλία ως τα 12 χρόνια μου. Μα ύστερα δε μπορούσα πιά ν' άνεχτώ αυτή την αποκρουστική χώρα και συμπλήρωσα τις σπουδές μου στο Βερολίνο και στη Λειψία.
Ο Μπόντ μάντευε εύκολα ότι το χοντροκαμμένο εκείνο κτήνος με τα πεταχτά δόντια δε θα συγκέντρωνε καθόλου τις συμπάθειες σ' ένα άγγλικό σχολείο, όσο κι' αν είχε τον τίτλο του κόμητος...
— Στα 20 χρόνια μου, συνέχισε ο Ντράξ, εργαζόμουν στην οικογενειακή μας επιχείρηση, ένα παράρτημα του μεγάλου σιδηροδρομικού τράστ «Ραϊνμετάλ Μπόρσιγκ». Ίσως δε θ' άκουσατε ποτέ να μιλάνε γι' αυτήν. Κι' όμως, αν είχατε πληρωθεί στον πόλεμο από μια όδισά των 88, θα μπορούσατε να είσαστε βέβαιοι ότι το μέταλλο της βγήκε απ' τα εργοστάσιά μας.
»Είχαμε άσοληλή κυρίως με τους ειδικούς χάλυβες. Οι βιομηχανίες αεροπλάνων ήταν οι απαιτητικότεροι πελάτες μας. Έτσι άκουσα να γίνεται λόγος για τον «κολουμπίτη». Άξιζε τότε σαν τα διαμάντια!

— Ύστερα γράφτηκε στο κόμμα. Και, σχεδόν άμέσως, κηρύχθηκε ο πόλεμος... Τί θαυμάσια εποχή! Ήμουν 28 χρόνων κι' είχα γίνει υπολοχαγός του 140ου συντάγματος αρμάτων μάχης. Διασχίσαμε τη Γαλλία σχεδόν χωρίς εμπόδιο... Ήταν κάτι το μεθυστικό!

Ο Ντράξ τράβηξε πάλι μερικές ρουφηζιές καπνού. Ο Μπόντ μάντευε ότι ξανάφευγε στη μνήμη του το πώς καίγανε τα χωριά του Βελγίου...
— Δυστυχώς, με μεταφέρανε ύστερα στη μεραρχία του Βρανδεμβούργου, συνέχισε. Αναγκάστηκα ν' αφήσω τις γυναίκες και τη σαμπάνια, να γυρίσω στη Γερμανία και ν' άρχισω την εκγύμναση για την εισβολή στην Άγγλία. Η μεραρχία με χρειαζόταν επειδή μιλούσα άριστα τα άγγλικά. Θα μεταμφιεζόμαστε όλοι με άγγλικές στολές. Θάταν πολύ διασκεδαστικό... Μα εκείνοι οι ήλιθιοι οι στρατηγοί κρίνανε πως θάταν αδύνατο να πετύχουμε.

— Τέλος, τοποθετήθηκα στην υπηρεσία ξένων πληροφοριών των Ές-Ές. Ήμουν υπό τις άμεσες διαταγές του Όττο Σκορτζένου, που είχε για άποστολή του τη διαργάνωση σαμποτάζ και τρομοκρατικών ενεργειών. Αυτή την εποχή, πέρασαν απ' τα χέρια μου αρκετοί Άγγλοι και τους σπύρισα όλους όπως τους άξιζε...
— Μα οι στρατηγοί, τα γουρουνία, πρόδωσαν πάλι το Χίτλερ κι' άφησαν τους Άγγλους και τους Αμερικανούς ν' αποδιδαστούνε στη Γαλλία.
— Τί κρίμα! είπε ειρωνικά ο Μπόντ.

— Ναί, ήταν κρίμα! Άλλ' από τότε άρχισε η έντατικότερη δράση για μένα. Ο Σκορτζένου σχημάτισε μικρές ομάδες απ' τους σαμποτέρ και τους τρομοκράτες του και τους έστειλε για να δράσουν πίσω απ' τις έχθρικές γραμμές. Έγώ ήμουν έπικεφαλής της ομάδας «Ντράχες». Διεσχίσα τις αμερικανικές γραμμές μαζί με την περίφημη 150η θαρραλεμένη ταξιαρχία, όταν έγινε η άντεπιθεση των Άρδενών, το Δεκέμβριο του 1944. Θα

θυμάστε άσφαλώς τη θραύση που έκανε αυτή η ταξιαρχία, σχηματισμένη από αμερικανικά άρματα που είχαν κυριεύσει και φαρώντας στολές αμερικανικές!

— Όταν άναγκάστηκε πιά να υποχωρήσει, έγώ έμεινα στις Άρδενες κι' έγινα άντάρτης, 80 χιλιόμετρα πίσω απ' τις συμμαχικές γραμμές. Είχα μαζί μου άλλους είκοσι σαν κι' έμένα, είκοσι «Λυκάνθρωπους». Ένας απ' αυτούς ήταν ο Κρέμπς...
— Πέρασαμε έξη μήνες στα δάση. Σ' όλο αυτό το διάστημα, επικοινωνούσαμε με τον άσυρματο με τη μεραρχία μας. Τ' αυτοκίνητο με τα ραδιογυγνόμετρα δε μπόρεσαν ποτέ να μάρ έντοπίσουν... Ύστερα, μια μέρα, έγινε το κακό...
— Υπήρχε μια μεγάλη φέρμα, μέσα στο δάσος, κοντά στο κρησφύγετό μας. Είχε εγκατασταθεί εκεί μια υπηρεσία συνδέσμου Άγγλων και Αμερικανών. Ήταν άξιολογήματα όργανωμένα, χωρίς πειθαρχία, δίχως επίδωψη... Μια μέρα, άποφάσισα ν' ανατινάξω τις εγκαταστάσεις της! Το σχέδιό μου ήταν απλό: Δυό απ' τους άντρες μου, ο ένας μ' αμερικανική κι' ο άλλος με άγγλική στολή, θα πήγαιναν σ' αυτή τη βάση, μ' ένα άναγνωριστικό αυτοκίνητο που είχαμε αχμάλωτισει, φορτωμένο με δυό τόνους έκρηκτικής ύλης.

— Θ' άφιναν τ' αυτοκίνητό τους στο χώρο σταθμεύσεως, όσο το δυνατόν κοντύτερα στο έστιατόριο, θα κανόνιζαν ώστε να έκραγη ό πυροσώληνας το βράδυ στις 7, την ώρα δηλαδή του φαγητού, και θα ξανάφευγαν ύστερα.
— Ήταν πολύ εύκολο, δλ' αυτό. Έμπιστεύτηκα την άποστολή στον υπαρχηγό μου κι' έγώ πήγα να κανονίσω κάτι άτομικές ύποθέσεις μου. Φορούσα άγγλική στολή, του Σώματος Διαβιβάσεων. Με μια βρετανική μοτοσυκλέτα που είχαμε κυριεύσει, πήγα να σκοτώσω ένα μοτοσυκλετιστή άγγελοφόρο, που έκανε κάθε μέρα την ίδια διαδρομή από κάποιο γειτονικό δρόμο.

— Πέρασε στην ώρα του. Τον κυνήγησα, τον έφτασα και τον πυροβόλησα από πίσω. Του πήρα τα χαρτιά του, κουβάλησα το πτώμα και τη μοτοσυκλέτα μέσα στο δάσος και τους έβαλα φωτιά.
Ο Ντράξ είδε μια λάμψη μανίας στα μάτια του Μπόντ και συνέχισε:

— Το βρίσκεis άσχημο, αυτό; Μα, άγαπώ το μου, ήταν ήδη πεθαμένος. Τί πειράζει... Έξακολούθησα ύστερα το δρόμο μου... Καί, ξαφνικά με πέτυχε ένα απ' τα δικά μας άναγνωριστικά αεροπλάνα και με χτύπησε με το κανόνι του! Τινάχτηκε μέσα σ' ένα χαντάκι...
— Ποιος ξέρεi πόση ώρα έμεινα άναίσθητος εκεί μέσα! Όταν συνήλθα, άρχα τ' απόγεμα, είχα την έτοιμότητα να κρύψω το κράνος μου, το χιτώني και τα χαρτιά μέσα σε κάτι θάμνους. Σίγουρα, θα βρισκόταν εκεί ακόμα... Θα πάω να τα πάρω καμια μέρα, για ένθύμια.

— Έβαλα ύστερα φωτιά σ' ό,τι άπόμεινε απ' τη μοτοσυκλέτα. Φαίνεται δε ότι ξαναλιποθύμησα έπειτα, γιατί συνήλθα σ' ένα άγγλικό αυτοκίνητο που έμπαινε σ' εκείνη άκοίβας την καταραμένη βάση συνδέσμου! Είδα το δικό μας αυτοκίνητο εκεί, δίπλα στον τοίχο του έστιατορίου!

— Ήταν πάρα πολύ για μένα!... Ήμουν γεμάτος θραύσματα όδίδας και με τόνα πόδι σπασμένο... Για να μη σας τα πολυλογώ, ξαναλιποθύμησα. Κι' όταν συνήλθα πάλι, είχε γίνει ή

έκρηξη! Μ' είχαν πλάκώσει τα έρείπια του νοσοκομείου και το μισό πρόσωπό μου είχε γίνει πολτός!
— Σήκωσε το χέρι του και χάιδεψε το τετνωμένο δέρμα του άριστερού του μάγουλου. Έπειτα εξακολούθησε:
— Ύστερα απ' αυτό, δε μού μένε πιά παρά να παίξω κωμω-

δία! Δέν ξέρανε ποιος ήμουν. Τ' αυτοκίνητο που μ' είχε φέρει εκεί, είχε ξαναφύγει ή είχε γίνει κομμάτια... Δέν ήμουν παρά ένας Άγγλος, μισοπεθαμένος, με παντελόνι και πουκάμισο άγγλικό!...
— Άναψε ένα καινούργιο πούρο. Μέσ' στη σιωπή της κάμαρας, δέν άκούγότανε παρά το έλαφρο

βουητό του καμινέτου της μπενζίνας, που λιγοστευε σιγά-σιγά. «Πέφτει ή πίεσι» είπε με το νου του ο Μπόντ.
Γύρισε το κεφάλι του και κύτταξε τη Γκάλα. Είχε για πρώτη φορά το άσχημο πρήξιμο και το μελάνιασμα, πίσω απ' το άριστερό αυτό της.

— Ένα δολάριο χρόνο, με τραβούσανε απ' το ένα σ' άλλο νοσοκομείο, συνέχισε ο Ντράξ. Σ' αυτό το διάστημα, κατέστρωσα λεπτομερώς το σχέδιό μου. Ο σκοπός μου ήταν να έκδικηθώ την Άγγλία για ό,τι είχε κάνει σε μένα και στη χώρα μου! Αυτό μού έγινε ένμνηση ιδέα!

Χτύπησε τη γραβιά του στο τραπέζι και ούρλιασε, κυττάζοντας τους με γουρλωμένα μάτια:
— Σας συχαίνομαι και σας περιφρονώ όλους, γουρουνία! Είσαστε ήλιθιοι, άχρηστοι, έκφυλισμένοι! Δε μπορείτε πιά να κρατήσετε τις άποικίες σας, σέρνεστε πίσω απ' την Αμερική και της βγάξετε το καπέλο. Είσαστε έτοιμοι για όλα, για το χρέμα!

— Ήξερα πως χρειαζόμουν λεφτά. Έπρεπε να παρστήσω το τζεντλεμαν... Ένα από τους ήλιθιους της λέσχης Μπλέιντ, άς πούμε... Αυτοί οι άχρηστοι τεμπέληδες! Τους πήρα χιλιάδες λίρες στα χαρτιά, τους έξετέλισα, για να τους δείξω πόσο άνώτερος ήμουν απ' αυτούς... ώσπου ήρθατε σεις και μ' άνακαλύψατε! Άλθθεια, πώς καταλάβατε με ποιο κόλπο έκλεβα στα χαρτιά;

— Πρόσεξα άπλως, άνοιξα τα μάτια μου, άπάντησε ο Μπόντ άνασχηκλώνοντας τους ώμους του.
— Είναι ή άλήθεια πως είχα πάρει θάρρος και δέν πρόσεχα πιά... Τί σας έλεγα λοιπόν; Ά, ναι! Οι γιατροί πάσχίζουν να με βοηθήσουν να βρω ποιος ήμουν! Άπ' τις διάφορες ταυτότητες που μου προσέφεραν, διάλεξα τ' όνομα Ντράξ, ίσως γιατί έμοιαζε με το δικό μου. Οι γιατροί ένθουσιάζτηκαν πού τα είχα καταφέρει επιτέλους...

— Βγήκα απ' το νοσοκομείο και γύρισα στο Λονδίνο, ψάχνοντας πού να σκοτώσω και να κλέψω... Μια μέρα, σε κάποιο μικρό γραφείο, πάνω απ' το Πικαντίλυ, βρήκα ένα Έβραίο τακογλύφο. Τον έξεκα με τη μεγαλύτερη εύκολία, του πήρα 15 χιλιάδες λίρες κι' εξαφανίστηκε.

— Πήγα στην Ταγγέρη. Εκεί άσχοληθήκα με τον «κολουμπίτη». Ήταν σπανιότερος απ' την πλάστινα. Τον ζήτησε όλος ο κόσμος, για τα καινούργια αεροπλάνα... Έπειτα από 5 χρόνια, με τις άπίστευτα τολμηρές κερδοσκοπίες μου, είχα άποκτήσει το πρώτο μου εκατομμύριο. Ύστερα τάκα να πέντε, δέκα, είκοσι.

— Γύρισα στην Άγγλία. Έδωκα ένα εκατομμύριο λίρες, για να βάλω στην τσέπη μου το Λονδίνο. Ύστερα ξαναπήγα στη Γερμανία. Βρήκα πάλι τον Κρέμπς. Άνακάλυπα πενήντα άντρες, πιστούς Γερμανούς κι' έξαιρετους τεχνικούς, που έζούσαν με ψευδώνυμα, όπως τόσοι παλιοί σύντροφοί μου. Τους έδωσα τις οδηγίες μου... Έπειτα πήγα στη Μόσχα... ναι, στη Μόσχα! Ο οποίος έχει να πούληση «κολουμπίτη», είναι παντού εύπρόσδεκτος! Ήρθα σ' έπαφή με μεγάλες προσωπικότητες. Άκουσαν τα σχέδιά μου. Μού έμπιστεύτηκαν το δόκτορα Βάλτερο, τον καινούργιο διευθυντή της βάσεως τηλεκατευθυνόμενων βλημάτων του Πενεμαόντε... Αυτοί φτιάσανε τον άτομικό κάνο του πυραύλου, που περιμένει τώρα, εκεί ψηλά!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

3 ΝΕΡΟ 1 ΡΥΖΙ

Αυτή είναι η σωστή αναλογία

Uncle Ben's CONVERTED LONG GRAIN RICE

ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ

ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

Θέλει πολύ βράσιμο

Τότε γίνεται νόστιμο, τότε βλέπετε τη διαφορά σε γεύση και απόδοση

Τό ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ φτουράει πολύ, σας δίδει περισσότερα πιάτα από κάθε άλλο,

άρα είναι φθηνότερο!

ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ

Ζητάτε το σε πακέττα ή χύμα με πεταλάκια

“ΟΛΥΜΠΙΑ”, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ

ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΝ 1 • ΤΗΛ. 34.720 • 25.708

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 • ΤΗΛ. 532.774

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 • ΤΗΛ. 527.896

ROL

Το καλύτερο ΠΛΕΝΕΙ καλύτερα

ROL: ΡΟΥΧΑ ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΑ

ROL: ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ Γ' ΑΣΤΡΑΦΕΙ

ROL: ΤΟ ΜΟΝΟ ΑΠΑΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ

• Χρησιμοποιείτε στην μπουγάδα σας ROL και θα πεισδητε μόνες σας ότι με το ROL Έξασφαλίζετε την πιο ΚΑΘΑΡΗ ΜΠΟΥΓΑΔΑ και συγχρόνως την ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΗ

• ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

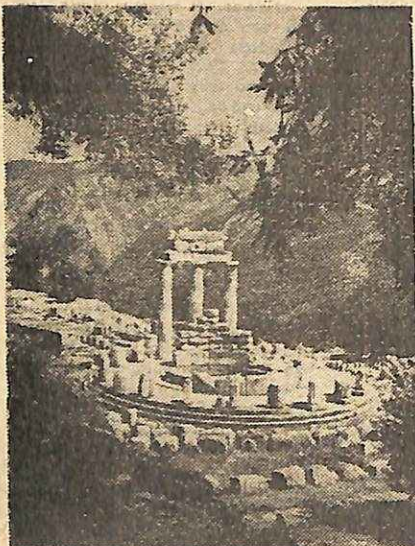
Είναι πραγματικότητας

Για το ROL μιλούν οι χιλιάδες νοικοκυρές που το έδοκίμασαν και το χρησιμοποιούν σήμερα φανατικά!..

ROL

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

ΒΙΑΝΙΑ ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΕΙΑ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

Οι Δελφοί θα είναι το διεθνές κέντρο των νεότερων Αμφικτυονίων

Οι «Αμφικτυονίες» ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

Περί τα μέσα Αυγούστου θα γίνουν γιορτές και πνευματικές εκδηλώσεις για την επίσημη καθιέρωσή τους

Μιά ιερή και αιώνια ιδέα της αρχαίας Ελλάδας, οι Αμφικτυονίες, που η αρχή τους τοποθετείται από τους ιστορικούς στο 1522 π.Χ. περίπου, δηλαδή εδώ και 3.500 χρόνια, πρόκειται να αναβιώσουν με διεθνή συμμετοχή, αλλά και στην αρχαία κεντρική τους, στο Δελφικό. Και ο ίδιος σκοπός των αρχαίων Αμφικτυονίων επιδιώκεται και σήμερα. Η πνευματική επαφή των λαών όλου του κόσμου για μία στενή αδελφική επικοινωνία μεταξύ τους. Γιατί αυτό είναι και ο καλύτερος δρόμος, που οδηγεί προς την πραγματοποίησή του μεγάλου πόθου όλων των ανθρώπων, της παντοεινής παγκόσμιας ειρήνης.

Τα ιδανικά αυτά ενέπνευσαν εδώ και 30 χρόνια τρεις ανθρώπους, για να αρχίσουν στη νεώτερη Ελλάδα μια κίνηση προς την αναβίωση, το ξαναζήτηση των Αμφικτυονίων: Τον Άγγελο και την Εύα Σικελιανού και τον συνεργάτη τους, ακούραστο μέχρι σήμερα σκαπανέα του έργου της αναβίωσης, τον πρώην δημαρχο των Δελφών κ. Κουνούπη. Εκεί στους Δελφούς, οργάνωσαν το 1928—1930 τις πρώτες νεώτερες συμβολικές Δελφικές γιορτές.

Από τότε, μόλις πρό δύο χρόνων έγινε ένα ακόμη βήμα για τη μεγάλη ιδέα των Σικελιανών. Ίδρύθηκε, με έδρα την Αθήνα και τους Δελφούς, το σωματείο «Δελφικές Αμφικτυονίες», που άρχισε μία σχετική προεργασία με διεθνείς επαφές και συνεργασία γνωστών πνευματικών ανθρώπων από όλον τον κόσμο. Σήμερα οι «Δελφικές Αμφικτυονίες» περιλαμβάνουν Αμφικτυονίες — έτσι ονομάζονται τα μέλη —, λόγω χάριν σαν το μεγάλο φιλόδοξο Μπέρντ Ράσελ, το γενικό γραμματέα της Ακαδημίας των βραβείων Νόμπελ και άλλους.

Με παρόμοιες προσωπικότητες το έδω σωματείο κρατάει τακτική έγγραφη επαφή με ανταλλαγή σκέψεων για μία παγκόσμια συμμετοχή στις νεώτερες Αμφικτυονίες και για την ίδρυση μεγάλου διεθνούς κέντρου Αμφικτυονίων στους Δελφούς.

Σήμερα δε κατ'έξοχον, ο μύχιος

πόθος όλων των λαών της ανθρωπότητας για μία σταθερή γενική ειρήνη βοηθάει πολύ στο άγκυλάσισμα της αρχαίας ιδέας από κάθε μέρος της Γης. Και όπως φαίνεται, θα σημάνη η στιγμή που τα κράτη του σημερινού κόσμου θα στήσουν τις σημαίες τους στους Δελφούς, σαν συμβολικό κέντρο της παγκόσμιας ειρήνης και συνεργασίας. Όπως είναι γνωστό, το επίσημο ελληνικό κράτος υιοθέτησε τελευταία την πραγματοποίηση των Δελφικών Αμφικτυονιών. Κατέστρωσε μάλιστα πρόγραμμα ιδρύσεως Δελφικού Κέντρου Αμφικτυονιών.

Κάθε κράτος θα φτιάξει το «περίπτερό» του και κάθε τόσο θα συνέρχονται εκεί οι αντιπρόσωποι των κρατών-μελών των νέων Αμφικτυονιών, όπου ανάμεσα σε γιορτές και άλλες εκδηλώσεις, με αρχαία και σύγχρονα πνευματικά θέματα και σε μία ατμόσφαιρα διεθνούς συναδελφώσεως, θα συζητούν και θα καθιερώνουν τα ίδια ιδεώδη των αρχαίων Αμφικτυονιών. Η τεχνική επιμέλεια όλων των κτιρίων, που θα εκτελεστούν με ανάλογα έξοδα κάθε κράτους για το περίπτερό του, θα γίνει από τον Έλληνα αρχιτέκτονα κ. Κιτσίκη, ώστε να παρουσιάζουν ένα αρμονικό σύνολο μέσα στην υπαλλήλικη μεγαλοπρέπεια του φυσικού περιβάλλοντος των Δελφών. Το κράτος έχει απευθύνει σχετικές προσκλήσεις στα ευρωπαϊκά κράτη, μέλη της πανευρωπαϊκής ενώσεως. Ωστόσο, ο τελικός σκοπός είναι να συμμετάσχουν, αν είναι δυνατόν, οι φυλές και τα έθνη όλου του κόσμου.

Ακριβώς αυτό προεβλέπει το σωματείο «Δελφικές Αμφικτυονίες» με τον εμπνευσμένο πρόεδρό του κ. Κουνούπη και την αντιπρόεδρό του, την κ. Σοφία Βουγιουκλάκη, που είναι και πρόεδρος της Εθνικής Ενώσεως Ελλήνων. Αυτό, δηλαδή η συμμετοχή όχι μόνο των λαών της Ευρώπης, αλλά όλων των λαών της γης, μας τόνισε μιλώντας σχετικά η αντιπρόεδρος κ. Βουγιουκλάκη, είναι σύμφωνο με την κεντρική ιδέα των αρχαίων Αμφικτυονιών για μία παγκόσμια και διαρκή ειρηνική συνεργασία.

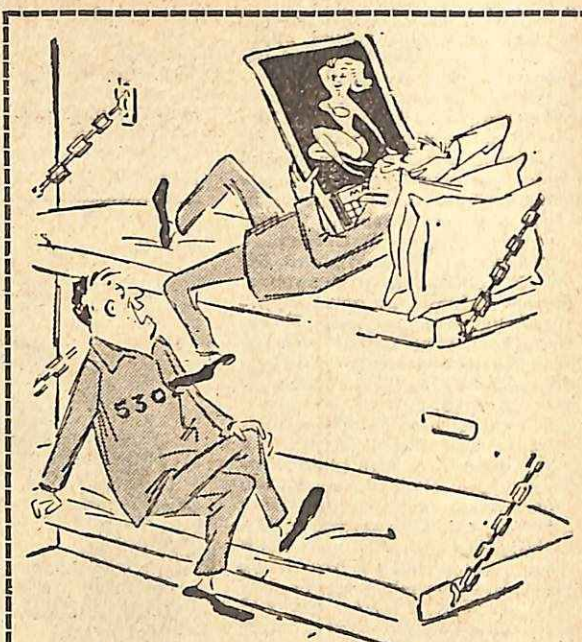
Το σωματείο των Αμφικτυονιών θα κάνει έφετος, σε λίγο, στα μέσα Αυγούστου, με δική του πρωτοβουλία και έξοδα των μελών του, μία πρώτη Αμφικτυονική εκδήλωση στους Δελφούς. Η εκδήλωση αυτή περιλαμβάνει:

- 1) Καλλιτεχνικό πρόγραμμα. Γνωστές καλλιτεχνίδες θα απαγγείλουν αποσπάσματα από αρχαία κείμενα ή θεατρικά έργα αρχαίων συγγραφέων.
- 2) Θα γίνουν ομιλίες διαφόρων προσωπικοτήτων σχετικά με την έννοια και το σκοπό των αρχαίων Αμφικτυονιών: τον ιδανικό σκοπό της παγκόσμιας ειρήνης.

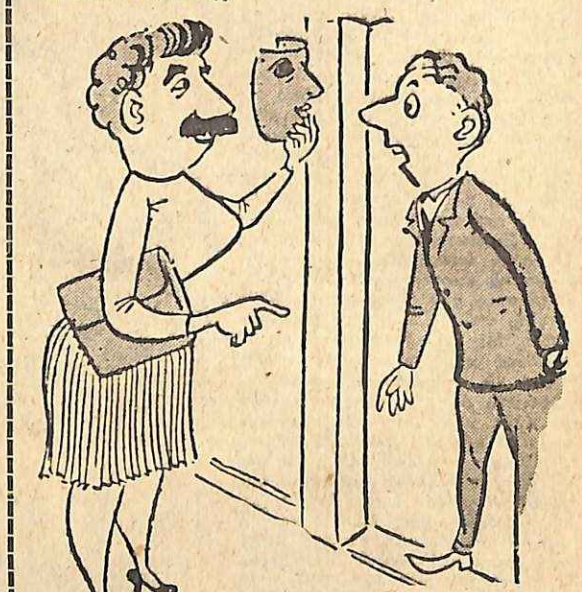
ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

Από την παλιά ελληνική ζωή

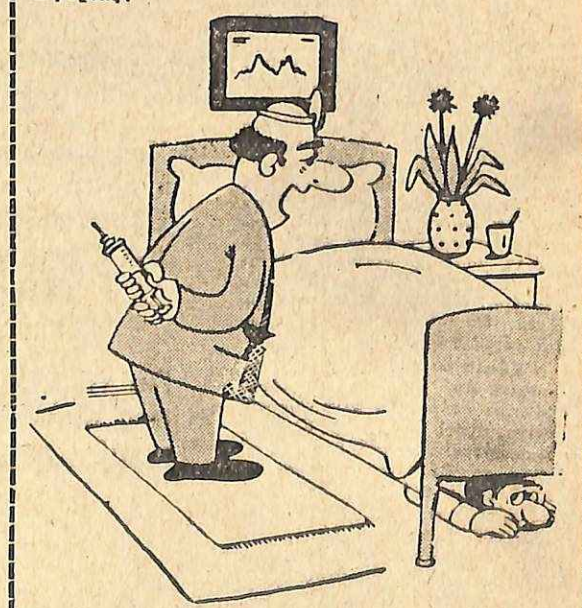
Στα 1884, στην Αμοργό, πριν ακόμα παραδοθεί σε χρήση το κοινό το τηλεγραφικό καλώδιο, ένας παππάς υποτιμήθηκε, ότι ή εφεύρεσε αυτή είχε καί το σατανικό. Και μία μέρα επισκέφθηκε τον διευθυντή του Τηλεγραφείου Μαλακάτη και ζήτησε να μνησθι στα μητρώα του τηλεγράφου και να δη τα βιβλία του. Ο απλόϊκος παππάς ήταν βέβαιος ότι ο τηλεγραφικός διάβαζε τη σολομνική και ότι καλούσε το Διάβολο! Ο Μαλακάτης του ζήτησε να περάσει σε λίγες μέρες για να του μάθει τις ιδιότητες του ηλεκτρισμού και το σύστημα του Μόρσε! Ο παππάς όμως στην άλλη μέρα, μαζί με τον κουνιάδο του, επέτρεψε εναντίον του Μαλακάτη, ο οποίος κατέφυγε στη Σύρο, ζητώντας προστασία!...

— Δεν πιάς και παρακάτω λιγάκι, να δούμε πόσες έχει ο μήνας;

— Επί τέλους, άνοιξε! Είμαι ο υπάλληλος της Εφορίας!

— Πού είναι ο αγαπητός μου άρρωστος που τον θέλω για νάτι;

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Κωνσταντίνος Τ. Ένταθα: Το φιλμ της Έλζαμπeth Τσιντλέρ, που αναφέρεται, θα προβληθεί εδώ κατά την προση κινηματογραφική περίοδο με τον τίτλο «Το δέντρο της ζωής». Είναι διαρκείας 4 ώρων και παρτενιέρ της Λίλι στο έργο είναι ο Μοντγκόμερι Κλίφτ. Θα τη δοίμε επίσης και στην τελευταία της δημιουργία «Η λυσισμένη γάτα».

Φ. Κ. Θεσσαλονίκη: Αρχίζουμε τη δημιουργία των 50 διευθύνσεων που μας ζητάει διοντάς σας τις ακόλουθες θεωρίες: Brigitte Bardot: 79 R. Chandon Lagache, Paris 16, France. Michele Morgan ή Henri Vidal: 2 Rue Saint-Louis-en-l'Isle, Paris, 4e, France. Jeff Chandler: 663 Los Angeles, Calif. U.S.A. Kirk Douglas: 1608 San Ysidro Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Θα βρείτε πιο κάτω και άλλες διευθύνσεις απ' αυτές που σας ενδιαφέρουν.

Αλίκη, Ένταθα: Καί οι δύο διευθύνσεις, που έχετε είναι σωστές. Στο Βιττόριο Γκάσμαν υποδείξετε να γράφετε Ιταλικά ή αγγλικά και στον Μπάρτ Λάκαστερ, αγγλικά ή γαλλικά. Αποκλείεται πάντα να τους γράφετε ελληνικά. Είναι λαθασμένη η πληροφορία ότι αναλαμβάνουμε τη μεταφορά επιστολών.

Μαρί, Λα Βεντούρα: Η Όντρεϊ Χέμπερ, γεννήθηκε στις Βρυξέλλες στις 4 Μαΐου 1929. Έχει μαύρα μάτια και μαλλιά, ύψος 1 μ. 71 και ζυγίζει 52 κιλά. Είναι από τις 25 Σεπτεμβρίου 1954 σύζυγος του Μέλ Φέρρερ. Ντεμπούταρε στον κινηματογράφο το 1951 με το φιλμ «Ένας φαρμακός στον παράδεισο». Τον ίδιο χρόνο γύρισε και το φιλμ «Αλφόνσος για το Μόντε Κάρλο» με τον Φίλιπ Λαμάρ. Η πρώτη της μεγάλη δημιουργία ήταν όμως οι «Διακοπές στη Ρώμη» με τον Γκρέγκορ Πεκ, που γύρισε το 1952. Το 1953 γύρισε τη «Σαμπρίνα» με τον Χώμφρεϊ Μπράνκο και τον Ουίλλιαμ Χόλντεν. Το 1955—56 γύρισε τον «Πόλεμο και Ειρήνη» μαζί με τον Μέλ Φέρρερ και το 1957 το «Εξυπνο μου τρακί» με τον Φρέντ Άσταρ. Τον ίδιο χρόνο γύρισε και την «Αριάν» με τον Γκασόν Κούπερ. Θα την δούμε το χρόνο αυτό στο νέο της φιλμ «Η ιστορία μιας μοιχής», μαζί με τον Πιέρ Φιντς. Με σκηνοθέτη το σενάριο της Μέλ Φέρρερ, η Όντρεϊ γύριζε τότε στη Βραζιλία το φιλμ «Τα πράσινα σπιτικά» και δεν έχουμε, προς το παρόν, την έκεί διεύθυνσή της. Ο Μπάρτ Λάκαστερ γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη στις 2 Νοεμβρίου 1913. Έχει γαλάνα μάτια, ξανθά μαλλιά, ύψος 1 μ. 83 και ζυγίζει 78 κιλά. Είναι από το Δεκέμβριο του 1946 σύζυγος της Νόρμα Αντερσον. Έχει 4 δικά του παιδιά και 1 υιοθετημένο. Στον κινηματογράφο ντεμπούταρε το 1946 με το φιλμ «Οι δολοφόνοι». Η διεύθυνσή του είναι: Burt Lancaster: 830 Linda Flora Drive, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Δεν έχουμε τη διεύθυνσή της Κλάντ Φορνέλ.

Κώστα Μαριδάκη, Χαλάνδρι: Η διεύθυνσή του Clifton Webb είναι: 1005 N. Rexford, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Τον είδαμε μεταξύ άλλων στα «7 θανάσιμα αμαρτήματα», «Λουκρητία Βοργία», «Κάστα Ντίδα», «Το σπινί των ανανήσεων» και «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται». Θα δημοσιεύουμε φωτογραφία του μόλις βρούμε καμιά κατάλληλη. Η διεύθυνσή του είναι: Maurice Ronet: 229 Fg. Saint Honoré, Paris 8e, France.

Μελαψό ρόδο και Προπαγανδίστρια του «Θησαυρού», Ένταθα: Η διεύθυνσή της Elizabeth Taylor είναι: Green's Farms Westport, Connecticut, U.S.A. Το Marlon Brando: C/o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A. Της Άλκης Βουγιουκλάκη: Θεσσαλονίκη: Μουσίου, πλατεία Χρήστου Λοδά, Αθήναι, και του Carl-Heinz Böhm: Münchener - Grünwald, Kaiser - Ludwig Str 16, Germany. Τις υπόλοιπες διευθύνσεις θα σας τις δώσουμε σε προσεχές μας τεύχος. Γράφετε στους ένους ήτοιποιους γαλλικά ή αγγλικά, ποτέ όμως ελληνικά.

Μιράντα και 2 αφ' α, Ένταθα: Η διεύθυνσή του Tony Perkins, που βρίσκεται στο Χόλλυγουντ είναι: Chateau Marmont, Hollywood, Calif. U.S.A. Η διεύθυνσή του Adrian Hoven είναι: Münchener - Grünwald, Kaiser - Ludwig Str 16, Germany. Γράφετε στον πρώτο αγγλικά ή γαλλικά και στο δεύτερο γερμανικά, αγγλικά ή γαλλικά.

Λάζαρο Σακελλαρίου, Ένταθα: Η διεύθυνσή του Jean Marais είναι: Marnes-la-Coquette, Seine-et-Marne, France. Οι άλλες διευθύνσεις μας είναι, δυστυχώς, άγνωστες. Χορούμενο στρατιώτη, Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνσή της Joan Crawford είναι: 426 North Bristol Ave, Brentwood, Los Angeles, Calif. U.S.A. Το Amedeo Nazzari: Via L. Pisano 16, Roma, Italia και της κυρίας Tina Onassis: Chateau de Kribs, Antibes, Alpes Maritimes, France. Μπορείτε να γράψετε αγγλικά και στους δύο ήτοιποιους. Θεσσαλονίκη: Η προηγούμενη απάντησή μας ίσχυε και για σας όσον αφορά τις διευθύνσεις της κυρίας Άννης και της Τζέαν Κράουφρντ. Η διεύθυνσή της Marilyn Monroe είναι: C/o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Λούλα Λάτσια, Μέρφου, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η Λίτσα Κωνσταντίνου (18 χρόνων), Λεύκα, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες αξιωματικούς.

Η Λάουρα Χρ. Μαλακουνίδου (16 χρόνων), Γιαλούσα, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες, ηλικίας 12—18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών. Το ίδιο επιθυμεί και η Χρυστή Χρ. Μαλακουνίδου (14 χρόνων), για την οποία ίδου (14 χρόνων), σχίζει η ίδια διεύθυνση.

Η Σαββούλα Παναγιώτου (17 χρόνων), Αιγιάλεια, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

Η Ζητιάνα Ενός ηλιού από τη Λεύκα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—30 χρόνων. Η κόρη της, Έλενα, 20 χρονών, θέλει αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών. Η άνωστρία μας που τον κόσμο, κατά από το ψευδώνυμο «Κρίστη Μέννα Βεϊτάς», θέλει αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών. Η άνωστρία μας που τον κόσμο, κατά από το ψευδώνυμο «Κρίστη Μέννα Βεϊτάς», θέλει αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών. Η άνωστρία μας που τον κόσμο, κατά από το ψευδώνυμο «Κρίστη Μέννα Βεϊτάς», θέλει αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Η άνωστρία μας που τον κόσμο, κατά από το ψευδώνυμο «Κρίστη Μέννα Βεϊτάς», θέλει αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών. Η άνωστρία μας που τον κόσμο, κατά από το ψευδώνυμο «Κρίστη Μέννα Βεϊτάς», θέλει αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών. Η άνωστρία μας που τον κόσμο, κατά από το ψευδώνυμο «Κρίστη Μέννα Βεϊτάς», θέλει αλληλογραφία με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών.

γνωστές μας αυτές, δε στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της αλληλογραφίας μας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Χριστόκης Γεωργαλίδης, Έταιρία «Ελλάς», Ταχ. Κιβ. 271, Λεύκα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με την άνωστρία μας από την Κρήτη, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αγνή» του 1021 τεύχους.

Ο Αντωνάκης Σ. Πέτσος, Κάτω Πύργος, Λεύκα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με τις άνωστρίες μας που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Δορυφόρος» και «Πύραυλος».

Ο Γεώργιος Σάββας, Κάτω Ζώδια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με την «Αγνή» από την Καβάλα του 1021 τεύχους.

Δύο φίλοι, ο Νίκος Α. Βούρκα (17 χρόνων) και ο Γιώτης Κυρίκου (16), Φραγκλίου Ροζέτ No 29, Βαρύλα, Κύπρος, θέλουν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση μαθήτριες, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμών και καρτ-ποστάλ. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ανδρέας Νεοφύτου (18 χρόνων), Στεφίδου No 39, Λαρκας, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνανμία καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους γράψουν να στείλουν με το πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Χρήστος Μαλάκος, Αισχύλου No 52, Λεύκα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με την άνωστρία μας από τη Σελόκαστη, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Χαδιάρια παιδούλα» του 1022 τεύχους.

Ο Αντνης Χαλασμάκης (22 χρόνων), Ιωάννου Κασατί No 2, Κυρήνεια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνανμία καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ιωάννης Νικολάου, Τράχων, Λεύκα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας.

Ο Λουκάς Κερασίδης (29 χρόνων), Ρηγίνας 12B, Λεύκα, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Ανδρ. Ν. Ανδρέου (17 χρόνων) και ο Χαράλαμπος Καρα...

ηλικίας 15—25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Δύο φίλοι, ο Χαράλαμπος Κωνσταντίνου (18 χρόνων) και ο Κώστας Χαλασμάκης (16), Κλήρου, Λεύκα, Κύπρος, θέλουν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γιαννής Σανταφιάνου (18 χρόνων), Αγκύρας No 5, Ταχ. Κιβ. 184, Λεύκα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεώργιος Σάββας, Κάτω Ζώδια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με την «Αγνή» από την Καβάλα του 1021 τεύχους.

Δύο φίλοι, ο Νίκος Α. Βούρκα (17 χρόνων) και ο Γιώτης Κυρίκου (16), Φραγκλίου Ροζέτ No 29, Βαρύλα, Κύπρος, θέλουν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση μαθήτριες, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμών και καρτ-ποστάλ. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ανδρέας Νεοφύτου (18 χρόνων), Στεφίδου No 39, Λαρκας, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνανμία καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους γράψουν να στείλουν με το πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Χρήστος Μαλάκος, Αισχύλου No 52, Λεύκα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με την άνωστρία μας από τη Σελόκαστη, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Χαδιάρια παιδούλα» του 1022 τεύχους.

Ο Αντνης Χαλασμάκης (22 χρόνων), Ιωάννου Κασατί No 2, Κυρήνεια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνανμία καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ιωάννης Νικολάου, Τράχων, Λεύκα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλίας.

Ο Λουκάς Κερασίδης (29 χρόνων), Ρηγίνας 12B, Λεύκα, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Ανδρ. Ν. Ανδρέου (17 χρόνων) και ο Χαράλαμπος Καρα...

ΕΡΩΣ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε προ ημερών στη Γένουα της Ιταλίας και παρουσιάζει δύο νεαρούς συζύγους που ξανασημαίναν επί τέλους ύστερα από μυθιστορηματικές περιπέτειες. Η νεαρή «Ινδοκίνα» Λε-Τι-Χουέ και ο σύζυγός της Λουίτζι Ρομερο γνωρίστηκαν στην «Ινδοκίνα» κατά τον πόλεμο. Ο Λουίτζι υπηρετούσε τότε στη Λεγιάνα των Ξένων, την έγκλειστη ομοίως και η Λε-Τι-Χουέ και την παντρεύτηκε. Επειδή το ζεύγος δε μπορούσε να ζήσει στην «Ινδοκίνα», ο Λουίτζι πήρε τη γυναίκα του και την έφερε στην πατρίδα του την Ιταλία. Μόλις έφτασαν όμως στη Νεάπολη, ο Λουίτζι συνελήφθη, επειδή δεν είχε εκπληρώσει κανονικά τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Η Λε-Τι-Χουέ έμεινε έτσι ολόμωχη και άνωστη μεταξύ αγνώστων. Με την εξουθένση της όμως και τις ενέργειες της κατάρθωσε να της δοθεί η Ιταλική Ιθαγένεια και έπεισε τις στρατιωτικές αρχές να αφήσουν έλασθερο τον άντρα της στον οποίο είχε βρει εν τώ μεταξύ και εργασία!

95

Ἡ «Μεταγχολικὴ συνά-
τη» (17 χρόνων), ἀπὸ τὰ Χρῆ-
μαθρία, ἔχει ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅλε-
ν ἀλληγοροῦσθαι μὲν νουοῦν τὴν
Ἀμερική, στὴν ἀγγλικὴ ἢ ἐλληνικὴ
γλῶσσα, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν
σκεύους καὶ κατ' ὑποπόλ. Ἡ «Ε-
κασπάρη» ἀπὸ τὸ Ν. «Ηρά-
κλειο, ἵπται» μὲ ἀλληγοροῦσθαι μὲ
νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, στὴν ἐλλή-
νικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν
τὴ συνάψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς
φιλίας.

Ἡ «Κορίτσι» ἀπὸ τὸ Κά-
ριον, πορρωθέν, ἀνταποκρίσασθαι
καὶ πάντα χαροῦνται ἐπιθυμῶν τὴν
ἀλληγοροῦσθαι μὲ ὁμογενεὶς ἀπὸ τὸ
ἐξωτερικόν, ἡλικίας 35—45 χρόνων,
μὲ σκοπὸν τὴν γνωριμίαν, τὴν μετανάστευσιν
καὶ πεινάσας τὸ γάμο. Ὅσοι θελοῦν
νὰ γράψουν στὴν ἀναγνωστρίαν μας
αὕτῃ ἀς στείλουν τὰ γραμμάτια τοὺς
στὰ γραφεῖα μας.

Ἡ «Αἰλική Σ.» (17 χρόνων),
ἀπὸ τὴ Νάξο, θέλει ν' ἀλληγοροῦρη-
θῇ μὲ ὁμογενεὶς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν,
κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀμερική
καὶ τὴν Αὐστράλιαν, μὲ σκοπὸν τὴν
συνάψιν μιᾶς καλῆς φιλίας. Ἡ «Κα-
τατρογμένη Ἐσθερ» ἀπὸ τὴν
Θεσσαλονική, ἵπται ν' ἀλληγοροῦρη-
θῇ μὲ ἕνα μορφωμένον κύριον, μὲ κολὸ
καὶ εὐγενικὸν χαρακτήρα, ἡλικίας ἀνω-
τὼν 45 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν δημιο-
ργίαν μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ἡ «Α-
ρομεῖς» (19 χρόνων), ἀπὸ τὴ Ση-
τά, πορρωθέν, ἀπὸ καλὴν οἰκα-
νομένην ἀπὸ τὴν Ἀμερική, θέλει
μὲ ὁμογενεὶς μόνον ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν
«Πρσίανς ῤατίαις» (23 χρό-
νων), ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν, ἐπιθυμῶν
ν' ἀλληγοροῦρ, σοὺν μὲν νέους ἀπ' ὅλο
τὸν κόσμον. Ὅσοι θελοῦν νὰ πᾶν
γραμμά ἀπὸ τὴς ἀναγνωστρίαν μας
αὕτῃς, ἀς στείλουν τὴ διεύθυνσιν τοὺς
στὴς στήλης τῆς ἀλληγοροῦσας μας.

Ἡ «Πέγυ Κ.» ἀπὸ τὴν Κυβελή,
ἐπιθυμῶν ν' ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ νέους
ἀπὸ τὴν Ἀμερική, κατὰ προτίμησιν
ἀπὸ τὴν Αὐστράλιαν, ἡλικίας 30—35
χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν συνάψιν μιᾶς ἀγνῆς καὶ
θερῆς φιλίας. Ἡ «Θλίμμένη
Ἀλλίνα Α. Θ.» ἀπὸ τὴς Σέροες,
ἀπὸ καλὴ οἰκογενεία, μὲ ἥθικες ἀ-
ρετὰς καὶ ψυχικὰ χαρίσματα, ἐπιθυμῶν
ν' ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ Ἕλληνας τοὺς
ἐξωτερικοὺς, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν
Θεσσαλονικὴν ἢ τὴν Κεβζά, μὲ σκο-
πὸν τὸ γάμο. Ἡ «Πόνεμένη
Κορίτσι Ε.» ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡ-
γοροῦσθαι μὲ ἕνα κύριον ὑψηλὸ καὶ σοφόν,
ἡλικίας 40—45 χρόνων. Ἡ
«Παυλίνα Α. Δ. Ε.» θέλει ν'
ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐ-
ξωτερικόν, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν
Καναδά, Γαλλίαν καὶ Μενχού, μὲ σκο-
πὸν δὲ τὴν ἥθελε ἐποικοδομήσει.

Ἡ «Τοῦλά» ἀπὸ τὴν Θεσσαλονί-
κην, ἵπται ν' ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ νέους
ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν. Ὁ «Μαῦρος
κουρσάρης» (21 χρόνων), θέ-
λει ν' ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ ἕνα νέον,
ποῦ θὰ τὴν χορίσῃ λίγη χρὰ στὴν
πονεμένη ζωὴν τῆς. Ἐστὶ ἀχώριτος
φίλος ἀπὸ τὴν Ἑλβιναν, ἡ «Μα-
ρία Πεντάγυφτος» ἀπὸ τὴν Ἀμερική,
ἡ «Κόλφους Χελμού» ἀπὸ τὴν
«Τοῦλά» μὲ τὰς τοιαύτας κί-
βρικα μῆτις, ἡ «Τσαχπί-
νας», ἡ «Ροαίρα γόσας»
καὶ ἡ «Ροαίρα Μαρίαν», ἵπτου-
ν ν' ἀλληγοροῦρηθῶν μὲ νέους ἀξιωμα-
τικούς καὶ ἐπιστήμονας, ἡλικίας κατω-
τὼν 30 χρόνων.

Ἡ «Αὔτη ν' χήρα» (30 χρόνων),
ἵπται ν' ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ Ἕλληνας
τοὺς ἐξωτερικοὺς, ἡλικίας ἀνω τὸν 48
χρόνων, ποὺ ἔχουσιν πονεμένη ζωὴν
καὶ τοῦς. Ἡ «Πένταγυφτος» ἀπὸ τὴν
«Τοῦλά» (28 χρόνων), θέλει ν'
ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ ὁμογενεὶς ἀπὸ τὴν
Ἀμερική, μόνον στὴν ἐλληνικὴ γλῶ-
σσαν. Ἡ «Πάντα νέα κ' ὁμορ-
φή» (39 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀσκονίαν,
ἵπται ν' ἀλληγοροῦρηθῇ μὲ ἕνα σοβὰ-
ρον κύριον ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἡλικίας
54—58 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ γλῶ-
σσαν.

σαι, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής
και σταθερής φίλης.

Τό «Θι νό τω ρω ρ»
από το Βόλο, θέλει ν' αλληλογραφή-
σῃ ἕνα σοφό κῦριο από το εσωτε-
ρικό ἤ το ἐξωτερικό, ἡλικίας 45—55
χρόνων, με σκοπό τὸ γάμο. Ἡ «Μα-
ρινέλλα Μ.» ζητεῖ ν' αλληλο-
γραφήσῃ ἕνα νέο, ἡλικίας 30—37
χρόνων, με σκοπό τὴν ἀντάλλα-
γὴν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐπικολούθησῃ.
Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ
τὴν ἀνταπόκρισιν μας αυτές, ἀς στεί-
λουν τὴν διευθύνσιν καὶ στὶς σπῆλ-
τες ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Λίτσα» ἀπὸ τὴ Νέα Φιλαδέλ-
φεια Ἀθηνῶν, ζητεῖ ν' αλληλογραφή-
σῃ με νέους καὶ νέες, ἡλικίας 15—
20 χρόνων, με σκοπό τὴν δημιουργί-
α μίας ἀγνῆς φίλης. Ἡ «Αἰγὼν ἡ
Ἰουλιέττα τῆς Μεσοση-
νίας» καὶ τὸ «Αἰγὼν Ἀγριό-
σοῦ οὐδ' οὐδ'», θέλουν ν' αλληλογρα-
φήσῃ με νέους ἀπὸ ὅλο τὸν κόρ-
μῳ, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐπικολούθησῃ.

Ἡ «Ναριμάν καὶ ἡ Σορμα-
γία», ἐπιθυμῶν ν' αλληλογραφήσουν
με νέους ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμῳ, με
σκοπό τὴν ἀντάπτει μίας ἀγνῆς φί-
λιας. Τὸ ἴδιο θέλει καὶ ἡ «Τζοκὼν-
τω». Ἡ «Γαρδένια» (29 χρό-
νῶν) καὶ τὸ «Κυκλάμινο» (27),
ζητοῦν ν' αλληλογραφήσουν με δύο
φίλους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προ-
τίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀμερική, σὺν ἑλ-
τηνικῇ ἀγάπῃ καὶ ἀνταπόκρισιν
τὴν ἀντάλλαγὴν σκέψωνται αἰσάρο-
στάλ.

Ἡ «Πονεμένη καρδι-
δα» (16 χρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—16
χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Κόρη τῶν Πιερύων» (19
χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' αλληλογραφήσῃ
με νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερική, με σκο-
πὸ τὴ μετανάστευσιν.

Τὸ «Αἰγριοκάτικο Χ.
Ι.» ἀπὸ τὸ Περίσσει, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσῃ με ἡγουμένους ἀπὸ τὸ ἐσω-
τερικό, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν
Βόλο. Ἡ «Θαυμαστὸι τρεῖς τῆς
Ἄερος ποταμῆς» (20 χρόνων),
ζητεῖ ν' αλληλογραφήσῃ με ἡπομέ-
ρους τῆς πολεμικῆς ἢ πολιτικῆς ἀε-
ροπορίας, σοφούς καὶ εὐγενικούς,
ἡλικίας 27—35 χρόνων. Ἡ «Κλαί-
ρη Χ. Χ.» (28 χρόνων), ἀπὸ τὴ
Χαλκίδα, ἐπιταροῖσάται καὶ εὐκατά-
στη, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με
νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προ-
τίμησιν ἀπὸ τὸν Βόλο, με σκοπό τὸ
γάμο. Ἡ «Γιούγκλας» (27), ἐπι-
θυμεῖ ν' αλληλογραφήσῃ με νέους
ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἡλικίας 25—30
χρόνων, με σκοπό ὅ,τι ἐπικολούθησῃ.

Ἡ «Τσιγγάνα τοῦ Θερ-
μικού» ἀπὸ τὸ Θεσσαλονίκι, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσῃ με Ἑλλήνες
τοῦ ἐξωτερικού, ἡλικίας 40—50 χρό-
νων, με σκοπό τὸ γάμο. Ἡ «Εὐνη-
τὴ τῆς Πειραιῶς τοῦ οὐλάς»,
ἡ «Χρυσὴ καὶ ἡ χρυσὴ μαχα-
ράρα» καὶ τὸ «Ἀχιλλεὺς ὁ
νικὸ μελὰ χροινόν», ζητοῦν
ν' αλληλογραφήσουν με νέους ἀπὸ
ὅλο τὸν κόσμῳ. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν
γράμμα ἀπὸ τὴν ἀνταπόκρισιν μας
αὐτές, ἀς στείλουν τὴν διευθύνσιν
στὶς σπῆλτες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Μαρίνα Τ.» (18 χρόνων),
ἀπὸ τὸ Σάμο, ζητεῖ ν' αλληλογραφή-
σῃ με ἡγουμένους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό,
κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀμερική,
με σκοπό τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο.

Ἡ «Κουκλίττα τῆς Ὑ-
δρος» (17 χρόνων), πολὺ ἐπιταροῖ-
σάση, προφωρῶν καὶ εὐκατάστη, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσῃ με νέους ἀπὸ
τὸ ἐξωτερικό, με σκοπό τὴ γνωριμία
καὶ τὸ γάμο. Δύο φίλες ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα, πρὸ κρυφταὶ κάτω ἀπὸ τὸ
ψευδώνυμο «Μελέαχροιν καὶ ἡ
Ἕσπιν» ἡ «Λογοοροιν», ἐπιθυ-
μῶν ν' αλληλογραφήσῃ με πρῶτῃ με
ἡξιοματικούς καὶ πρὸς βολὴν καὶ
δεύτερῃ με δεξιωματικούς τῆς ἀε-
ροπορίας. Ἡ «Χαρομένη Ἀν-
νέ μὲν ἡν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ζητεῖ ν'
αλληλογραφήσῃ με νέους πρὸς σπουδ-
ζόντων ἀπὸ Λονδίνο.

'Ο Γεώργιος Μπογιάς, Πόσκιου Μοναχού Νο 3, Ίωαννίνα, θέλει να αλληλογραφησεί με την αναγνωριστική μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ζήτα», από την Αθήνα.
 'Ο ίδιος επιθυμεί να αλληλογραφησεί με την «Φταχχά Βολαιτοπούλα». Ο Σπυρίδων Βλασσάκης, Σοφοκλέους 227, Κολλήια, θέλει να αλληλογραφησεί με νέες από την Άθινα και τον Πειραιά, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική και αραβική γλώσσα.
 'Ο Ίωάννης Νίκου (23 χρόνων), Αναλήψεως 116, Βόλος, ζητεί να αλληλογραφησεί με νέες από το εξωτερικό, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό δ.τ. επακόλουθους, για χάρη της «Βασίλειας Κρήτης», επιθυμεί να αλληλογραφησεί με την αναγνωριστική μας του 1020 τούτους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ευθυμία μικρούλα». Δύο φίλοι, ο Κωνσταντίνος Διαμαντίδης και ο Ίωάννης Γκιούρβας, Κερσσώνος Νο 9, Αλεξανδρούπολις, Γρέσε, θέλουν να αλληλογραφησεί με νέες από το εξωτερικό, κατά προτίμηση Έλληνίδες, ηλικίας 17—18 χρόνων.
 'Ο Ίωάννης Πεταλάς, Β. Ούγκου Νο 20, Καβάλα, ζητεί να αλληλογραφησεί με την «Άρτια μικρούλα» από τον Πειραιά. Ο Φώτης Τριβιζάλης, Μυστράς Νο 6, Καλλιθέα, Αθήνας, επιθυμεί να αλληλογραφησεί με τις αναγνωριστικές μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Όραση από αγάπη Σ.», «Πονεμένη τοιγάρνα Γ.», και «Κορίτσι με τα παρμεζιά Γ. Α.». Ο Ήλιος Βρεττός (21 χρόνων), Τετ. 14Β Νο 6, Αιγάλεω, Αθήνας, Γρέσε, θέλει να αλληλογραφησεί με την «Αλικυόν της Μεσογείου». Με την ίδια ζητεί να αλληλογραφησεί και ο Νικόλαος Τ. Θεοφιλάτος, Σαπφούς Νο 11, Άνω Δάσεν, Αθήνας, Γρέσε.
 'Ο Έλενθ Παπαλάμπρος, Κορυθινός Νο 1, Καμινία, Γρέσε, επιθυμεί να αλληλογραφησεί με την αναγνωριστική μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αρσινόη της Μήλου», του Λονδίνου.
 'Ο Βάσος Μανιάνης, «Όθος Κερπάθος, Δωδεκανήσου, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Σύρο, με σκοπό τη σύμφι μιας αγινής και σταθερής φιλίας. Ο Χάρης Αλμπέρτος Διόβολης, «Άλμυροδίου Νο 34, Καμινία, Πειραιεύς, Γρέσε, θέλει να αλληλογραφησεί με την «Αρσινόη της Μήλου», του 1019 τέλους.
 'Ο Γεώργιος Πλουτάρχο, του οποίου οποιο σίχνη η ίδια διεύθυνσι, επιθυμεί αλληλογραφησεί με την αναγνωριστική μας από το Λαύριο, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Τέρεος». Ο Νικόλαος Λεγάκης (28 χρόνων) και ο Γιώργος Γκλάκης (27), Δ. Ράλλη Νο 43Α, Πειραιεύς, Γρέσε, ζητούν να αλληλογραφησεί με Έλληνίδες από το εσωτερικό και το εξωτερικό, με σκοπό την ανταλλαγή καστ-ποστάλ και τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.
 'Ο Σωτήριος Γιαννακόπουλος (23 χρόνων), Μαϊζέως Νο 81, Πάτρας, Γρέσε, θέλει να αλληλογραφησεί με την «Ακύνθη» από το ούβον της Αλφειας Πενταγώνου, για τον οποίο ισχυρίζεται ότι είναι, επιθυμεί να αλληλογραφησεί με την «Πονεμένη γαρβένια». Ο Σταύρος Ρισακουμής, Στάτης Παπαδοπούλου, Περαμα, Πειραιεύς, θέλει να αλληλογραφησεί με την «Ακύνθη της Μεσογείου». Ο Έμμι Μιχαηλίδης, «Όθος Κερπάθος, Δωδεκανήσου, επιθυμεί να αλληλογραφησεί με την «Καμένη ελπίδα» από την Πάρο.
 'Ο Σάββας Σούμας, Κορίνθου 224, Πάτρας, Γρέσε, ζητεί να αλληλογραφησεί με την «Πληγωμένη» από το Σούνδιον.
 Ο Τάκης Ζωρομπάσις, 122

Συντάγματος 79, Πάτραι, Grèce. Βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τοῦ Σοῦδαν, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τοῦ ψευδώνυμου «Πληρομένη ὑπερβία». Ὁ Κωνσταντῖνος Κ. Κουγιόπουλος, Ἀγαπητοί μου, βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Ἀλκυονίδην τῆς Μεσογείας». Μὲ τὴν ἰδίαν ζητεῖ ἐπίσης ν' ἀλλοηγορῶσῃ καὶ ὁ Μιχαήλ Παρθενιάδης, Γαλατία 1, Ἀθήναι, Grèce.

Ὁ Νίκος Τζάβας, Χρυσούπολως Νο 12, Καμινία, Πειραιεύς, βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Νινέ», τοῦ 1018 τεύχους Ὁ Δημιτρίος Κυριώτης, Νεοχώρι τῆς Ἑλλάδος, Grèce. Ζητεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τοῦ ψευδώνυμου «Κορίτσι με τὶς καμέλιες». Ὁ Ἀνδρέας Κόκοκας (24 χρόνων), Νεοχώρι 118, Πειραιεύς, βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, με σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φίλειας. Παρακαλεῖ δὲς ἀπαντήσαν, να στείλουν μετὰ τὴν ἀπάντησιν, Ὁ Δημιτρίος Μοσχόπουλος (20 χρόνων), Μαντάρωγατλα 92, Καλλιθέα, Ἀθήναι, Grèce, φοιτητὴς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Ματομένη πεταλοῦδα», τοῦ 1018 τεύχους, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Παρακαλεῖ ὅταν ἀπαντήσῃ να στείλῃ μίαν φωτογραφίαν της.

Ὁ Βασίλειος Θεοδοσίου Γερασιότῃ Νο 4, Ἀθήναι, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Εὐροβία τῆς Μήλου» ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ὁ Γεώργιος Σακίλλης, Poste Restante, Κεντρίον, Ἀθήναι, Grèce, βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Πομένειν γαρδένιαν ἀπὸ τοῦ Σοῦδαν». Ὁ Τ. Παναγιώτης, Ἰδρυματῶν Νο 19, Ν. Σμύρνη, Ἀθήναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Γλυκίαν Μαντάν». Ὁ Σωτήριος Ἀσημακόπουλος, Κονακόφι Νο 61, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Πηγαινέμιν ὑποπλὸν ἀπὸ τοῦ Σοῦδαν». Ὁ Νίκος Θεοδωρίδης, Ἰδρυματῶν Νο 21, Γαλατία, Ἀθήναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Ἀλκυονίδην τῆς Μεσογείας». Ὁ Ἀνδρέας Κουγιόπουλος, Κατοχή, Μεσολογγίου, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Τριγυμνήν ροδοδάφνην».

Διὸ ἐξελθόντες, ὁ Θωμᾶς Σαφογιάννης (18 χρόνων) καὶ ὁ Μπάτης Μπίτης (19). Ταξιδεύοντες ἐπὶ πλοῖον, Γυμνασιόπολιν, Λάρισα, βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Αἰγίνα καὶ τὴν «Βασίλειον νύκτα». Ὁ Νίκος Κουγιόπουλος (20 χρόνων), Κιόφης 35, Ἀθήναι, ζητεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Ἀροδίτη τῆς Μήλου». Ὁ Νικόλαος Πανταζόπουλος, Poste Restante, Ἀθήναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Αἰγίνα, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τοῦ ψευδώνυμου «Αὐτοπότακη». Τοῦ 1018 τεύχους.

Παναρέτος Θεοδωρίδης, Ἀσπασίου Τηλεφώνου Κέντρον, ΟΤΕ, Ἐξελθόντες, ζητεῖ ἀλλοηγορῶσῃ ἀπ' ἅλο τὸ κόσμον. Ὁ Στράτος Θεσσαλονικεύς, Μερασηλ Νο 110, Χαριόλι, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με νέες ἀπὸ τὰς πόλεις Βαρσοῖα Κύπρου. Ὁ Ὁρᾶς Καρακαστριώτης, Φιλιάτα, Πειραιεύς, βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με τὴν «Εὐαχὴ βέρα».

Ὁ Νικόλαος Ἀναστασάδης, Ἰδρυματῶν Νο 12, Βόλος, Grèce, βέλει ν' ἀλλοηγορῶσῃ με νέους καὶ νέες ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Διονύσιος Χιόνης, Ἁγίου Ἰσίδωρου Νο 3, Νεάπολιν, Ἀθήναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλοηγορῶσῃ με νέες ἀπὸ τὴν ἀσπασίαν, ἡλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπὸν τὴν ἐκπαιδεύσιν μιᾶς φίλης καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἐκτικῆς θέσεως. Ὁ Νικόλαος

Πεχ' λ' ος (18 χρόνων), 'Αλεξανδρούδου Νο 3, Ρόδος, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ μὲν τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ "Ηράκλειο, ποὺ κρυβεῖται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμό "Μικρὴ Σίσου", ποὺ 1017 τέλους. 'Ο Πεχ' λ' ος 2, Μ. α τ θ α ί ο υ, Βορδοῦσσιν Νο 15, "Αυτελεία", 'Αθήναι, ἔπειτ' ἡ ἀλληλογραφία μὲν τὸ "Nivét X." ἀπὸ τὴν 'Αλεξανδρεία. Φωτογραφία ἀπαραιτήσι.

'Ο Γεώργ. Γιατρακάς, δ' ἑτάξῃ Τσάννης καὶ δ' Κ. Πήδουλας, Μεθώνη, Μεσσηνία, θέλου' ν' αλληλογραφήσῃ ἀντιστοιχῶς μὲ τις ἀναγνώστρις μας ποὺ κρυβεῖται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα "Μικρὴ Σίσου", "Γιολάντα", "Οἱ ἑλπίοι", ποὺ 1017 τέλους. 'Ο Παύλ ος 14, Σέρρες, ἐπιθυμῇ ν' αλληλογραφήσῃ μὲ τὴν "Μικρὴ Σπανιόλα" ἀπὸ τὴν Λευκισσία. 'Ο Γεώργιος Δηλές, Μεθώνη, Μεσσηνία, Γίρεε, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ μὲ νέες τὸν ἐξωτερικὸν καὶ τὸν ἐξωτερικόν, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ δότες ἀπάντησιν ἢ στείλουν μίαν φωτογραφία τους. 'Ο Στ. Χάρις, ἀνὸς οὐ (18 χρόνων), Χ. Χαλκίδας, ἑταξάσθαι, Γίρεε, ἔπειτ' ἀλληλογραφίαν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν δημοσίωσιν μίας καλῆς φιλίας.

'Ο Βύρων Σενήγωφνης (18 χρόνων), 'Αρτέμιδος 18, Θεσσαλονικί, Γίρεε, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, μὲ σκοπὸ τὴν συνήμιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. 'Ο Νίκ ο λ ος 5, 'Α θ α ν α σ ὀ π ο υ λ ο ς, καὶ δ' Ἰωάννης Δάγκρης, 2ας Μεραρχίας Νο 8, Πειραιεύς, ἤθουν' ν' αλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, νῆας καὶ τὸν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν δημοσίωσιν μίας καλῆς φιλίας. 'Ο Γεώργ. Ν. Μπαρπέρης (25 χρόνων), Ἰστάδου Νο 6, Ἄνω Ἥλυσσι, 'Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες, τὸν ἐξωτερικόν, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Κενόδα, μὲ σκοπὸ δ.τ. ἡ βέλτε ἐπακολούθησι.

ὁ Ἄγγελος Χρῆσαν-
 γλου καὶ Ἀθανάσιος Κίρκος, Ἀ-
 πολωνίανος Νο 28, Θεσσαλονίκη,
 ἐπιβήσαντες ἐπὶ ἀεροπλάνου μετὰ
 ἀνταρτοὺς εἰς μετὰ κρυβέταις κα-
 τὰ τὸ πνεύμαμα «Ἄγγελος
 Χρῆσαν» καὶ «Μελωδία ἑραστής»
 τοῦ 1002 τέχους. Ὁ Ἀντώνιος Ἀγα-
 θός καὶ ὁ Τάκης Μαντικῆς, Ἀδμή-
 νη 1, Τρίκαλα, Θεσσαλία, βέλουν ἐν ἀλ-
 ληγογραφίᾳ ἀντιστοιχῶς μετὰ ἀνα-
 γωνιστρίαις μας, πού κρυβεῖται κα-
 τὰ τὸ πνεύμαμα «Ἄγγελος Χρῆσαν»
 τοῦ 1001 τέχους. Ὁ Γιώτης Κασ-
 κινεὶ ἐν ἱερῇ, Ἀνώνυμος Νο 2, Νέ-
 α Φοδελέστη, Ἀθήναι, Γρῆς, βέλει ἐν
 ἀλλογραφίᾳ μετὰ τὴν ἀναγωνιστρί-
 ας, πού κρυβεῖται κατὰ τὸ πνεύ-
 μαμα «Λεῖκο δνειρός ἀπὸ τῆ Φου-
 στάνη».

Ὁ Ἐλευθέριος Μαν-
 τζούκας, Ἀθήναις Νο 26, Ἀθ-
 ῆναι, Γρῆς, ἐπιβήσαντες ἐπὶ ἀλληγορα-
 φίᾳ κατὰ τὸ πνεύμαμα «Ἄγγελος
 Χρῆσαν» καὶ «Μελωδία ἑραστής»
 τοῦ 1016 τέχους. Ὁ Νικόλαος Κων-
 σταντίνου, Ἀθήναις, Σταβός Ἀ-
 γίου Ἀνδρέα, Πατραί, ἐπιτὶ ἐπὶ ἀλ-
 λογραφίᾳ μετὰ τὴν «Πονεμένη καρ-
 διά Ἀ.» τοῦ 1018 τέχους. Ὁ
 Ἡρόδοτος Π. Π. ἐπιβήσαντες ἐπὶ
 Εὐρωπένοντος 2α, Βοτανικός, Ἀθήναι,
 Γρῆς, βέλει ἐν ἀλλογραφίᾳ μετὰ τὴν
 ἀναγωνιστρίαν μας, πού κρυβεῖται κατὰ
 τὸ πνεύμαμα «Μικρὸ διαβολάκι».
 Ὁ Ἀνδρέας Ἀνδρικόπουλος, Νέα Ἰωνία, Ἀθήναι,
 Γρῆς, ἐπιτὶ ἐπὶ ἀλλογραφίᾳ μετὰ τὴν
 «Κατερίνα Ω.» ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια,

ΜΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΡΕΒΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

‘Ο έξοιρητος ‘Ισπανός χορευτής ‘Αλμπέρτο Τριάντα και η τακτική του πατερνιστή Μεραλέντες παρουσιάζουν στην πίστα ενός αθηναϊκού κέντρου μία ενδιαφέρουσα ισπανική ρεθύ με τον τίτλο «Νύχτες της ‘Ανδαλουσίας». Το χορευτικό αυτό ζευγάρι, που είναι γνωστό στους ‘Αθηναίους από παλαιότερες εμφανίσεις του, πλατιάινεται τώρα από μία ομάδα έκλεκτων χορευτριών, η καθεμία από τις οποίες κατα-
χειροκροτείται και ως οσολτ.

NAYTES

Ο Γεώργιος Νανόπουλος και ο Χριστόφορος Χρίστου, 111 Π.Μ., Εφοδιασμού, Ν. Αγχιάλου, Βόλος, ζήτησαν ν' αλληλογραφίσουν με νέες από όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση μαθητρίες από την Κέρκυρα ή το Βόλο. Ο Γιάννης Μοιζάκης και ο Ιωάννης Φουκούρης, Ε.Α.Α.Α.Α. Π.Τ.Ε. 123, Π.Τ.Ε. 100, Ε.Ε.Σ. ΤΓΑ 1010, επιθυμούν ν' αλληλογραφίσουν με νέες από όλη την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Ο Δημήτριος Αντωνίδης και ο Ιωάννης Χαραλμπόπουλος, 110 Π.Μ., Μ. Εφοδιασμού, ΒΣΤ 904, Α.Α. Γεντική, ζητούν ν' αλληλογραφίσουν με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τα Γιάννενα και τη Ναυπακτο, ηλικίας 19 χρόνων. Ο Νίκος Βασιλείδης, Χ.Ρ.Ο.Σ. 126 ΣΑΒ, ΣΤΤ 911Α, Α.Β.Η. θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αντανάστριά μας, που κρυβείται κάτω από το ψευδώνυμο «Ορανή από άγνητη», τοί 1018 τεύχους. Ο Λέων Πατσόλιν και ο Νίκος Βασιλείδης, 111 Π.Μ., Ε.Ε.Σ. Νέα Αγχιάλου, Βόλος, ζήτησαν ν' αλληλογραφίσουν με νέες από όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής γνωριμίας. Ο Χάρλαμπος Χαραλμπόπουλος, 123, Π.Τ.Ε, 1η Μοίρα ΚΤΠ, ΤΓΑ 1010, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αντανάστριά μας, που κρυβείται κάτω από το ψευδώνυμο «Δυνάμεις του πεπρωμένου», με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Ζαμπέλης, ο Γ. Ραπτόπουλος, ο Σ. Σταθόπουλος και ο Α. Κεφαλάς, Κ.Ε., Β' τομείς, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, έπιθυμούν να αλληλογραφήσουν με νέες του εσωτερικού και του εξωτερικού, ηλικίας 15—25 χρονών, στην Ελλάδα, άγγλικη και ιταλική γλώσσα, σκοπό της συνάντη μίας καλής φίλης. Ο Φ. Πασπαλίδης, Κ.Ε., Β' τμήματος και ο Νικόλαος Στύριος, Β. Π., Αστυνομολογία, Σούδα Κορίνθου, ΓΕΝ, θέλουν να αλληλογραφήσουν με νέες ηλικίας 17—22 χρονών, με σκοπό ότι ηρέσει επακολουθήσεται. Ο υποκαπετάν μηχανικός Δημήτριος Διπλαρής, π.κ.π. Λάνα, Κ.Ε., ΚΑΝ, 2ος τομέας ΓΕΝ, θέλει ζητήσει να αλληλογραφήσει με μία νέα ηλικίας 17—20 χρονών, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθεράς φιλίας.

Ο Μάκης Ζώτος, ο Τάκης Κασιμάτης και ο Χρόστιος Ζεντίνας, Α.Β.Κ., επικοινωνούν, Β. Ν. Σαλαμίνας, Greece, θέλουν αλληλογραφήσουν με νέες από όλο τον κόσμο. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να συνοδεύονται το γράμμα με μια φωτογραφία τους. Ο υποκελευστής μηχανικός Χρήστος Κουτσός, Β. Ν. Κορίνθου, Σούδα, επιθυμεί αλληλογραφηση με την «Κόρινθο». Ο Ανδρέας Κουτσόμητρος για νὰ τον υποστηρίζει ή ίδια διευκόλυνση, θέλει να αλληλογραφήσει με την «Τρούλι» από τη Θιάσεφεια.

ΔΠΑ, ΓΕΝ, Μεγαλόπολη, ΑΒ 1293, μέτο το «Τρελλοκορίνθο» από τη Θεσσαλονίκη, Ο.Κ.Κ. Κ.Α.Ι.

Ο Έλεάς Δημήτριδης, 604 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 920⁷, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες μας, που κινούνται κάτω από τα φεβούνια «Μικρή σκανδαλισία» και «Πονεμένη μοδίστας».

Ο Ίωάννης Φουντής, 604 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 920⁷, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με το «Ελαιομόστης». Ο Στέλιος Αγγελάκης, ΕΣΕ 391 ΣΑ, ΣΤΓ 901A, ζήτη ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες της «Ελλάδας». Ο Ίωάννης Πετρόδης, Δ.Δ.Β.21, ΣΤΓ 920B, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες μας, που κινούνται κάτω από τα φεβούνια «Παραξένος αγρίμι». Ο υπεριστατικός Δημήτριος Ι. Καλογρίτσας, 154 Μ.Π. Πυροβολαρχία Δύσεως, ΒΣΤ 903, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες μας, που κινούνται κάτω από τα φεβούνια «Ντόμινο» και «Γιολάντες» του 1017 τεύχους. Ο Ίωάννης επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες της «Ελλάδας» κατά προτίμησι από την «Αθήνα» και τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό δ.τι επακολούθησι. Ο Βασίλος Φαναράκης, 125 Μ.Π.Π., Α.Πυρ.Χιλία, ΣΤΓ 904B, ζήτη ν' αλληλογραφηθώ με την «Πονεμένη τούτγνια Γ.β.»

Ο Μιχαήλ Τσαφάρης, 569 Τ.Π. ΑΒΟ 916⁷, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες μας, με σκοπό δ.τι επακολούθησι. Ο Κωνσταντίνος Β. ΣΑ, ΒΣΤ 904, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με την αναγνωστρία μας, που κινείται κάτω από το φεβούνιο «Λευκό δεινισό» στη Βοστόνη. Ο Σπύρος Καρανάσιος, 27ος ΑΒΟ, ΣΤΓ 913B, ζήτη ν' αλληλογραφηθώ με το «Κρόστι» με τα παραθύρια». Ο Σπύρος Καρανάσιος, 18ος Β.Σ. διευθυντής επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με την «Ορεσσινή από γάμπη». Ο Δημήτριος Βασιλακόπουλος, Β.Σ.Σ.Α.Λ.Π. ΒΣΤ 901 τυπογράφος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες των «Ελλοίων», με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Λορέντζος Ζερμικόγιανός, 1η ΕΤΙ, 2η Ώλη, ΣΤΓ 901A, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες της «Ελλάδας». Ο Δημήτριος Κουλούρης, 19 ΑΒΟ, ΣΤΓ 901C, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες μας, που κινούνται κάτω από το φεβούνιο «Ελπίτικη». Παρακαλεί όταν γραφή να στρέψω μία φωτογραφία της. Ο Νικόλαος Γκεκάς, 739 Α.Υ.Μ.Μ., ΒΣΤ 904 επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με την αναγνωστρία μας του 1025 τεύχους, που κινείται κάτω από το φεβούνιο «Ετικ-Τακ». Ο Γεώργιος Φούντης, Φ.Κ., ΒΣΤ 901⁷, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες της «Ελλάδας» και κατά προτίμησι από την «Αθήνα». Ο Μιχαήλ Μαράγκας, 745 Β.Μ., ΒΣΤ 902, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες μας, που κινούνται κάτω από το φεβούνιο «Ελπίτικη», ηλικίας 18—20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ίωάννης Μητσόπουλος, 568 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 916⁷, Greece, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες της «Ελλάδας» και του εξωτερικού, ηλικίας κάτω από τα φεβούνια «Ελπίτικη», με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλης. Ο Γεώργιος Τατάβελας, ΚΕΝ Μεταγωγίου, 8ος Λόχος, ΣΤΓ 907, ζήτη ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες μας, που κινούνται κάτω από τα φεβούνια «Ελπίτικη» και «Πονεμένη μοδίστας». Ο Ίωάννης η την «Αθήνα» με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής φίλης και δ.τι επακολούθησι. Ο Αλέξανδρος Γιενανάκοπος, 825 Μ.Α.Μ., ΒΣΤ 908, θέλει ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες της «Ελλάδας» κατά προτίμησι από την «Αθήνα». Παρακαλεί ότες γραίνουν να επιστρέψω μία φωτογραφία μου. Ο Κωνσταντίνος Β. ΣΑ, 745 Β.Μ., ΒΣΤ 902, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθώ με τις αναγνωστρίες της «Ελλάδας», με σκοπό δ.τι επακολούθησι.

Χωρίς λόγια.

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΚΑΙ ΡΩΣΩΝ

Ο Τζόνσον κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ του δεκάθελου και ο Ριακόφσκυ του τριπλού άλματος.

Οι αθλητικοί αγώνες των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής με την Ένωση των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών στο στάδιο Λένιν της Μόσχας, κράτησε αγωνία εκατομμύρια φιλάθλων όλου του κόσμου.

Η πρώτη αυτή αναμέτρηση των δυναμένων στο στίβο έφερε νικητές τους Αμερικανούς με 126 έναντι 109 βαθμούς. Στα αγωνίσματα γυναικών επεδόθησαν οι Ρωσίδες με 63—44 β.

Στην ανεπίσημη μικρή βαθολογία: Ρωσία 172, Αμερική 170. Σε πρώτες νίκες αντρών η Αμερική επέτυχε 14 και η Ρωσία 8.

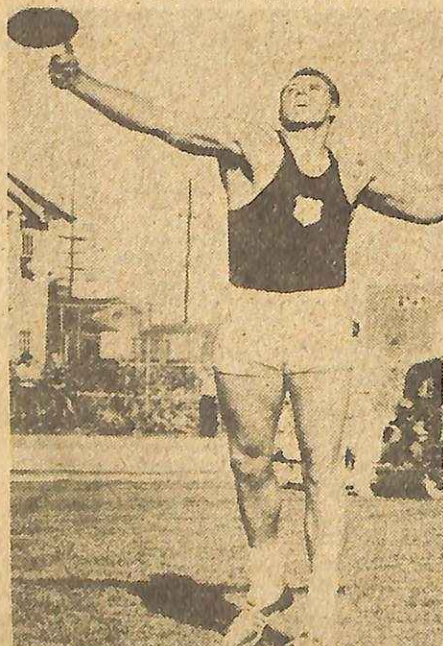
Ο δραματικότερος ανταγωνισμός έγινε στο δέκαθλο μεταξύ του Αμερικανού Τζόνσον και του Ρώσου Κουζνέτωβ.

Ο Β. Κουζνέτωβ, πρωταθλητής του κόσμου το 1958 είχε σημειώσει 8014 βαθμούς με τις εξής επιδόσεις: 11' 1" στο 100 μ., 7.30 μ. στο άλμα εις μήκος, 14.49 μ. στο σφαιροβόλο, 1.75 μ. στο άλμα εις ύψος, 49' 1" στο δρόμο των 400 μ., 14' 5" στο 110 μ. μετ' έμποδίων, 47.50 μ. στη δισκοβολία, 4 μ. στο άλμα επί κοντώ, 66.16 μ. στον άκοντισμό, 4' 50" στο 1500 μ.

Ο Ρ. Τζόνσον, πρώην πρωταθλητής του κόσμου (1955) με 7983 βαθμούς, είχε τελευταία το άτυχον να χτυπήσει στο γόνατο. Όταν άρχισε να προπονητεί, τον ένοχλούσε το πόδι του. Επέμενε όμως να νυνιάζεται και βελτιώθηκε στις ρίψεις, άλλ' ύστερα στα άλματα.

Ο αγών του με τον Κουζνέτωβ είχε έπικρο χαρακτήρα. Ο Τζόνσον, ικανός για 8500 βαθμούς και πάνω, όταν φτάση σε πλήρη ανάπτυξη των αθλητικών ικανοτήτων του, νίκησε τελικά με νέο παγκόσμιο ρεκόρ, με 8302 β.

Σημείωσε: 10' 6" στο δρόμο 100 μ., 7.17 μ. στο άλμα εις μήκος, 14.69 μ. στη σφαιροβόλο, 48' 2" στο δρόμο των 400 μ., 1.85 μ. στο άλμα εις ύψος, 49.06 μ. στη δισκοβολία, 14' 9" στο 110 μ. μετ' έμποδίων, 3.95 μ. στο άλμα επί κοντώ, 72.59 μ. στον άκοντισμό, 5' 05" στο 1500 μ.

Ο Αμερικανός Ρικ Μπάικα που ξεπέρασε στην προπόνησή του στη Μόσχα τα 60 μ. και στους αγώνες επανέλασε με 57 μ.

Μπάικα (Αμερ.), που ρίξε στους αγώνες μ' ευχέρεια 57 μ. Ο αιώνας αντίπαλος του Ρώσου Κριβονόσφω στη σφαιροβόλο Κόνινγκ (Αμερ.) με 67.28 μ. Οι ομάδες σκυταλοδρομίας των Αμερικανών 4X100 μ. με 39' 6" (Μάρτσισον, Κόλλυμωρ, Σήγκρεστ, Νταϊνς) και 4X400 μ. με 3' 07" (Γιέρμαν, Κουρνεύ, Σάουθβερν, Νταϊνς).

Αξιοπρόσεχτοι ήταν: Ο σπρίντερ Κόλλυμωρ (Αμερ.) με 10' 2" στα 100 μ. και 21' 3" στα 200. Ο Κρένερ (Ρωσ.) στο τριπλούν με 16.30 μ. Ο Έστερ (Αμερ.) στη δισκοβολία με 56.37 μ. Ο νικητής του επί κοντώ με 4.50 μ. Μπουλάτωφ (Ρωσ.). Ο σφαιροβόλος Λόγκ (Αμερ.) με 17.76 μ. Ο βαδιστής των 20.000 μ. Σκίριν (Ρωσ.) με 1 ώρ. 33' 43" 2. Ο έμποδιστής Ρούμπινσον (Αμερ.) με 13' 9" στα 110 μ. Ο Οδανσιάν (Ρωσ.) με 7.76 μ. στο μήκος. Ο Κάλμπρεβ (Αμερ.) με 50' 7" στα 400 μ. μετ' έμποδίων. Ο Γκρήλ (Αμερ.) στα 1500 μ. (3' 46" 7).

Εκπληξίες παρουσίασαν και οι Αμερικανίδες εκεί που δεν περιμέναμε οι διεθνείς επιδοτούμενες. Η Τζόνς στα 100 μ. με 11' 6". Η Ουίλλιαμς στα 200 μ. με 24' 4". Η Μπράουν στη σφαιροβόλο με 16.54 μ. Η διὰς σκυταλοδρομίας των Η.Π.Α. με 44' 8". Οι Ρωσίδες όμως υπερτέπησαν: Στο άλμα εις ύψος με 1.65 μ. (Τσένικ). Στη δισκοβολία με 51.41 μ. (Πονομάεβα). Στο άκοντισμό με 50.16 μ. (Ζαλατάγιε). Στα 80 μ. μετ' έμποδίων με 10' 8" (Μπίστροβα). Στα 800 μ. με 2' 11" 8" (Ευολάγιεβα). Στο άλμα εις μήκος με 5.95 μ. (Τσουίκο).

Το γενικό συμπέρασμα είναι πως οι Αμερικανοί στο στίβο είναι ακαταμάχητοι στους άντρες, ενώ οι Ρώσοι είναι ανυπερβλητοί στις γυναίκες. Η μεγάλη εκπλήξη των αγώνων ήταν η νίκη του Μπουλάτωφ στο άλμα επί κοντώ με 4.50 μ. Πρέπει όμως να σημειωθεί πως οι πρωτοπόροι Αμερικανοί Γκουντόφσκυ και Μπράγκ δεν έλαβαν μέρος. Σημασίας δε στερείται και το 2, 12 του Στεπάνωφ στο άλμα εις ύψος και η νίκη του επί του Ντούμας. Αξιοπρόσεχτη και δυναμική ήταν και η δυναμική επίδοσή του Τζόνσον επί του Κουζνέτωβ στο δέκαθλο.

Αδυναμίες παρουσίασαν οι Αμερικανοί στους δρόμους άτοχής και στο βάδην και οι Ρώσοι στους δρόμους ταχύτητας, στη σφαίρα και στο δίσκο.

Απεφασίσθη, να ανταποδοθούν το 1959 οι Ρώσοι την επίσκεψή των Αμερικανών στη Μόσχα, με αγώνες στο Σίτσκα, στη Φιλαδέλφεια και σε άλλες πόλεις των Η.Π.Α.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρολέξο με διάσημο ζωγράφο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΜΟΙ — ΣΕΤ — ΟΥΕΣ. 2) ΛΩΤ — ΑΗΡ. 3) ΔΟΞΑ — ΔΕΙ — ΓΕΡΟ. 4) ΟΡ — ΡΗΝΑΝΙΑ — ΟΜ. 5) ΛΙΝΟ — ΗΡ — ΝΟΝΑ. 6) ΙΣΟΣ — ΑΚΟΝ — ΙΓ — ΤΕ. 8) ΗΚΗΘ — ΟΥΠΩ. 9) ΚΕΡΙ — ΡΟΣ — ΟΣΛΟ. 10) ΝΙ — ΟΡΑΤΙΟΣ — ΑΛ. 11) ΑΔΗΝ — ΣΕΡ — ΤΙΚΟ. 12) ΙΟΟ — ΙΚΑ. 13) ΙΣΩΣ — ΣΗΣ — ΛΑΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΔΟΛΩ — ΟΚΝΑ. 2) ΜΑΟΡΙ — ΕΙΔΟΣ. 3) ΝΙΓΗΡ. 4) ΙΛΑΡΟΣ — ΚΙΟ. ΝΙΣ. 5) ΟΠΗ. 6) ΣΤΑΝΗΣ — ΚΡΑ. ΣΟΣ. 7) ΕΑΡ — ΟΤΕ. 8) ΤΑΙΝΙΑ — ΟΣΙΡΙΣ. 9) ΚΕΥ. 10) ΟΡΓΑΝΟ — ΠΟΣΤΑΛ. 11) ΟΝΤΩΣ. 12) ΥΓΡΟΝ — ΛΑΚΩΝ. 13) ΟΜΑΣ — ΣΟΛΟ.

Τα αρχικά των καθέτων λέξεων σας δίνουν το δημοτικόνυμο: ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Μικρά προβλήματα

1) Ύστερα από 60 ώρες, δηλαδή 2½ μέρες, (τόσο είναι το πιο μικρό κοινό πολλαπλάσιο του 4, 5 και 6).
2) Τα μπαλλόνια ήταν 72, στοιχίζαν 7 δραχμές το καθένα και ο κάθε ανήψιος πήρε από 18 μπαλόνια. (X)2+X)3+X)8 +3=X)
3) Το πιο φτηνό δώρο, στοιχίσε 210 δραχμές, το μεσαίο 320 και το πιο ακριβό 540 (X+X+110+X+330=1070).
4) 100 δραχμές. Κέρδισε 1000% κερδίζοντας 1000 δραχμές καθαρές.

Μαγική εικών χωρίς εικόνες

Στην Αίγινα (έρχεται ΓΥΝΑΙΚΑ).

Μετανομοματισμός

ΜΗΛΟΝ — ΜΗΛΟΣ

Ένα κινούμενο παιχνίδι

Η σωστή απάντηση είναι 4-Θ. Μόνο στις δύο αυτές σειρές υπάρχουν από 4 ματινάρια στην καθένη.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 704

σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΡΟΝΟΣ — ΑΘΑΝΑΣ. 2) ΚΡΗΤΗ — ΠΑΙΔΑ — ΛΑΠΑΣ. 3) ΡΑΜΙ — ΚΑΝΑΔΟΣ — ΣΑΛΑ. 4) ΑΜΑ — ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ — ΣΟΛ. 5) ΜΑ — ΠΕΡΙΕ — ΚΙΜΑΣ — ΣΩ. 6) ΣΑΣ — ΑΙΚΙΑ — ΤΑΣ. 7) ΑΒΑΡΙΑ — ΑΙΑ — ΠΑΛΑΜΗ. 8) ΑΛΑΣΙΑ — ΚΑΝΑΤΑ. 9) ΩΡΑΣ — ΣΤΡΑΒΩΝ — ΜΑΡΣ. 10) ΟΜΙΛΙΑ — ΧΑΛΙΝΑ. 11) ΑΣΙΤΙΑ — ΚΙΜ — ΣΙΝΑΙΑ. 12) ΣΟΝ — ΠΑΣΑΣ — ΣΙΣ. 13) ΑΠ — ΝΟΜΑΣ — ΝΥΣΤΑ — ΕΥ. 14) ΒΑΝ — ΣΑΛΑΜΑΝΚΑ — ΑΗΡ. 15) ΙΡΑΚ — ΤΑΤΑΡΟΙ — ΑΡΑΜ. 16) ΣΑΠΩΝ — ΤΑΧΙΡ — ΟΒΟΛΑ. 17) ΣΗΣΑΜΙ — ΑΜΙΕΝΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΡΑΜΠ — ΑΡΑΒΙΣ. 2) ΚΡΑΜΑ — ΒΑΡΟΣ — ΠΑΡΑΣ. 3) ΡΗΜΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ — ΝΑΠΗ. 4) ΟΤΙ — ΠΑΡΑΣΙΤΟΝ — ΚΩΣ. 5) ΝΗ — ΘΕΣΙΣ — ΛΙΝΟΣ — ΝΑ. 6) ΚΑΡ — ΑΙΣΙΑ — ΜΑΤ. 7) ΣΠΑΝΙΑ — ΑΤΑ — ΠΑΛΑΤΙ. 8) ΑΝΑΣΙΑ — ΚΑΣΑΤΑ. 9) ΒΙΑΣ — ΚΙΔΑΡΙΣ — ΜΑΧΗ. 10) ΛΑΙΚΙΑ — ΜΑΝΑΡΙ. 11) ΑΝΟΜΙΑ — ΚΩΧ — ΣΥΝΟΡΑ. 12) ΣΟΜΠΑΝΑΣ — ΣΚΙ. 13) ΑΛ — ΣΑΤΑΝ — ΛΙΣΤΑ — ΟΙ. 14) ΝΑΣ — ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ — ΑΒΕ. 15) ΑΠΑΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΑΡΟΝ. 16) ΣΑΛΟΣ — ΜΑΡΑΙ — ΕΚΑΛΗ. 17) ΣΑΛΩ. ΜΗ — ΑΟΥΡΜΑ.

Παγίδα για το λωποδύτη

Σ' ένα αμερικανικό κολλέγιο, οι σπουδαστές συζητούν γ' αφίνοντα τα πορτοφόλια τους στις τσέπες των παλτών τους, που κρέμονταν στη γκαρνταρόμπα. Κάποιος λοιπόν άρχισε να τ' κλέβει από κεί. Είδοποι ήλθε αμέσως η αστυνομία και για να πιάσει το δράστη, έστησε μια παγίδα: Κανόνισε δηλαδή ώστε τα μόνα πορτοφόλια που είχαν μείνει στα παλτά — και μάλιστα έτσι που να φαίνονται προκλητικά — ήταν συνδεδεμένα με σύρματα μ' ένα ηλεκτρικό κουδούνι. Μόλις λοιπόν ο κλέφτης πήγε να τ' πάρει, άρχισε να χτυπά το κουδούνι στο θυρωρείο, κι ο θυρωρός έτρεξε αμέσως κι έπιασε το λωποδύτη.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Πρωτότυπο διήγημα

Όταν έφτασε στη Μπάρκλεϋ Στρίτ της Μελβούρνης, ο Τζών Μοσιαν τράβηξε ίσια σε μιὰ μικρή ταβέρνα, που ήξερε πως βάρωνε καλά και με λίγα έξοδα. Τό γκαρσόνι του πρότεινε:

— Σήμερα έχωμε στρεΐδια καλά και φτηνά. Θέλετε καμιά ντουζίνα; — Θά φάω μερικά. Διάλεξε μου έξη, σέ παρακαλώ.

Σε λίγο, τό γκαρσόνι έφερε τὰ στρεΐδια, κι ο Αυστραλός άρχισε νά τ' άνοιγη και νά τὰ τρώη με όρεξη. Ξαφνικά όμως, έμπηξε μιὰ φωνή πάνω, έφερε τό χέρι του στο στόμα του κι έδωσε κάτι από κεί μέσα.

— Μαργαριτάρι βρήκε!... φώναξε κάποιος διπλανός του.

Οι άλλοι πελάτες άναστατώθηκαν.

Μα ο Μόσιαν είπε άμέσως:

— Πού τέτοια τυχή! Νά, κυττάχτε...

Ήταν ένα κομμάτι όστρακο, που λίγο έλειψε νά μού σπάση τὰ δόντια!

Κι' εξακολούθησε νά τρώη μ' όλη του τήν ήσυχία. Όταν τελείωσε και βγήκε άπ' τήν ταβέρνα, άπομακρύνθηκε σιγά-σιγά, μολοντί ένοιωσε μιὰ τρελή ήπιμία νά τρέξη γρήγορα στο σπίτι του...

Κάθε τόσο, έφανε τό χέρι του στη μέση κι έπιανε κάτι, κρυμμένο κάτω άπ' τό πουκάμισό του.

Έμενε λίγο μακριά, έξω άπ' τήν πόλι, κι έπρεπε νά περάση από μέρη έρημα και σκεπτινά για νά φτάση στο σπίτι του. Ένοιωσε κάποια άνησυχία—μ' όλο που δέν είχε καταλάβει κανείς τίποτα για τό μαργαριτάρι που είχε βρή.

Ξαφνικά, στράφηκε άπότομα. Κάποιος τόν είχε προφτάσει, περπατώντας βιαστικά, και τόν είχε πιάσει άπ' τό μπράτσο.

— Μην κάνης φασαρία! τού σύσπες. Θέλω μονάχα νά ριζώ μιὰ ματιὰ στο μαργαριτάρι... Καθόμου,α στο διπλανό τραπέζι, και σ' είδα πού τβόγγαλες άπ' τό στόμα σου και τ' άφισες νά πέση μέσα στον κόρφο σου, άπ' τό κολλάρο σου.

— Δέν ξέρεις τί λές! διαμαρτυρήθηκε ο Μόσιαν. Δέν έχω κανένα μαργαριτάρι...

— Για νά δούμε...

Κι' ο άγνωστος άπλωσε τό χέρι του προς τό στομάχι του Μόσιαν, πριν προλάβη εκείνος νά φυλακτῇ.

— Νά τού, τόπιασε! φώναξε θριαμβευτικά. Έλα, βγάλτο από κεί!...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία Δρχ. 340. —

Έξάμηνος » 170. —

Τρίμηνος » 85. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία Λίρες 7. —

» Δολάρια 20. —

» Φρ. Γαλ. 8.000

» Φρ. Βελγ. 1.000

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική επίταγής και Έξωτερικού διά πρασιτική ταχυτήτος προς τό περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσάνου 4 (Πατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938. «1810 κτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσάνου 4. Διευθυντὴς Διαχειριστὴς καὶ Διευθυντὴς: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Βησσαρίωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, δόξ Βουλγαρίας 11, Ἀθήναι.

Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοδήποτε θεμάτων τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῖ της ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Εἰσαυτοῦ».

Ο τόνος του ήταν άποφασιστικός. Μά κι' ο άλλος δέ σκόπευε νά τό δώση τῷ θησαυρό του.

— Φύγε, φώναξε, γιατί...

Δέν πρόλαβε νά τελείωση τῇ φράσει του. Ο άγνωστος, που ήταν πιο δυνατός άπ' αὐτόν, τού πήρε τό μαχαίρι και τόν χτύπησε με δύναμη στο στήθος. Ύστερα έσκυψε πάνω του, πήρε τό μαργαριτάρι, σκούπισε στο χορτάρι τὰ ματωμένα χέρια του κι έφυγε τρέχοντας.

Όταν έφτασε στο σπίτι του, όπου έμενε μονάχος, έδωσε τό μαργαριτάρι άπ' τήν τσέπη του και τ' άφισε πάνω στο τραπέζι. Τό κυττάζε με χαρά και φρίκη μαζί. Έκρυψε ξαφνικά τό πρόσωπό του στο χέρια του και έξέσπασε σε λυγμούς.

— Τί έκανα!... τραύλισε. Εγώ, ο Φρέντ Χάρισον, έγινα φονιάς!...

Ύστερ' από λίγα λεπτά, σήκωσε τό κεφάλι του κι έρριξε πάλι μιὰ ματιὰ στο τραπέζι. Ένα ξεφωνητό έκπληξως και τρόμου βγήκε τότε άπ' τὰ κατάκλωνα χείλια του. Τό μαργαριτάρι δέ βρισκότανε πιά εκεί! Είχε χαθῇ!

Ο Χάρισον τ' άναζήτησε παντού, με μανία κι' άγωνία. Τού κάκου όμως... Κόντευε νά τρελλαθῇ!

Είσαο ο Φρέντ Χάρισον, προ πάντων παιδιών, που καταστρέφουν τὰ νύχια τους, γιατί τὰ τρώνε. Τό έλάττωμα αὐτό τό έχουν τὰ νευρικά άτομα, που άσπασίθηκα τρώγοντα τὰ νύχια τους, όταν διασάδουν, σκέπονται ἡ περιμένουν κάτι στενοχωριούται.

Πολλές φορές ἡ μανία αὐτή προχωρεῖ τόσο πολύ, που δέν τρώνε μόνο τὰ νύχια, άλλά τού νυχιοῦ με προχωρούν και τρώνε και κείνο που είναι κολλημένο στο κρέας και έτσι προκαλείται μιὰ δυσμορφία και άσχημία των χεριών. Η τελευταία φάλαγγς των δακτύλων με τῇ καταστροφή τού νυχιοῦ γίνεται πιά εύαίσθητη και επώδυνη στο στήριγμα και στην άφή, καμιά φορά δέ προκαλούνται και μικροαιμορραγίες στο δέρμα, που είναι κολλημένο στο νύχι.

Η μανία αὐτή έκτός από τῇ δυσμορφία είναι πολύ επικίνδυνη. Κάτω από τὰ νύχια υπάρχουν συχνά διάφορα μικρόβια και άκαθαρσίες, προ πάντων στο μικρά παιδία, που πιάνουν χώματα και ό,τι άλλο βροῦν και μετά τὰ βάζουν στο στόμα τους. Με τό φάγωμα των νυχιών καταπίνουν μικρόβια κι' έτσι μεταδίδονται διάφορες άρρώστιες όπως ο τύφος, ο παρτύφος, ἡ δυσεντερία, οί άμοιβάδες και άλλες.

Για νά κόψουν αὐτή τῇ συνήθεια, έπεμβάινουν οί νευρολόγοι και ψυχίατροι για τούς μεγάλους. Για τὰ παιδία αλείφουν τὰ άκρα των δακτύλων με διάλυσι κινίνης, πικρικό όξύ και άλλες πικρές ούσιες και έτσι σιγά-σιγά ξεχνούν αὐτή τῇ επικίνδυνη συνήθεια.

Οί άσπρες κηλίδες, που βρισκονται τόσο συχνά στα νύχια των χεριών, προ πάντων στα μικρά παιδία, οφείλονται σε μικροτραυματισμούς τῆς μανίας τού νυχιοῦ που δέν τους καταλαβαίνει κανείς. Αν ο τραυματισμός είναι πιο δυνατός, τότε γίνεται αιμάτωμα και τό χρώμα τῆς ρίζας γίνεται κοκκινωμένο ἡ μαύρο και όσο μεγαλώνει τό νύχι απορρίπτει. Οί άσπρες κηλίδες έχουν διάφορο μέγεθος και σχήμα, ανάλογο με τόν τραυματισμό, που προηγήθηκε. Καμιά φορά είναι εγκάρσιες και πιάνουν όλόκληρο τό πλάτος τού νυχιοῦ.

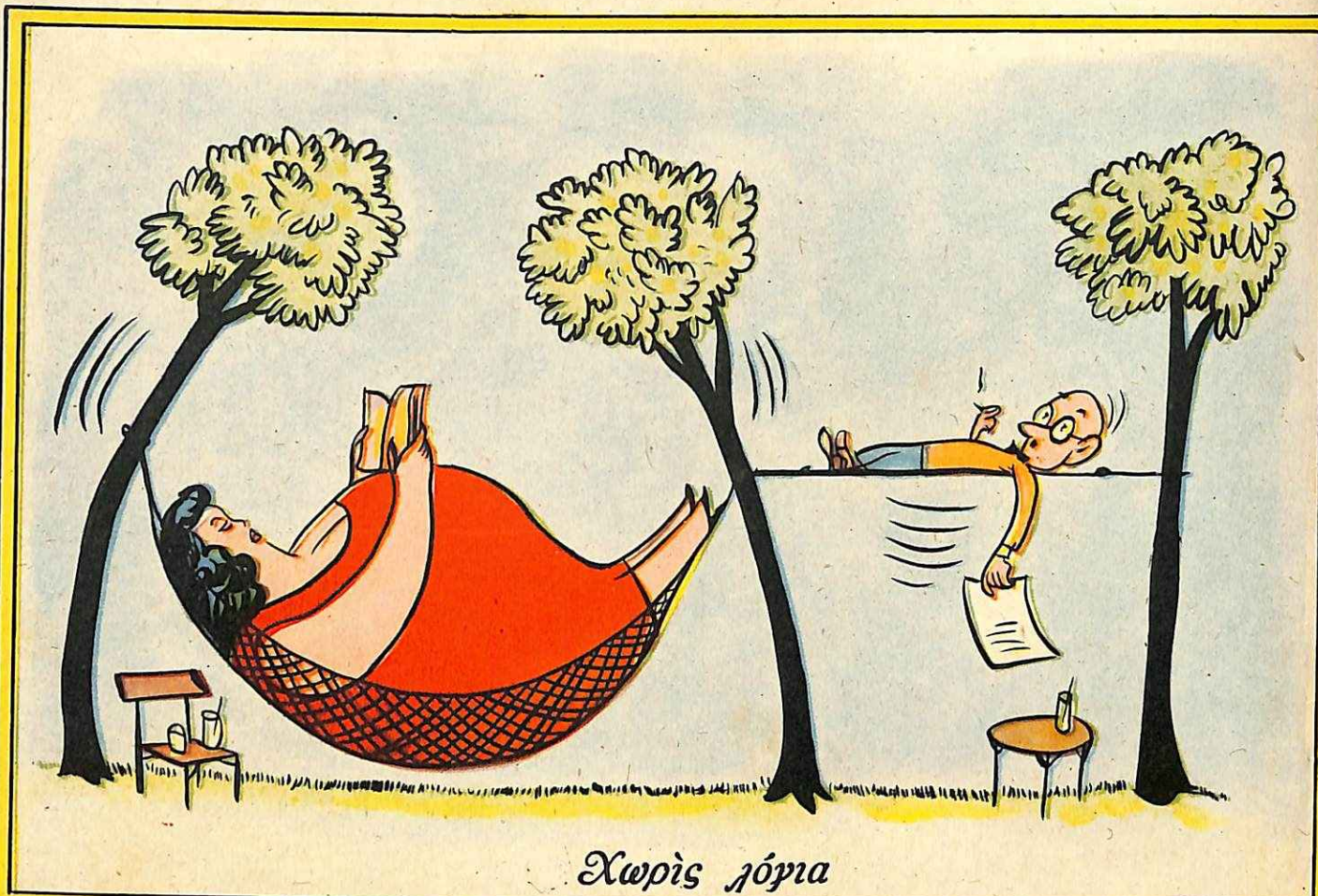
Αν ο τραυματισμός τῆς ρίζας είναι πολύ δυνατός, τότε μπορεί νά πέση όλόκληρο τό νύχι.

Η ψωρίασι, τό έκζεμα και άλλες δερματοπάθειες κάνουν μικρές διαβρώσεις ἡ λακκουδάκια πάνω στην επιφάνεια τού νυχιοῦ, σαν κεφάλια καρφίτσας, που οφείλονται σε βλάβη τῆς μανίας τού νυχιοῦ από τῇ άρρώστια.

Η όστρακιά μερικές τοξικές άρρώστιες και ο υποσιτισμός επιδρουν στην ανάπτυξη των νυχιών και παρατρωῦνται έτσι εγκάρσιες γραμμές, μετά από τῇ άρρώστια.

Τὰ νύχια σε μερικούς είναι άσπρικά, σαν λεπτό φύλλο χαρτί ἡ κοίλα σαν βάρκα ἡ έκωκμα με τό πλάγιο δέρμα χωρίς αλικά. Μπορεί ακόμα, πολύ σπάνια, νά λείπουν όλος διάλος.

Σε άλλους παρουσιάζουν μεγάλη εύθραυστότητα. Τὰ νύχια σπάζουν ἡ θρυμματίζονται με μεγάλη

Χωρίς λόγια

— "Ελα, καϊμένη Γιάννη... "Αφαιρείς επί τέλους τὰ πουλάκια ἡσυχία!...

— Δὲ μοῦ ἀπαντήσατε ἀκόμη, ἀν θὰ μοῦ δώσετε τὸ χέρι τῆς κόρης σας!...